

ENGLISH THEATRE ADVENTURES

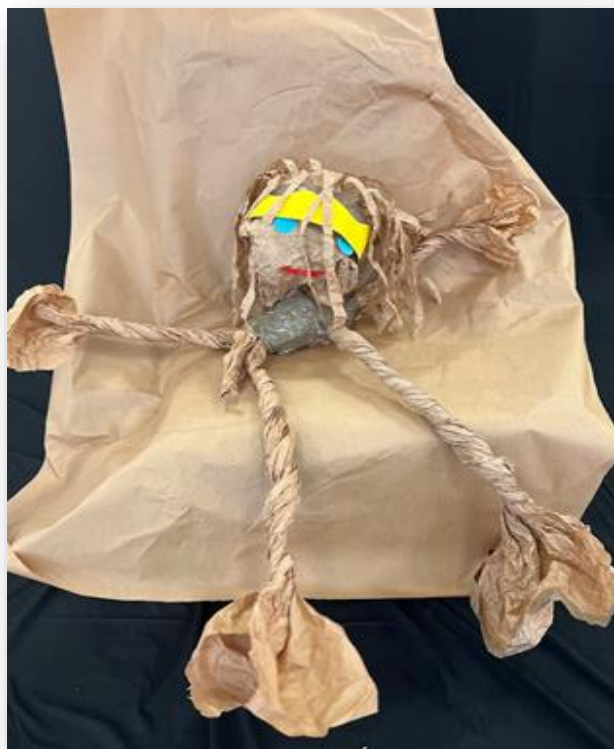
Z PAPIEROWYM PIOTRKIEM BAWIMY SIĘ W TEATR

**Program teatralnych zajęć dwujęzycznych
dla dzieci czteroletnich napisany na potrzeby**

Projektu Przedszkolne Inkubatory Świątokrzyskiej Dwujęzyczności

IZABELA KALETA

Konsultacja językowa Izabela Krzak – Borkowska

SPIS TREŚCI

1	WSTĘP.....	4
2	ZAŁOŻENIA I CELE OGÓLNE PROGRAMU.....	10
3	CELE SZCZEGÓŁOWE I TREŚCI NAUCZANIA	12
4	PROCEDURY OSIĄGANIA CELÓW.....	14
4.1	Zajęcia 1 – 2 Integracyjny plac zabaw – integrujemy się! Budujemy współpracę i zaufanie	14
4.2	Zajęcia 3 – 6 Teatralne maniery nie tylko w teatrze – zwroty grzecznościowe. Grzeczność na scenie. Tworzymy mini przedstawienie	18
4.3	Zajęcia 7 – 10 Spotkanie z Papierowym Piotrkim – teatralnym przyjacielem. Przedstawiam się Papierowemu Piotrkowi.....	25
4.4	Zajęcia 11 – 12 Ja i grupa.....	31
4.5	Zajęcia 13 – 14 Ja i rodzina. Rodzina Patyczaków. Patyczakowe przygody.....	34
4.6	Zajęcia 15 – 16 Teatr w domu. Co się wydarzyło w salonie?	37
4.7	Zajęcia 17 – 18 Kuchenne teatralne rewolucje!	40
4.8	Zajęcia 19 – 20 Papierowy Piotrek zdobywa wielką górę	43
4.9	Zajęcia 21 – 22 Teatralne przygody na placu zabaw. Piaskowe pantomimy.....	46
4.10	Zajęcia 23 – 24 Moje emocje. Radość	52
4.11	Zajęcia 25 – 26 Moje emocje. Smutek.....	55
4.12	Zajęcia 27 – 28 Moje emocje. Strach ma wielkie oczy!	58
4.13	Zajęcia 29 – 30 Moje emocje. Złość.....	61
4.14	Zajęcia 31 – 32 Moje emocje. Przygody z zaskoczeniem! Zaskoczenie!	64
4.15	Zajęcia 33 – 34 W krainie Empatii. Teatr z kredkami – kredkowe emocje.....	68
4.16	Zajęcia 35 – 36 Zwierzęta wokół nas	72
4.17	Zajęcia 37 – 40 Miniatura sceniczna – Zwierzęta na farmie.....	75
4.18	Zajęcia 41 – 42 Ruchome obrazy. Zwierzęta leśne. Przyjaciele z lasu.....	78
4.19	Zajęcia 43 – 44 W zdrowym świecie Kulfontaków. Teatr na talerzu	82
4.20	Zajęcia 45 – 46 Spacer po tajemniczym ciebie	86
4.21	Zajęcia 47 – 48 Kiedy widzę, smakuję, czuję, słyszę i dotykam... Zmysły na scenie	88
4.22	Zajęcia 47 – 49 Kolory na scenie. Kolorowe emocje. Kolorowy świat wyobraźni	93
4.23	Zajęcia 50 – 54 Liczby na scenie. Liczymy razem. Matematyczne przygody z liczbami	103
4.24	Zajęcia 55 – 58 Cyrkowe wygibasy z nazwami dni tygodnia	109
4.25	Zajęcia 59 – 60 Pudełko z porami roku.....	116
4.26	Zajęcia 61 – 62 Zabawa, zabawa!	119
4.27	Zajęcia 63 – 64 Dziecięcy Teatr Samorodny. ZróbMY sobie teatr	121

4.28 Zajęcia 65 – 71 Cykl zajęć przeznaczonych na przygotowanie małej formy teatralnej prezentowanej podczas Festynu Dwujęzyczności.....	125
4.29 Zajęcia 72 Podsumowanie udziału dzieci w projekcie Przedszkolne Inkubatory Świętokrzyskiej Dwujęzyczności. Świętujemy zakończenie projektu	130
5 ZAKŁADANE OSIAGNIĘCIA DZIECI	133
6 PROPOZYCJE OCENY POSTĘPÓW UCZNIA	136
7 SPOSOBY EWALUACJI PROGRAMU	138
8 TEATR W PRZEDSZKOLU – PRZEWODNIK DLA NAUCZYCIELA	141
8.1 Rozpalanie iskry – rola rozgrzewki teatralnej.....	141
8.2 Mosty komunikacji – czyli potrzeba współpracy	144
8.3 Magia wyobraźni – czyli rozwijanie kreatywności.....	146
8.4 Liczy się pomysł – czyli od pomysłu do przedstawienia	149
8.5 Żywa opowieść – dzieci tworzą swoje historie.....	150
8.6 Ciało w ruchu – ekspresja, dialog i ruch na scenie	150
8.7 Sceny z wyobraźni – improwizacja w praktyce	151
8.8 Magiczne przestrzenie – scenografia, kostium, muzyka, światło w przedstawieniu	152
8.9 Od próby do pokazu przedstawienia.....	153
9 METODY I TECHNIKI TEATRALNE WYKORZYSTANE W PROGRAMIE.....	156
10 WSKAŹNIKI NABYCIA KOMPETENCJI W PROGRAMIE	164
11 BIBLIOGRAFIA	167

1 WSTĘP

Teatr jest najwyższą formą edukacji, ponieważ angażuje całe ciało, umysł i duszę." - Viola Spolin

Strona | 4

Teatr odgrywa niezwykle istotną rolę w rozwoju dzieci czteroletnich. Jako narzędzie nauczania w ogóle, stanowi niezwykle atrakcyjną metodę uczenia się, umożliwiającą im odkrywanie – w szerszej perspektywie – siebie, drugiego człowieka i świata, odkrywanie w sposób interaktywny i angażujący. Poprzez udział w zabawie teatralnej dzieci są aktywnie zaangażowane w proces uczenia się – tak języka polskiego, jak i prostych słów, wyrażań czy zwrotów z języka angielskiego. Te dwa systemy językowe będą podczas zabawy teatralnej współistniały, jednocześnie rozwijając u dzieci umiejętności komunikacyjne. Dzięki atmosferze zabawy i eksperymentowania, dzieci z łatwością będą przyswajały nowe słownictwo, tworząc solidne podstawy dla przyszłej kompetencji językowej.

Jednak rola teatru w nauczaniu dwujęzycznym nie ogranicza się – i nie powinna ograniczać się – jedynie do przekazywania konkretnych treści językowych. Teatr stwarza bowiem możliwość indywidualnego rozwoju każdego dziecka oraz rozwijania poprzez współpracę w grupie umiejętności społecznych, np. umiejętność wyrażania i odczytywania emocji. Poprzez współpracę w grupie, dzieci uczą się także współdziałania, słuchania innych, wyrażania swoich myśli oraz uczuć. Procesy te – rzecz jasna – można prowadzić dwujęzycznie. Zabawy teatralne pozwalają również na eksplorację różnych ról społecznych oraz rozwijanie empatii i zrozumienia dla innych osób.

Ponadto, teatr jako forma sztuki, daje dzieciom możliwość wyrażania siebie i swojej kreatywności. Poprzez tworzenie własnych opowieści, scenariuszy, tworzenie prostych kostiumów lub ich elementów, interpretację znanych bajek w języku i polskim, i angielskim, dzieci rozwijają swoją wyobraźnię oraz umiejętność ekspresji artystycznej.

Wreszcie, teatr dla czterolatek może być przestrzenią do budowania pewności siebie, polem przekraczania własnych barier, gdzie bez nadmiernego dydaktyzmu, przy okazji zabawy, „małymi kroczkami” dziecko buduje sobie swój pozytywny stosunek do siebie, do innych, do świata, w tym także do nauki języka angielskiego.

Strona | 5

Poprzez udział w przedstawieniach teatralnych czy improwizacjach, dzieci mają okazję do pokazania swoich umiejętności – m.in. językowych – w sposób kreatywny i bez presji. Pozytywne doświadczenia związane z teatrem mogą zwiększyć motywację dzieci do nauki języka angielskiego oraz rozbudzić ich zainteresowanie kulturą i tradycjami anglojęzycznymi.

Podsumowując, teatr odgrywa niezwykle ważną rolę w edukacji dzieci czteroletnich, w tym edukacji dwujęzycznej, umożliwiając im nie tylko przyswajanie języka obcego, ale także rozwijanie umiejętności komunikacyjnych, społecznych oraz artystycznych. Poprzez interaktywne i kreatywne metody nauczania, teatr stwarza inspirujące środowisko, które sprzyja wszechstronnemu rozwojowi dzieci i przygotowuje je do przyszłych wyzwań językowych i społecznych.

Przygotowany z myślą o czterolatekach **Program English Theatre Adventures. Z Papierowym Piotrkim bawimy się w teatr** stanowi innowacyjne podejście do edukacji dwujęzycznej, wpisujące się w założenia **Podstawy programowej wychowania przedszkolnego** z 2017 roku, a której głównym celem – przypomnijmy – jest wsparcie całościowego rozwoju dziecka. Wsparcie to – jak czytamy w podstawie programowej – realizowane jest przez proces opieki, wychowania i nauczania – uczenia się, co umożliwia dziecku odkrywanie własnych możliwości, sensu działania oraz gromadzenie doświadczeń na drodze prowadzącej do prawdy, dobra i piękna. W efekcie takiego wsparcia dziecko osiąga dojrzałość do podjęcia nauki na pierwszym etapie edukacji.

Przyjrzymy się jak podstawowe zadania określone przez Podstawę programową mogą być realizowane w połączeniu z metodami i technikami teatralnymi.

Zadania przedszkola:

Strona | 6

1. **Wspieranie wielokierunkowej aktywności dziecka:** teatr angażuje dzieci na wielu płaszczyznach – fizycznej, emocjonalnej, społecznej i poznawczej. Poprzez fizyczne działania, takie jak taniec, mimika czy ruch sceniczny, dzieci rozwijają swoją motorykę i koordynację. Emocjonalne zaangażowanie w postacie i scenariusze pomaga dzieciom lepiej rozumieć i wyrażać własne uczucia oraz empatyzować z emocjami innych.
2. **Tworzenie warunków dla rozwoju, zabawy i odpoczynku:** teatr zapewnia dzieciom przestrzeń, w której mogą się swobodnie wyrażać i eksplorować różne role, co jest formą zabawy, ale również odpoczynku od codziennej rutyny. Bezpieczne środowisko teatralne pozwala dzieciom czuć się komfortowo z wyrażaniem siebie i eksperymentowaniem z różnymi sposobami bycia.
3. **Wspieranie integracji sensorycznej i procesów poznawczych:** działania teatralne stymulują różne zmysły dziecka, co jest kluczowe dla integracji sensorycznej. Dodatkowo, rozwiązywanie problemów wynikających z interpretacji scenariuszy czy tworzenia rekwizytów rozwija procesy poznawcze, takie jak logiczne myślenie, przewidywanie i planowanie.
4. **Rozwijanie samodzielności i zdolności adaptacyjnych:** teatr promuje samodzielność poprzez zachęcanie dzieci do samodzielnego podejmowania decyzji dotyczących ich ról i działań na scenie. Dodatkowo, ciągła adaptacja do nowych ról i scenariuszy uczy dzieci elastyczności i zdolności do adaptacji w zmieniających się warunkach.

5. **Budowanie poczucia wartości i kompetencji społecznych:** poprzez role teatralne dzieci uczą się współpracy, dzielenia się przestrzenią sceniczną i zasobami, co wzmacnia ich umiejętności społeczne i poczucie wartości. Teatr może też służyć jako platforma do budowania relacji i wspierania uczestnictwa w grupie.
6. **Kreowanie sytuacji edukacyjnych i rozwojowych:** teatr może być używany do eksploracji różnych tematów edukacyjnych, od przyrody po kultury świata, co umożliwia dzieciom zdobywanie wiedzy w atrakcyjnej i angażującej formie. Przedstawienia teatralne mogą również wprowadzać dzieci w świat wartości społecznych i norm, w sposób dostosowany do ich poziomu rozwoju i zrozumienia.
7. **Współpraca z rodzicami i społecznością:** teatr przedszkolny może służyć jako most łączący przedszkole z rodzicami i lokalną społecznością. Prezentacje i występy są okazją do zaproszenia rodziców i innych członków społeczności do wspólnego uczestnictwa w życiu przedszkola, co wzmacnia relacje i wspiera rozwój tożsamości dziecka.
8. **Rozumienie emocji i dbałość o zdrowie psychiczne:** teatr daje dzieciom możliwość przeżywania i wyrażania szerokiej gamy emocji poprzez bezpieczne role, które mogą eksplorować na scenie. Przez dramatyzację różnych sytuacji, dzieci uczą się rozpoznawać i nazywać swoje uczucia oraz uczucia innych, co jest podstawą empatii i zdrowia psychicznego. Dzięki teatrowi dzieci mogą również przepracowywać trudne emocje i doświadczenia, co przyczynia się do ich lepszego samopoczucia psychicznego.
9. **Budowanie wrażliwości estetycznej:** teatr, jako forma sztuki, naturalnie rozwija wrażliwość estetyczną dzieci. Przez udział w tworzeniu kostiumów, scenografii oraz obserwację i uczestnictwo w przedstawieniach, dzieci uczą się kreacji różnorodnych form

artystycznych. Teatr pozwala również eksplorować i doceniać różne aspekty kultury, w tym muzykę, taniec i plastykę.

10. **Eksploracja przyrody:** teatr może być również platformą do eksploracji i nauki o przyrodzie. Przedstawienia o tematyce przyrodniczej lub zabawy role – playing w scenerii naturalnej pozwalają dzieciom na bezpieczne i kontrolowane doświadczanie otoczenia naturalnego. Teatralne podejście może pomóc dzieciom zrozumieć i docenić wartości związane z ochroną środowiska.
11. **Eksploracja techniki:** podczas zajęć teatralnych dzieci mogą bezpiecznie eksplorować elementy techniki, takie jak konstrukcje sceniczne czy rekwizyty. Te działania uczą ich planowania, majsterkowania i realizacji intencjonalnych działań, co rozwija ich zrozumienie i umiejętności techniczne, a także wspiera kreatywność i innowacyjność.
12. **Wprowadzanie języka obcego:** teatr oferuje dynamiczne i interaktywne środowisko do nauki języka obcego. Dzieci mogą uczyć się nowych słów i fraz poprzez piosenki, rymowanki oraz dialogi w ramach przedstawień. Teatr może również pomóc w budowaniu zainteresowania innymi kulturami, co jest kluczowe przy nauce języków obcych.
13. **Adaptacja treści edukacyjnych:** teatr pozwala na elastyczne i kreatywne dostosowanie treści edukacyjnych do potrzeb i zmian w otoczeniu dziecka. Dzięki teatrowi, można łatwo wprowadzać nowe zagadnienia i reagować na bieżące zdarzenia w sposób, który jest zrozumiały i angażujący dla przedszkolaków.
14. **Rozwój mechanizmów uczenia się:** zajęcia teatralne rozwijają wiele umiejętności poznawczych, które są fundamentem efektywnego uczenia się. Dzieci uczą się pamięci, koncentracji, interpretacji oraz

umiejętności językowych, co przygotowuje je do dalszej edukacji szkolnej.

W rezultacie, teatr jest nie tylko formą artystyczną, ale potężnym narzędziem edukacyjnym, które spełnia i wzmacnia cele wychowania przedszkolnego, dostarczając dzieciom narzędzi potrzebnych do wszechstronnego rozwoju.

Strona | 9

Wykorzystując potencjał interaktywności i kreatywności, które teatr niesie ze sobą, zapraszamy zatem do wzięcia udziału w tej zabawie teatralnej, podczas której dzieci wraz Papierowym Piotrkim będą bawiły się w teatr, doświadczając edukacji dwujęzycznej w sposób ekscytujący, pełen zabawy i odkryć.

Dostajecie Państwo do rąk program, który jest propozycją rozwiązań metodycznych, łączących teatr z działaniami dwujęzycznymi, jakie można stosować w pracy teatralnej z dziećmi czteroletnimi. W związku z tym, że każdy z nauczycieli ma inną/różną grupę dzieci, pracuje w innych warunkach, ma własną specyfikę pracy, własny styl uczenia, można zatem te propozycje działań edukacyjnych modyfikować, wybierać, rozwijać według własnego uznania, dostosowując je do warunków i możliwości własnej grupy przedszkolnej.

WYBÓR I DOSTOSOWANIE MATERIAŁU JEST KLUCZEM DO SUKCESU EDUKACYJNEGO I ARTYSTYCZNEGO DZIECI!

2 ZAŁOŻENIA I CELE OGÓLNE PROGRAMU

Celem głównym programu **English Theatre Adventures. Z Papierowym Piotrkim bawimy się w teatr** jest stymulowanie rozwoju językowego, społecznego i kulturowego dzieci czteroletnich oraz tworzenie atrakcyjnego środowiska edukacyjnego do pierwszych kontaktów z językiem angielskim, osiąganego poprzez interaktywną zabawę teatralną.

Strona | 10

Program zakłada nie tylko rozwijanie umiejętności komunikacyjnych w sposób dwujęzyczny, w tym słuchania, rozumienia, mówienia i komunikowania się, ale także kładzie duży nacisk na stymulowanie indywidualnego rozwoju każdego dziecka poprzez sztukę teatru – jego ekspresji, kreatywnego myślenia, rozwijania wyobraźni, umiejętności rozwijania kompetencji społecznych. Ostatecznym celem jest udział dzieci w dwujęzycznym przedstawieniu, tj. małej formie teatralnej (10 minut), zaprezentowanej podczas Festynu Dwujęzyczności.

Programu **English Theatre Adventures. Z Papierowym Piotrkim bawimy się w teatr** jest przede wszystkim przestrzenią, **gdzie dzieci mogą odkrywać siebie i swoje emocje, ucząc się tak ojczystego, jak i obcego języka**. Teatralne techniki i metody pracy stają się tutaj narzędziem, które pozwalają uczestnikom na głębokie, autentyczne spotkania na trzech kluczowych płaszczyznach: z samym sobą, z innymi dziećmi oraz z nauczycielem.

Spotkanie z samym sobą jest procesem odkrywania i rozwijania własnej tożsamości oraz emocji. Zajęcia teatralne umożliwiają dzieciom eksplorację własnych uczuć i myśli poprzez role, które przyjmują oraz historie, które razem tworzą. Dzieci uczą się wyrażać siebie w bezpiecznej, wspierającej atmosferze, gdzie każde słowo i gest mają znaczenie. Poprzez teatralne działania, takie jak improwizacje, młodzi uczestnicy programu mogą eksperymentować z różnymi sposobami bycia, co sprzyja lepszemu rozumieniu siebie i swoich potrzeb.

Spotkanie z innymi dziećmi stwarza okazję do budowania relacji, empatii i wzajemnego zrozumienia. Wspólne tworzenie spektakli czy uczestnictwo w grach teatralnych wymaga od dzieci współpracy, słuchania siebie nawzajem i reagowania na potrzeby innych. W tych interakcjach dzieci uczą się, jak ważna jest umiejętność dzielenia się przestrzenią, pomysłami oraz emocjami. Każde z tych spotkań wzmacnia poczucie wspólnoty i naucza, jak ważne jest poszanowanie różnorodności.

Strona | 11

Autentyczne spotkanie z nauczycielem to kolejny wymiar, który wpływa na rozwój dzieci. **Nauczyciel w takim ujęciu pełni rolę przewodnika, a nie reżysera**, który uczy, ale przede wszystkim inspirować i wspierać. Jest obecny, aby słuchać, rozumieć i reagować na indywidualne potrzeby każdego dziecka. Autentyczność takiego spotkania polega na tworzeniu przestrzeni, w której dzieci czują się zauważone, akceptowane i doceniane. Zajęcia teatralne planowane są dla dzieci 4 – letnich i będą kontynuowane przez dwa kolejne lata szkolne. Cały cykl zajęć, trwający łącznie 18 miesięcy, obejmie 72 godziny dydaktyczne. Każde spotkanie z dziećmi będzie trwało po pół godziny, odbywając się dwa razy w tygodniu.

Ponadto, program przewiduje również kurs dla 34 nauczycieli, trwający 18 godzin, który ma na celu przeszkolenie ich z zakresu metod i technik teatralnych w powiązaniu z nauczaniem dwujęzycznym. Kurs ten będzie obejmował metody łączenia teatru z nauką podstawowych słówek, zwrotów, wyrażań i prostych konstrukcji składniowych, a także rozwijaniem kompetencji społeczno – emocjonalnych.

Podczas zajęć dzieci będą korzystać z różnorodnych technik teatralnych, co pozwoli na stworzenie dynamicznego i interaktywnego środowiska edukacyjnego. Program ma na celu wszechstronne wspieranie rozwoju językowego i społecznego dzieci, tworząc jednocześnie środowisko edukacyjne wolne od stereotypów i dyskryminacji, co jest kluczowym elementem w kształtowaniu otwartych i tolerancyjnych postaw wśród najmłodszych.

3 CELE SZCZEGÓŁOWE I TREŚCI NAUCZANIA

Cele szczegółowe programu **English Theatre Adventures. Z Papierowym Piotrkim bawimy się w teatr** zostały podzielone na cztery główne kategorie, które odzwierciedlają kluczowe obszary kompetencji rozwijanych przy użyciu metod i technik teatralnych.

Strona | 12

Komunikacyjne: rozwój umiejętności posługiwania się językiem: udoskonalanie zdolności komunikowania się zarówno w języku ojczystym, jak i poznawanie elementarnego słownictwa języka angielskiego odwołującego się do doświadczeń dziecka czteroletniego, np. słów, prostych wyrażen zwrotów dotyczących kręgów tematycznych, m.in.: *Ja i grupa – zaimki osobowe; Przedstawianie się; Moje najbliższe otoczenie (dom, piaskownica, zabawki); Zwierzęta; Warzywa i owoce; Liczby od 1 do 10; Kolory, Ciało; Emocje; Zwroty i wyrażenia grzecznościowe.*

Społeczne:

1. Integracja zespołu: gry i zabawy integracyjne. Ćwiczenia na budowanie zaufania w grupie. Budowanie pozytywnych więzi emocjonalnych.
2. Przełamywanie własnych barier i nieśmiałości.
3. Kształtowanie umiejętności indywidualnej ekspresji werbalnej i niewerbalnej.
4. Zadania teatralne wymagające indywidualnego występu przed grupą.
5. Ćwiczenia z zakresu wyrażania i czytania emocji z użyciem języka, mimiki i gestów.
6. Wspólne projekty teatralne i grupowe oraz zadania artystyczne.
7. Kształtowanie świadomej dyscypliny i poczucia odpowiedzialności.
8. Wytwarzanie poczucia bezpieczeństwa i wzajemnego zaufania.

9. Wykorzystanie potencjału teatru do pełnienia kompensacyjnej i terapeutycznej funkcji.
10. Zabawy teatralne wspierające dzieci z trudnościami.

Rozwój wyobraźni i kreatywności:

Strona | 13

1. Rozwijanie zdolności improwizacyjnych i naśladowczych.
2. Zabawy w odgrywanie ról i scenek.
3. Kreowanie odgrywanych postaci i identyfikowanie się z nimi.
4. Ćwiczenia z użyciem rekwizytów.

Artystyczne:

1. Wdrażanie do odkrywania swoich uzdolnień scenicznych – próby teatralne w różnych rolach.
2. Poszukiwanie twórczych działań plastycznych i rozwiązań dekoratorskich: tworzenie kostiumów i elementów scenografii. Ćwiczenia z charakteryzacji.
3. Uczestnictwo w różnorodnych formach ekspresji artystycznej: ćwiczenia, gry teatralne, muzyczne, taneczne i plastyczne.
4. Uwrażliwianie na sztukę i kształtowanie wrażliwej, twórczej osobowości.
5. Udział w występach teatralnych – w tym w małej, dwujęzycznej formie teatralnej (10 minut), zaprezentowanej na forum publicznym, podczas Festynu Dwujęzyczności.

4 PROCEDURY OSIĄGANIA CELÓW

4.1 ZAJĘCIA 1 – 2 INTEGRACYJNY PLAC ZABAW – INTEGRUJEMY SIĘ! BUDUJEMY WSPÓŁPRACĘ I ZAUFANIE. TEATR – A CO TO TAKIEGO?

Strona | 14

Temat 1: Integracyjny plac zabaw – integrujemy się!

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Integracja grupy, budowanie zaufania i pozytywnych relacji między dziećmi.

Rozwój umiejętności komunikacyjnych w języku polskim i angielskim.

Wprowadzenie dzieci do zabaw teatralnych, które sprzyjają współpracy i interakcji, pogadanka o tym, czym jest teatr, czym są zajęcia teatralne, co czeka dzieci podczas zajęć, co będą robić, jaki jest ich cel.

Treści nauczania:

Rozwój umiejętności współpracy i pracy zespołowej.

Wprowadzenie zwrotów grzecznościowych i słów powitalnych w języku polskim i angielskim.

Ćwiczenia z zakresu wyrażania emocji i reakcji na emocje innych.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci w obu językach: „Good morning!, Hello! Dzień dobry!” Krótkie wprowadzenie do tematu zajęć – przykładowo: „Dzisiaj będziemy się bawić, poznawać się i integrować” Co to znaczy „integracja” – jak sądzicie? Porozmawiamy też o teatrze.

Zabawa: „Niech się każdy z każdym przywita i powie: „Good morning!, Hello! Dzień dobry!”

Zabawa „Imię i gest”: dzieci stoją w kręgu. Każde dziecko mówi swoje imię i wykonuje gest, który je opisuje (np. skok, klaśnięcie).

Cała grupa powtarza imię i gest danego dziecka: „This is Anna!”, „To jest Ania!” (np. wszyscy skaczą).

Zabawa „Lustra”: dzieci dobierają się w pary. Jedno dziecko wykonuje **powolne** ruchy, a drugie naśladuje je jak lustro. Po kilku minutach zamieniają się rolami. Nauczyciel wprowadza nowe słownictwo związane z ruchem: „raise your hands – podnieś ręce, turn around - obróć się”.

Strona | 15

Prezentacja i rozmowa: dzieci dzielą się swoimi doświadczeniami z zabawy: „How did you feel when you were the mirror? Jak się czułeś, gdy byłeś lustrem?”

Nauczyciel zadaje pytania, aby dzieci mogły opisać swoje emocje i wrażenia.

Rozmawiamy o teatrze – pytamy o doświadczenia dzieci. Nauczyciel zachęca dzieci do wyrażenia swoich myśli, skojarzeń. Można skorzystać z zabawy:

Zabawa: „Tajemnicza skrzynia teatru”: nauczyciel przynosi dużą, ozdobną skrzynię (może to być pudełko ozdobione różnymi kolorami i symbolami). Wyjaśnia, że skrzynia ta kryje „tajemnicę teatru”. Dzieci na zmianę losują z niej różne przedmioty (np. maski, małe lalki, różnorodne rekwizyty), które symbolizują elementy teatru. Każdy przedmiot jest okazją do krótkiej rozmowy o tym, jak może być używany w teatrze, np. „Co robią aktorzy?” „What do actors do?”. Tutaj możemy również zainicjować dalszą rozmowę o tym, co dzieci będą robić podczas zajęć teatralnych. **Chodzi o stworzenie ciekawej, klimatycznej rozmowy, zachęcającej dzieci do brania udziału w różnych aktywnościach teatralnych.**

Pożegnanie: dzieci żegnają się z nauczycielem i grupą: „Goodbye! Do widzenia!”

Zabawa: „Niech się każdy z każdym pożegna”: „Goodbye! Do widzenia!”

Krótkie podsumowanie zajęć – przykładowo: „Dzisiaj integrowaliśmy się i dowiedzieliśmy się, co będziemy robić na zajęciach teatralnych.!”

Metody i techniki teatralne:

Ćwiczenia z lustrzanym odbiciem

Zabawy integracyjne

Temat 2: Budujemy zaufanie i współpracę.

Strona | 16

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci w obu językach: „Good morning! Dzień dobry!” Dzieci witają nauczyciela.

Rozgrzewka: zabawa „Szybka piątka” – każdy z każdym „przybija szybką piątkę” witamy się wolno, bardzo wolno, szybciej, szybciej, cały czas przybijając piątkę”. Swobodne chodzenie dzieci po przestrzeni. Na klaśnięcie – dzieci zastygają w stop – klatce.

Krótkie wprowadzenie do tematu zajęć: „Dzisiaj będziemy się bawić i budować zaufanie w grupie!” „Co to znaczy ufać komuś? Czym jest dla was zaufanie – rozmowa z dziećmi.

Zabawa: „Pociąg zaufania”: dzieci ustawiają się w szeregu, trzymając się za ramiona dziecka przed sobą. Nauczyciel prowadzi „pociąg” po sali, dodając komendy w obu językach: „turn left – skreć w lewo, turn right – skreć w prawo, stop - stop”.

Zabawa „Koło zaufania”: nauczyciel wyjaśnia dzieciom zasady zabawy: „Dzisiaj zagramy w zabawę zwaną „Koło zaufania”. Jedno z was stanie w środku koła z zamkniętymi oczami, a reszta będzie stać na zewnątrz koła, aby pomóc i asekurować kolegę lub koleżankę. Będziemy używać polskich i angielskich słów i poleceń.” „Today we will play a game called Trust Circle. One of you will stand in the middle of the circle with closed eyes, and the rest will stand around to help and protect your friend. We will use Polish and English words and commands.”

Rozpoczęcie zabawy: nauczyciel wybiera jedno dziecko, które stanie w środku koła i zakłada mu opaskę na oczy. Reszta dzieci ustawia się na zewnątrz koła, tworząc krąg wokół dziecka w środku.

Przebieg zabawy: dziecko w środku koła zaczyna chodzić powoli po obrzeżu koła, trzymając ręce wyciągnięte przed siebie. Nauczyciel wydaje proste polecenia w języku angielskim i polskim, aby kierować dziecko i uczulić je na obecność innych dzieci:

„Go straight! Idź prosto!”

„Turn left! Skręć w lewo!”

„Turn right! Skręć w prawo!”

„Stop! Stop!”

„Take some small steps! Zrób małe kroki!”

Dzieci na zewnątrz koła asekurują dziecko w środku, delikatnie dotykając jego ręk lub ramion, gdy jest zbyt blisko krawędzi koła. Mogą mówić do niego uspokajająco, również używając języka angielskiego i polskiego:

„You’re safe! Jesteś bezpieczny/a!”

„We are here! Jesteśmy tutaj!”

Zmiana ról: po kilku minutach zabawy, nauczyciel zmienia dziecko w środku koła, aby każde dziecko miało szansę doświadczyć bycia w centrum koła i asekurowania innych.

Podsumowanie: po zakończeniu zabawy nauczyciel może po tym doświadczeniu zapytać jeszcze raz, czym jest zaufanie, po wypowiedziach dzieci podsumowuje: „Dziękuję wszystkim za wspaniałą zabawę! Dzisiaj nauczyliśmy się, jak ważne jest zaufanie i jak możemy pomagać sobie nawzajem.” „Thank you for a great game! Today we learned how important trust is and how we can help each other.”

Wskazówki dla nauczyciela: upewnij się, że dzieci rozumieją zasady zabawy i czują się bezpiecznie. Zachęcaj dzieci do używania zarówno polskich, jak i angielskich słów i poleceń. Monitoruj zabawę, aby zapewnić bezpieczeństwo dziecka w środku koła. **Zmieniaj dzieci w środku koła regularnie, aby**

każde dziecko miało szansę na różne role. Bądź cierpliwy i wspierający, pomagając dzieciom w nauce nowych słów i budowaniu zaufania do siebie nawzajem.

Pożegnanie: dzieci żegnają się z nauczycielem i grupą: „Goodbye! Do widzenia!”

Metody i techniki teatralne:

Zabawa

Materiały:

Odtwarzacz muzyki, opaska na oczy

Propozycje dostosowań do indywidualnych możliwości dzieci:

Zapewnij dodatkowe wsparcie emocjonalne i zachęcaj do udziału w mniejszych grupach, aby zwiększyć ich komfort i pewność siebie. Używaj prostych, wizualnych wskazówek i gestów, aby pomóc im zrozumieć polecenia i zasady zabawy. Dostosuj zabawę, aby każde dziecko mogło uczestniczyć w sposób dostosowany do jego możliwości, np. poprzez zapewnienie dodatkowej pomocy nauczyciela lub asystenta.

4.2 ZAJĘCIA 3 – 6 TEATRALNE MANIERY NIE TYLKO W TEATRZE – ZWROTY GRZECZNOŚCIOWE.

GRZECZNOŚĆ NA SCENIE. TWORZYMYSI MINI PRZEDSTAWIENIE

Temat 1: Teatralne maniery – zwroty grzecznościowe.

Liczba godzin: 1 x 30 minut

Cel zajęć:

Nauka zwrotów i wyrażen grzecznościowych (proszę, dziękuję, przepraszam, dzień dobry, do widzenia, cześć).

Rozwijanie zdolności improwizacyjnych i naśladowczych, zabawy w odgrywanie ról i scenek.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” „Dzisiaj nauczymy się, tego, jak być uprzejmym w teatrze i w życiu codziennym!” „Today we will learn how to be polite in the theater and in everyday life!” Jak sądzicie, co to jest grzeczność? Rozmowa wprowadzająca.

Strona | 19

Rozgrzewka: zabawa „Zaczarowane zwierzęta”: nauczyciel opowiada historię o zaczarowanym lesie, gdzie każde zwierzę ma specjalne maniery. Tytuł historii: „Zwierzęta z Magicznego Lasu”. Dzieci naśladują zwierzęta – przykładowo: misia, który mówi „proszę” „bear saying „please”, ptaka, który mówi „dziękuję” „bird saying „thank you”, i królika, który mówi „przepraszam” „rabbit saying „sorry”. Prezentacja zwrotów grzecznościowych: „Proszę” „Please”, „Dziękuję” „Thank you”, „Przepraszam” „Sorry”, itd.

W dalekim zakątku świata, w sercu gęstego lasu, znajdował się zaczarowany las, w którym żyły niezwykle zwierzęta. Każde z nich miało swoje unikalne maniery i zwyczaje. Był tam miły miś, który zawsze mówi „proszę” zanim poprosił o pomoc. Była również kolorowa papuga, która nigdy nie zapomniała powiedzieć „dziękuję” za każdą, nawet najmniejszą przysługę. Zabawny królik zawsze przeproszał, gdy niechcący potrącił kogoś swoimi skocznymi nogami. Pewnego dnia, zwierzęta z Magicznego Lasu postanowiły nauczyć się jeszcze więcej o uprzejmości i manierach, więc zebrały się razem, by dzielić się swoimi historiami i uczyć od siebie nawzajem (dzieci opowiadają o swoich doświadczeniach). Dzięki temu każdy mieszkaniec lasu stał się jeszcze bardziej przyjazny i pomocny, a ich las był najbardziej uprzejmym miejscem na ziemi.

Przykłady użycia zwrotów w krótkich scenkach, gdzie nauczyciel odgrywa/improwizuje sytuacje, w których dzieci mogą używać tych zwrotów, a dzieci reagują adekwatnym zwrotem grzecznościowym.

Zabawa „Grzeczny teatr”: dzieci w parach odgrywają scenki, w których używają zwrotów grzecznościowych.

Każda para prezentuje krótką scenkę z użyciem polskich i angielskich zwrotów grzecznościowych, reszta dzieci powtarza, jaki zwrot został użyty.

Podsumowanie: krótkie omówienie zajęć i powtórzenie zwrotów grzecznościowych. Nauczyciel żegna dzieci: „Goodbye! Do widzenia!”

Strona | 20

Propozycje dostosowań do indywidualnych możliwości dzieci:

Dla dzieci bardziej nieśmiałych można zaplanować ćwiczenia w parach.

Metody i techniki teatralne:

Zabawa teatralna

Improwizacja

Materiały:

Kartka z krótkimi opisem przedstawiającymi różne sytuacje improwizowane przez nauczyciela.

Temat 2: Grzeczność na scenie.

Liczba godzin: 1 x 30 minut

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” Krótkie przypomnienie zwrotów grzecznościowych z poprzednich zajęć.

Rozgrzewka teatralna: „Magiczne lustro”: dzieci tworzą krąg. Nauczyciel stoi w środku z magicznym lustrem (niewidzialnym), w którym każde dziecko musi powiedzieć, np. „proszę”, „dziękuję” lub „przepraszam”, „cześć”, „dzień dobry”, „do widzenia” do swojego odbicia – w języku polskim, potem w języku angielskim.

Zabawa „Kto jest uprzejmy?”: nauczyciel czyta różne sytuacje, dzieci muszą wskazać odpowiedni zwrot grzecznościowy, scenki można również inscenizować, przykładowo:

Sytuacja 1: „Kasia upuściła swoją kredkę. Co powie Kasia, gdy Bartek poda jej kredkę?”

Odpowiedź: „Dziękuję!” „Thank you!”

Sytuacja 2: „Antek chce, żeby Zosia podała mu książkę. Co powie Antek?”

Strona | 21

Odpowiedź: „Proszę, podaj mi książkę.” „Can you give me the book, please?”

Sytuacja 3: „Marysia przypadkowo nadepnęła na stopę Julka. Co powie Marysia?”

Odpowiedź: „Przepraszam!” „I am sorry!”

Sytuacja 4: „Pani w przedszkolu rozdała dzieciom zabawki. Co powie Krzysiek, gdy dostanie swoją zabawkę?”

Odpowiedź: „Dziękuję!” „Thank you!”

Podsumowanie: krótkie omówienie zajęć i powtórzenie zwrotów grzecznościowych.

Nauczyciel żegna dzieci: „Goodbye! Do widzenia!”

Propozycje dostosowań do indywidualnych możliwości dzieci:

Dla dzieci z trudnościami w komunikacji można przygotować karty z obrazkami ilustrującymi zwroty grzecznościowe.

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Ćwiczenie dramowe

Materiały:

Karteczki z opisami sytuacji.

Karty z obrazkami przedstawiającymi różne zwroty grzecznościowe.

Temat 3: Grzeczność na scenie – tworzymy mini przedstawienie.

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cele zajęć:

Kształtowanie umiejętności indywidualnej ekspresji werbalnej i niewerbalnej.

Nauka zwrotów i wyrażen grzecznościowych (proszę, dziękuję, przepraszam, dzień dobry, do widzenia, dobranoc, cześć).

Ćwiczenia z zakresu wyrażania i czytania emocji z użyciem języka, mimiki i gestów.

Zadania teatralne wymagające indywidualnego występu przed grupą.

Wdrażanie do odkrywania swoich uzdolnień scenicznych – próby teatralne z różnymi rolami, organizacja występów teatralnych.

Zabawy w odgrywanie ról i scenek, ćwiczenia teatralne wymagające improwizacji.

Tworzenie elementów kostiumów z gazet.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” Krótkie przypomnienie zwrotów grzecznościowych z poprzednich zajęć.

Rozgrzewka: ćwiczenie „Niech się każdy z każdym przywita”: nauczyciel podaje jakim słowem wszyscy się witają: „dzień dobry”, potem dzieci witają się innymi słowami grzecznościowymi, np.: niech każdy każdemu powie „cześć”, niech każdy każdemu podziękuje, niech każdy każdemu powie „do widzenia” itd. Zabawę można każdorazowo modyfikować, dostosowując do tematyki lekcji.

Ćwiczenia na mówienie w różnych tempach, z różną głośnością, śpiewająco lub z różnymi emocjami, używając zwrotów grzecznościowych. Dzieci tworzą krąg i każde dziecko po kolei mówi wybrany zwrot grzecznościowy na różne sposoby.

Opowieść o zwierzętach z lasu: nauczyciel opowiada dzieciom krótką historię o zwierzętach z lasu, które uczą się zwrotów grzecznościowych, wplatamy nauczanie dwujęzyczne:

W lesie żyły różne zwierzęta: królik, wąż, niedźwiedź, ptak, wiewiórka, jeleń, sowa, lis i wilk. Strona | 23

Zwierzęta często spotykały się na polanie i uczyły się, jak być uprzejmymi wobec siebie.

Królik zawsze mówił „proszę”, kiedy prosił o marchewkę.

Ptak mówił „dziękuję” gdy dostawał nasiona od innych zwierząt.

Niedźwiedź zawsze mówił „przepraszam” gdy przypadkowo nadepnął komuś na ogon.

Lis mówił „dzień dobry” każdemu, kogo spotkał rano na spacerze.

Wilk żegnał wszystkich słowami „do widzenia” kiedy odchodził na nocny patrol. Itd.

Przygotowanie do przedstawienia: dzieci dzielą się na małe grupy i wspólnie wymyślają krótkie scenki teatralne, w których zainscenizują opowieść, wykorzystując zwroty grzecznościowe z opowieści.

Nauczyciel pomaga w przygotowaniu prostych rekwizytów i kostiumów z gazet.

Przygotowanie do mini-przedstawienia:

Dzieci w grupach ostatecznie przygotowują swoje scenki, uwzględniając wskazówki nauczyciela. Nauczyciel pomaga w ustawieniu sceny, rekwizytów.

Prezentacja mini-przedstawienia:

Każda grupa prezentuje swoją scenkę przed resztą grupy.

Reszta dzieci ogląda i nagradza brawami.

Podsumowanie: krótkie omówienie przedstawień i zwrotów grzecznościowych.

Nauczyciel żegna dzieci: „Goodbye! Do widzenia!”

Propozycje dostosowań do indywidualnych możliwości dzieci:

Strona | 24

W przypadku dzieci z trudnościami manualnymi warto zapewnić pomoc nauczyciela lub asystenta przy tworzeniu kostiumów i rekwizytów z gazet, aby mogły w pełni uczestniczyć w przygotowaniach do przedstawienia.

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Ćwiczenia głosowe (zmiana tempa, głośności, emocji)

Odgrywanie scenek

Materiały:

Rekwizyty i kostiumy z gazet, klej, nożyczki

Proste dekoracje sceniczne

Muzyka do przedstawienia

Wskazówki metodyczne dla nauczyciela:

Przygotowanie przestrzeni scenicznej:

1. Ustawić krzesła w półkolu dla publiczności.
2. Zorganizować miejsce na rekwizyty i kostiumy.
3. Wybrać spokojną, instrumentalną muzykę, jako tło do przedstawień.

Przygotowanie kostiumów:

- Wykorzystać stare gazety do stworzenia prostych elementów kostiumów, takich jak kapelusze, maski, czy ozdoby.

Przygotowanie dzieci:

- Zachęcać do kreatywności i ekspresji. **Udzielaj pozytywnych i konstruktywnych uwag, ale nie reżyseruj! Nie efekt, a swobodna twórcza, zabawa i samodzielność, czyli PROCES są najważniejsze!**

4.3 ZAJĘCIA 7 – 10 SPOTKANIE Z PAPIEROWYM PIOTRKIEM – TEATRALNYM PRZYJACIELEM.

PRZEDSTAWIAM SIĘ PAPIEROWEMU PIOTRKOWI

Temat 1 – 2: Pierwsze spotkanie z spotkaniem z Papierowym Piotrkim – teatralnym przyjacielem.

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Wprowadzenie dzieci do technik teatralnych poprzez tworzenie kukiełki.

Rozwój umiejętności językowych i komunikacyjnych w języku polskim i angielskim.

Kształtowanie umiejętności pracy zespołowej oraz rozwijanie kreatywności i wyobraźni.

Ekspresja plastyczna.

Treści nauczania:

Wprowadzenie do teatralnych technik tworzenia kukiełek.

Nauka słownictwa dotyczącego części ciała i materiałów plastycznych w języku polskim i w języku angielskim.

Rozwój umiejętności komunikacyjnych i pracy zespołowej.

Rozwijanie wyobraźni i kreatywności poprzez twórcze działania plastyczne.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci w obu językach: „Good morning! Dzień dobry!” „Dzisiaj stworzymy naszego teatralnego przyjaciela, Papierowego Piotrka! Wykorzystamy papier i wspólnie stworzymy Papierową postać – kukiełkę teatralną, która będzie się nazywać Papierowy Piotrek.” A tworzymy

kukiełkę Piotrka, żeby mieć nowego przyjaciela do zabawy, który pomoże nam lepiej zrozumieć świat teatru. Dzięki Piotrkowi będziemy mogli wymyślać różne historie i przygody, bawiąc się razem na zajęciach!"

Rozgrzewka: ćwiczenie do dynamicznej muzyki: witają się rączki, witają się główki, witają się kolanka, witają się biodra itd.

Wprowadzenie do słownictwa: nauczyciel prezentuje słownictwo związane z częściami ciała, np.: (head - głowa, arms - ręce, legs - nogi) oraz materiałami plastycznymi (paper - papier, glue - klej, string - sznurek, tape - taśma).

Dzieci powtarzają słowa za nauczycielem, a następnie nauczyciel pokazuje te przedmioty i ponownie powtarza słowa z dziećmi.

Tworzenie Papierowego Piotrka: nauczyciel inicjuje rozmowę z dziećmi na temat roli kukiełek i kukieł w teatrze. Można skorzystać z materiału: <https://teatr andersena.pl/kukla/>

Dzieci tworzą jedną wspólną kukiełkę (forma dowolna, pomysły dzieci, praca z wyobraźni) według własnej koncepcji, używając szarego papieru, sznurków, kleju, taśmy oraz różnych materiałów kreatywnych, takich jak kolorowe papiery i wstążki. Nauczyciel pomaga i zachęca dzieci do używania nowo poznanego słownictwa: „Can you glue the head? Czy możesz przykleić głowę?” Kukiełkę wspólnie z dziećmi można zawiesić w miejscu widocznym w sali.

Prezentacja i rozmowa: spróbujemy opisać Papierowego Piotrka, używając prostych zdań w obu językach: „This is my Piotrek. He has a big head and long arms. To jest Piotrek. Ma dużą głowę i długie ręce.” Nauczyciel zadaje pytania, aby dzieci mogły pochwalić się pracą: „What color is his shirt? Jakiego koloru jest np. jego koszula?”.

Tu również inicjujemy dalszą rozmowę z dziećmi na temat przyjaźni, posiadania przyjaciela.

Pożegnanie: dzieci żegnają się z Papierowym Piotrkim, co powinno stać się stałym elementem zajęć teatralnych: „Hello, Piotrek! Goodbye, Piotrek! Do widzenia, Piotrek!”

Metody i techniki teatralne:

Strona | 27

Praca z papierem pakowym i materiałami plastycznymi.

Techniki tworzenia kukiełek – kukła.

Improwizacja i odgrywanie ról (witanie i żegnanie się z Papierowym Piotrkim).

Materiały:

Szary papier

Sznurki

Klej

Taśma szara lub bezbarwna

Kolorowy papier

Materiały recyklingowe, wstążki

Propozycje dostosowań do indywidualnych możliwości dzieci: dzieci z trudnościami manualnymi mogą otrzymać dodatkową pomoc nauczyciela lub asystenta przy tworzeniu Papierowego Piotrka, a także korzystać z większych, łatwiejszych do chwytania materiałów.

Temat 9 – 10: Przedstawiam się Papierowemu Piotrkowi.

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Integracja grupy poprzez zabawy teatralne.

Rozwój umiejętności komunikacyjnych w języku polskim i angielskim.

Nauka zwrotów i wyrażen potrzebnych do przedstawiania się.

Treści nauczania:

Nauka podstawowych zwrotów do przedstawiania się w obu językach.

Rozwój umiejętności słuchania i rozumienia poleceń.

Ćwiczenie umiejętności komunikacyjnych w sytuacjach scenicznych.

Strona | 28

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci i Papierowego Piotrka: „Good morning! Dzień dobry!” „Dzisiaj będziemy uczyć się ważnej umiejętności dotyczącej tego, jak się przedstawiać, jak się prezentować!”

Rozgrzewka: w tle energiczna instrumentalna muzyka. Zabawa – chodzenie po całej przestrzeni. Na znak nauczyciela: niech się każdy z każdym przywita – każde dziecko z każdym – powinno się przywitać, np.: „Cześć” „hello”. Potem każdy z każdym: „Good morning! Dzień dobry!”.

Zabawa: „Magiczny worek”: nauczyciel ma worek z różnymi przedmiotami. Każde dziecko losuje jeden przedmiot z worka, może o nim opowiedzieć, następnie przedstawia się (ustalamy przestrzeń do prezentacji oraz miejsce dla widowni) i mówi, co wyciągnęło: Nazywam się Ania. Mam piłkę. „My name is Anna. I have a ball.” Po prezentacji, każde dziecko nagradzane jest brawami.

Nauczyciel zachęca dzieci do zadawania sobie nawzajem pytań o przedmioty.

Prezentowanie się z Papierowym Piotrkiem: dzieci tworzą miniaturowe scenki z użyciem Papierowego Piotrka (animuje nauczyciel), ucząc się zwrotów: „My name is... Nazywam się...”, „I am years old. Mam... lat.”, nauczyciel zwraca uwagę na pracę ciała dzieci w przestrzeni scenicznej. Każde dziecko przedstawia się Papierowemu Piotrkowi, który odpowiada: „Nice to meet you! Miło cię poznać!”

Prezentacja i rozmowa: dzieci dzielą się swoimi doświadczeniami z zabawy:
„How did you feel introducing yourself? Jak się czułeś, przedstawiając się?”
Nauczyciel zadaje pytania, aby dzieci mogły opisać swoje emocje i wrażenia.

Tworzenie scenek z Papierowym Piotrkim: dzieci dobierają się w pary i odgrywają scenki (np. jedno dziecko animuje kukłę, drugie mówi, potem zmiana), przedstawiając się Papierowemu Piotrkowi: „Hello, Piotrek! My name is... Cześć, Piotrek! Nazywam się...”

Nauczyciel zachęca dzieci do zadawania pytań Piotrkowi: „How old are you, Piotrek? Ile masz lat, Piotrek?”

Prezentacja i rozmowa: każda para prezentuje swoją scenkę przed grupą. Po każdej prezentacji grupa bije brawo.

Nauczyciel pyta dzieci o ich wrażenia: „Did you enjoy introducing yourself? Czy podobało ci się przedstawianie się?”

Pożegnanie: dzieci żegnają się z Papierowym Piotrkim: „Goodbye, Piotrek! Do widzenia, Piotrek!”

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Role play

Animacja kukłą

Materiały:

Papierowy Piotrek.

Magiczny worek z przedmiotami.

Propozycje dostosowań do indywidualnych możliwości dzieci:

Dla dzieci z trudnościami manualnymi warto zapewnić pomoc nauczyciela lub asystenta przy animacji Papierowego Piotrka oraz korzystaniu z przedmiotów z magicznego worka.

Wskazówka metodyczna dla nauczycieli: animowanie Papierowego Piotrka

Wyjaśnienie techniki animacji:

Nauczyciel wyjaśnia dzieciom, że animowanie kukły to poruszanie nią tak, aby wyglądała, jakby była żywa.

Kukła Papierowy Piotrek będzie animowana za pomocą rąk, a nie kija animacyjnego.

Pokaz podstawowych ruchów: nauczyciel demonstruje, jak można poruszać różnymi częściami Papierowego Piotrka, trzymając go za różne części ciała, np. za ręce, nogi, głowę.

„Pokaż, jak poruszać rękami kukły, aby wyglądało, że macha, podnosi ręce, czy klaska.”

Propozycje dodatkowych ćwiczeń z dziećmi:

Każde dziecko dostaje fragment papierowego Piotrka do animacji. Dzieci uczą się poruszać kukłą w grupie, trzymając ją za różne części ciała – animacja grupowa kukłą.

Nauczyciel daje dzieciom proste polecenia, takie jak: „Make Piotrek wave his hand. Spraw, żeby Piotrek pomachał ręką.”

Animacja w parach:

Dzieci pracują w parach, gdzie jedno dziecko animuje kukłę, a drugie obserwuje i daje wskazówki. Po kilku minutach zamieniają się rolami.

Zachęcaj dzieci do wspólnego eksperymentowania i odkrywania różnych sposobów poruszania kukłą.

Integracja z przedstawieniem:

Po opanowaniu podstawowych ruchów, dzieci animują Papierowego Piotrka podczas krótkich scenek.

Nauczyciel wspiera dzieci w synchronizowaniu ruchów kukły z wypowiedzianymi przez nią słowami, aby animacja była bardziej realistyczna.

Podsumowanie:

Animowanie kukły bez kija wymaga od dzieci rozwijania koordynacji i kreatywności. Dzięki tej technice dzieci uczą się, jak za pomocą prostych ruchów mogą tchnąć życie w papierową postać, co wzbogaca ich doświadczenia teatralne i rozwija umiejętności manualne.

Strona | 31

4.4 ZAJĘCIA 11 – 12 JA I GRUPA

Temat: Ja, ty, my, wy, oni! – moja grupa – jak na dłoni!

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Integracja grupy poprzez zabawy teatralne.

Rozwój umiejętności komunikacyjnych w języku polskim i angielskim.

Nauka podstawowych zaimków osobowych.

Treści nauczania:

Nauka zaimków osobowych w obu językach.

Rozwój umiejętności słuchania i rozumienia poleceń.

Ćwiczenie umiejętności komunikacyjnych i pracy zespołowej.

Rozwiązania metodyczne:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!”, a następnie prosi: „Niech się każdy z każdym przywita. Ćwiczenie można wykonywać na tle muzyki: <https://www.youtube.com/watch?v=4cNbggnMMpo>

Rozgrzewka ciała i artykulacyjna: rozgrzewka ciała przy muzyce: dzieci wykonują proste ćwiczenia, np. podskoki, kręcenie biodrami, machanie rękami, przy akompaniamencie muzyki.

Rozgrzewka artykulacyjna: dzieci powtarzają za nauczycielem samogłoski: „a, o, u, e, y, i” – od szeptu po głośne mówienie, z intencją: „jestem smutny, szczęśliwy, zdziwiony, zmęczony” oraz proste rymowanki, np.: „Pa-pa-pa, ma-ma-ma, la-la-la”, itd. Zwracamy uwagę na poprawność artykulacyjną wypowiadanych głosek i sylab. Nauczyciel improwizuje i eksperymentuje z różnym natężeniem głosu, intencją, barwą. Dzieci powtarzają za nim.

Nauczyciel rozpoczyna rozmowę: „Czy wiecie, że jesteśmy grupą? Każdy z nas jest częścią tej grupy. A teraz powiedzcie mi, kim jesteście. Ja jestem pani/pan [imię nauczyciela], a wy?”

„Jak się nazywacie? Powiedzcie swoje imię. Na przykład: ‘Ja jestem Ania’ albo ‘I am Ania’.”

Prezentacja podstawowych zaimków: nauczyciel kontynuuje: „Kiedy mówimy o sobie, używamy słowa ‘ja’. Po angielsku to ‘I’. Powtórzcie za mną: ‘Ja’ – ‘I’.”

„Kiedy mówimy o kimś innym, używamy słów ‘ty’ lub ‘wy’. Po angielsku to ‘you’. Powtórzcie za mną: ‘Ty’ – ‘you’.”

Zabawa w pytania i odpowiedzi: nauczyciel pyta dzieci: „Kim jesteś? Powiedz: ‘Ja jestem [imię]’ albo ‘I am [imię]’.”

Zachęca dzieci do odpowiadania w obu językach: „Ja jestem Ania – I am Ania.”

Wprowadzenie zaimków grupowych: „Kiedy mówimy o sobie jako grupie, możemy powiedzieć ‘my’. Po angielsku to ‘we’. Powtórzcie za mną: ‘My’ – ‘we’.”

„A kiedy mówimy o innych osobach, używamy słowa ‘oni’ albo ‘one’. Po angielsku to ‘they’. Powtórzcie za mną: ‘Oni’ – ‘they’.”

Można skorzystać z materiału muzycznego: [zaimki - piosenka](#)

Podsumowanie:

„Świetnie! Teraz wiemy, jak mówić o sobie i o innych. Pamiętajmy, że jesteśmy grupą i możemy mówić ‘my’ – ‘we’. Możemy mówić o sobie ‘ja’ – ‘I’

Tworzenie postaci z szarego papieru:

Nauczyciel rozdaje dzieciom szary papier, sznurek, klej, taśmę i inne proste materiały plastyczne. Każde dziecko otrzymuje zestaw materiałów do stworzenia swojej postaci.

Instrukcja: Dziś każdy z was wykona swoją kukiełkę (wielkość ok. 10 – 20 cm). Nauczyciel pokazuje, jak stworzyć postać z szarego papieru, demonstrując krok po kroku. Dzieci mają za zadanie stworzyć symboliczne postacie, które będą reprezentować ich kolegę, koleżankę z grupy.

Proces tworzenia: dzieci rysują, formują, wydzierają (technika dowolna) kształty swoich postaci z szarego papieru. Używają sznurka, aby formować postać lub tworzyć ręce, nogi i inne elementy swoich postaci. Ozdabiają postacie kolorowymi papierami, gazetami i wstążkami, aby nadać im unikalny wygląd. Przedstawianie postaci: każde dziecko przedstawia swoją postać grupie, używając zaimków i rzeczowników, np.: „To jest mój przyjaciel. On jest wysoki. „This is my friend. He is tall.”

Dzieci używają nowo poznanych zwrotów i uczą się opisywać wygląd i cechy charakterystyczne swoich postaci.

Animowanie postaci: dzieci w parach lub małych grupach odgrywają scenki teatralne, używając swoich postaci.

Wykorzystują proste dialogi, w których używają zaimków osobowych: „He is playing. On gra.”, „She is dancing. Ona tańczy.”

Prezentacja i rozmowa: dzieci pokazują swoje postacie grupie i opowiadają krótkie historie, w których uczestniczą ich papierowe postacie.

Nauczyciel zadaje pytania, aby dzieci mogły opisać swoje postacie i ich przygody: „Who is this? Kto to jest? What is she doing? Co ona robi?” Po

ćwiczeniu kukiełki mogą zostać zawieszone w widocznym miejscu w sali, np. obok Papierowego Piotrka.

Na zakończenie: zabawa „Echo w lesie”: dzieci stoją w kręgu. Nauczyciel mówi słowo lub frazę, a dzieci powtarzają je jak echo: „Ja - I, Ty - You, On - He, Ona - She, My - We, Wy - You, Oni - They”. Próbujemy kilkakrotnie.

Pożegnanie: dzieci żegnają się z postaciami i z kolegami: „Goodbye my friend! Do widzenia, przyjacielu!”

Nauczyciel prosi o to, żeby każdy z każdym pożegnał się. Na koniec prosimy, aby każde z dzieci przyniosło na następne zajęcia 2 dowolne patyki o różnych, dziwacznych kształtach, grubości, wysokość do 40 cm

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Role play

Praca kukiełką

Materiały:

Szary papier

Sznurek

Proste materiały plastyczne do wykonania kukiełek

Propozycje dostosowań do indywidualnych potrzeb dzieci:

Dzieci z trudnościami manualnymi mogą otrzymać większe, łatwiejsze do chwytania materiały oraz pomoc nauczyciela lub asystenta podczas tworzenia kukiełek z szarego papieru.

4.5 ZAJĘCIA 13 – 14 JA I RODZINA. RODZINA PATYCZAKÓW. PATYCZAKOWE PRZYGODY.

Temat: Rodzina Patyczaków. Patyczakowe przygody

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Integracja grupy poprzez zabawy teatralne.

Animacja patyków.

Rozwój umiejętności komunikacyjnych w języku polskim i angielskim.

Strona | 35

Treści nauczania:

Nauka zaimków osobowych oraz nazw członków rodziny w obu językach.

Rozwój umiejętności słuchania i rozumienia poleceń.

Ćwiczenie umiejętności komunikacyjnych i pracy zespołowej.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” Krótkie wprowadzenie do tematu zajęć: „Dzisiaj i na następnych zajęciach będziemy tworzyć naszą Rodzinkę Patyczaków!”

Rozgrzewka ciała i artykulacyjna: swobodne chodzenie po sali przy dźwiękach muzyki. Chodzenie bokiem, do przodu, do tyłu. Podskoki, chodzenie z intencją: pływanie, jazda samochodem, latanie. Swobodny taniec.

Rozgrzewka artykulacyjna: [ćwiczenia logopedyczne](#)

Zabawa artykulacyjna: „Magiczne słówka”: dzieci stoją w kręgu. Nauczyciel rzuca piłkę do dziecka i mówi zaimek, dziecko odrzuca piłkę, powtarzając zaimek w drugim języku: „I - Ja, You - Ty, He - On, She - Ona, We - My, You - Wy, They - Oni, Rodzina - Family”

Tworzenie i animowanie Rodziny Patyczaków: rozmawiamy z dziećmi nt. rodziny – przykładowo: kto tworzy rodzinę? kto w twojej rodzinie robi dla ciebie ulubione jedzenie? czy masz rodzeństwo? jakie zabawy lubicie robić razem? kto w twojej rodzinie opowiada najśmieszniejsze historie? co lubicie robić razem jako rodzina w weekendy?

Dzieci wspólnie tworzą postacie z różnej grubości i wielkości patyków, które reprezentują członków rodziny: mama, tata, brat, siostra, babcia, dziadek. Każde dziecko wybiera, którą osobę z rodziny będzie symbolizował jego patyk. Każdy patyczak otrzymuje imię i może być udekorowany. Po stworzeniu patyczaków, dzieci w parach lub małych grupach odgrywają scenki teatralne, przedstawiając swoje postacie, przykładowo: „This is my brother. He is tall. To jest mój brat. On jest wysoki.”

Dzieci używają patyczaków do opowiadania prostych historii, ucząc się w praktyce zaimków osobowych: „She is cooking. Ona gotuje.”

Improwizowana zabawa teatralna: „Rodzinna scenka”: dzieci tworzą krótkie scenki, w których używają nazw członków rodziny i zaimków osobowych. Każda grupa przedstawia jedną sytuację rodzinną, np. wspólne jedzenie obiadu, zabawa w parku, czytanie książki przed snem.

Przykłady dialogów:

„This is my mom. She is cooking. To jest moja mama. Ona gotuje.”

„This is my dad. He is playing with us. To jest mój tata. On bawi się z nami.”

„This is my sister. She is reading a book. To jest moja siostra. Ona czyta książkę.”

„This is my grandma. She is knitting. To jest moja babcia. Ona robi na drutach.”

„This is my grandpa. He is telling a story. To jest mój dziadek. On opowiada historię.”

Prezentacja i rozmowa: dzieci pokazują swoje postacie grupie i opowiadają krótkie historie, w których uczestniczą ich patyczaki. Nauczyciel zadaje pytania, aby dzieci mogły opisać swoje postacie i ich przygody: „Who is this? Kto to jest? What is she doing? Co ona robi?”

Przykład prezentacji patyczaków: „Rodzinna parada”, można wykorzystać muzykę marszową: [marsz](#) Dzieci ustawiają się w szeregu, trzymając swoje patyczaki. Każde dziecko prezentuje swojego patyczaka, chodząc wzdłuż szeregów innych dzieci i opowiadając o swojej postaci: „This is my mom. She likes to cook. To jest moja mama. Lubi gotować.”

Strona | 37

Dzieci mogą maszerować w rytm muzyki, pokazując swoje patyczaki i nazywając ich role w rodzinie.

Nauczyciel może zachęcić do wspólnego śpiewania prostych piosenek o rodzinie: [piosenka o rodzinie](#)

Pożegnanie: dzieci żegnają się z postaciami, np.: „Goodbye, brother! Do widzenia, bracie!”

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Role play

Animacja przedmiotów – materia twarda

Materiały:

Różnej grubości i wielkości patyki

Propozycje dostosowania do indywidualnych potrzeb dzieci:

Dzieci bardziej nieśmiałe mogą pracować w małych grupach, aby czuły się bardziej komfortowo podczas prezentacji i animowania swoich postaci przed całą grupą.

4.6 ZAJĘCIA 15 – 16 TEATR W DOMU. CO SIĘ WYDARZYŁO W SALONIE?

Temat: Co się wydarzyło w salonie?

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Rozwój umiejętności komunikacyjnych w języku polskim i angielskim.

Nauka słownictwa związanego z salonem.

Integracja zespołu i budowanie zaufania w grupie.

Strona | 38

Treści nauczania:

Nauka nazw pomieszczeń w domu i przedmiotów codziennego użytku.

Rozwój umiejętności słuchania i rozumienia poleceń.

Ćwiczenie umiejętności komunikacyjnych i pracy zespołowej.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci z energią: „Hello! Dzień dobry! Witamy w naszym magicznym salonie, gdzie wszystko jest możliwe!” Krótkie wprowadzenie do tematu zajęć: „Dzisiaj zamienimy naszą salę w salon i stworzymy w nim niesamowite, teatralne historie!”

Rozgrzewka ciała i artykulacyjna: [żywiółowa muzyka dla dzieci](#) dzieci poruszają się swobodnie po sali przy dźwiękach dynamicznej muzyki: Naśladują różne czynności wykonywane w salonie, np. „Czytamy książkę jak kotek, oglądamy telewizję jak robot, siedzimy na kanapie jak baletnica, pijemy herbatę jak ulubiona postać z bajki”

Rozgrzewka artykulacyjna: Dzieci powtarzają za nauczycielem rytmiczne rymowanki, np.: „Na-na po-po dło-dło-dze-dze le-le-zy-ży kot- kot, pies-pies, ma-ma pie-pie rze-rze mi - mi spo-spo dnie-dnie”, zmieniając intonację i głośność.

Zabawa teatralna: „Krzykacze”: dzieci stoją w kręgu. Nauczyciel wybiera jedno słowo związane z salonem, np. „podłoga” i mówi je cicho.

Następne dziecko powtarza słowo trochę głośniej, a kolejne jeszcze głośniej. Wszyscy kontynuują, aż ostatnie dziecko wykrzyczy słowo najgłośniej jak potrafi. Powtarzamy z innymi słowami: „krzesło”, „okno”, „sufit”, „kanapa”,

„dywan”, „drzwi”, „stół”. Następnie powtarzamy te słowa w języku angielskim: „floor”, „chair”, „window”, „ceiling”, „sofa”, „carpet”, „door”, „table”.

Tworzenie scenek pantomimicznych:

Gorące krzesło: dzieci udają, że krzesło jest bardzo gorące i muszą znaleźć sposób, aby usiąść bez dotykania go.

Nakrywanie do stołu: dzieci symulują nakrywanie do stołu, używając gestów i wyobraźni, aby pokazać, jak ustawiają talerze, sztućce i szklanki.

Lodowata kanapa: dzieci udają, że kanapa jest bardzo zimna i muszą znaleźć sposób, aby na niej wysiedzieć.

Rozżarzona podłoga: dzieci poruszają się po sali, udając, że podłoga jest gorąca jak lawa, starając się jej unikać.

Opadający sufit: dzieci udają, że sufit powoli się obniża, muszą się schylać i zmniejszać swoją powierzchnię, aby uniknąć dotknięcia.

Prezentacja i rozmowa: dzieci pokazują swoje scenki grupie i opowiadają o nich, wplatając poznane słownictwo związane z salonem. Nauczyciel zadaje pytania, aby dzieci mogły opisać swoje scenki i ich przygody, np.: „What is this? Co to jest?”, „What is happening? Co się dzieje?”

Zabawa podsumowująca: „Pod stolikiem”: dzieci udają, że stają się bardzo małe jak mrówki i muszą przejść pod stolikami. Nauczyciel zachęca dzieci do kreatywnego wykorzystania wyobraźni podczas przechodzenia pod stolikami, np. „Teraz wszyscy jesteśmy małymi kotkami pod stolikami. Teraz jesteśmy robotami pod stolikami.”

Dzieci mogą naśladować różne zwierzęta lub postacie, gdy przechodzą pod stolikami, aby uczynić zabawę bardziej kreatywną i teatralną. Zwracamy uwagę na bezpieczeństwo!

Kreatywne pożegnanie: „Magiczny wyjście”:

Nauczyciel kończy zajęcia, mówiąc: „Teraz czas na magiczne pożegnanie. Zamknijcie oczy, wyobraźcie sobie, że wychodzicie przez magiczne drzwi salonu do świata pełnego przygód.” Dzieci zamykają oczy, a nauczyciel mówi: „One, two, three, open the magic door! Raz, dwa, trzy, otwieramy magiczne drzwi!” Dzieci otwierają oczy i machają do siebie, mówiąc: „Goodbye, my friend! Do widzenia, przyjacielu!” Nauczyciel zachęca dzieci, aby każdy wyszedł z sali, przechodząc przez „magiczne drzwi” (symboliczne drzwi wyobraźni lub stworzone np. z dwóch krzeseł i koca).

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Role play

Pantomima

Materiały:

Koc/płachta, np. chusta animacyjna

Krzesła, stoliki

Propozycje dostosowania do różnych potrzeb dzieci;

Dzieci z trudnościami manualnymi mogą otrzymać pomoc nauczyciela lub asystenta podczas tworzenia scenek pantomimicznych.

Nauczyciel prosi dzieci, aby na następne zajęcia przyniosły dwa bezpieczne sprzęty z kuchni, takie jak plastikowa łyżka, drewniana łyżka, plastikowa miska, plastikowy kubek, sitko, durszlak itp.

4.7 ZAJĘCIA 17 – 18 KUCHENNE TEATRALNE REWOLUCJE!

Temat: Kuchenne teatralne rewolucje!

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Rozwój umiejętności komunikacyjnych w języku polskim i angielskim.

Nauka słownictwa związanego z kuchnią.

Kształtowanie umiejętności indywidualnej ekspresji werbalnej i niewerbalnej.

Treści nauczania:

Strona | 41

Nauka nazw przedmiotów kuchennych.

Rozwój umiejętności słuchania i rozumienia poleceń.

Ćwiczenie umiejętności komunikacyjnych i pracy zespołowej.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel zbiera przedmioty przyniesione przez dzieci, rozkłada je na stoliku, krótko prezentuje, wyzwała z dziećmi rozmowę o tym, co przyniosły. Następnie, wita dzieci z energią: „Hello! Dzień dobry! Witamy w naszej magicznej kuchni, gdzie wszystko jest możliwe!”

Wstęp: spacer do kuchni przedszkolnej: nauczyciel proponuje dzieciom spacer do kuchni przedszkolnej. Podczas spaceru pokazuje dzieciom różne przedmioty kuchenne, nazywając je w języku polskim i angielskim. Dzieci mają za zadanie zapamiętać jak najwięcej nazw przedmiotów, które zobaczą w kuchni.

Rozgrzewka ciała i artykulacyjna: [piosenka o kuchni - j.polski](#) naśladują ruchy związane z aktywnościami kuchennymi, np.: (mieszanie, krojenie, solenie, zmywanie, wałkowanie, jedzenie, picie, ugniatanie lub używają przedmiotów kuchennych w roli instrumentów muzycznych lub kukiełek).
[piosenka o kuchni - j.angielski](#)

Rozgrzewka artykulacyjna: mlaskanie ustami: dzieci udają, że jedzą coś bardzo smacznego, mlaskając ustami: „Mniam, mniam”. Próbowanie: dzieci naśladują próbowanie jedzenia z łyżki, wydając dźwięki „Mmmm” jakby coś było pyszne. Wąchanie: dzieci udają, że wąchają potrawy, mówiąc: „Ach, jak pachnie!”. Jedzenie: dzieci udają, że jedzą różne potrawy, chrupiąc, mlaskając i przeżuując: „Chrupi chrup”, „Mniam mniam”. Picie: dzieci udają, że piją z

kubka, wydając dźwięki siorbania: „Sssip, sssip”. Masowanie się po brzuchu: dzieci udają, że są najedzone i masują się po brzuchu jak niedźwiedź, mówiąc: „Mniam, mniam”.

Zabawa teatralna: „Kuchenne echo”: dzieci stoją w kręgu. nauczyciel pokazuje przedmiot kuchenny i mówi jego nazwę, a dzieci powtarzają jak echo: „spoon - łyżka, pot - garnek”.

Powtarzamy z innymi przedmiotami: „bowl - miska, colander - durszlak, grater - tarka, plate - talerz”.

Tworzenie scenek z przedmiotami z kącika kuchennego: dzieci w małych grupach tworzą scenki, używając przedmiotów z kącika kuchennego jako rekwizytów. Każda grupa prezentuje swoją scenkę, używając nowo poznanego słownictwa: „This is a spoon. To jest łyżka.” Do prezentacji przedmiotów można wykorzystać parasolkę jako przestrzeń sceniczną. Zwracamy uwagę na bezpieczeństwo w trakcie zabaw ruchowych z przedmiotami.

Taniec z przedmiotami kuchennymi, czyli teatr wyobraźni: dzieci wybierają jeden z przyniesionych przedmiotów kuchennych i uczestniczą w tańcu, naśladując różne czynności kuchenne w rytm muzyki:

„Tańczymy z miską jakbyśmy mieszały ciasto.”

„Tańczymy z sitkiem jakbyśmy przesiewali mąkę.”

„Tańczymy z łyżką jakbyśmy mieszały zupę.”

„Tańczymy z tarką jakbyśmy ścierali ser.”

Zakończenie, czyli: „Kuchenne rewolucje”: nauczyciel proponuje dzieciom udział w kuchennej rewolucji. „Teraz zamieniamy się w małych kucharzy, którzy muszą wspólnie przygotować najsmaczniejszą potrawę na świecie! Każdy z was dodaje jeden magiczny składnik do magicznej potrawy. Można wziąć kosz, pudło imitujące gar, zabawki stają się podczas teatralizacji magicznymi składnikami. Dzieci podchodzą do kącika kuchennego i

wybierają przedmioty, których będą używać do swojej magicznej potrawy. Wymawiają ich nazwy w języku polskim i języku angielskim. Nauczyciel moderuje, zachęca dzieci do naśladowania ruchów gotowania, mówienia o swoich składnikach i dzielenia się nimi z grupą w języku polskim i języku angielskim. Na koniec grupowo dzieci mogą wymyślić nazwę potrawy, na niby próbować i mówić, jak smakuje.

Strona | 43

Nauczyciel mówi: „Dziękuję wszystkim za udział w naszych kuchennych rewolucjach!

Metody i techniki teatralne:

Teatr wyobraźni

Teatr przedmiotu

Improwizacja

Role play

Pantomima

Taniec

Materiały:

Przedmioty z kuchni (np. miska, sitko, łyżka, tarka, talerz, durszlak, pudło/kosz imitujący wielki gar)

Propozycje dostosowań do różnych potrzeb dzieci:

Dla dzieci z trudnościami w komunikacji można zastosować obrazki przedstawiające przedmioty kuchenne

4.8 ZAJĘCIA 19 – 20 PAPIEROWY PIOTREK ZDOBYWA WIELKĄ GÓRĘ

Temat: Papierowy Piotrek zdobywa wielką górę.

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Rozwój umiejętności komunikacyjnych w języku polskim i angielskim.

Nauka słownictwa związanego z przedszkolem.

Integracja zespołu poprzez gry i zabawy teatralne.

Treści nauczania:

Nauka nazw pomieszczeń i przedmiotów w przedszkolu.

Rozwój umiejętności słuchania i rozumienia poleceń.

Ćwiczenie umiejętności komunikacyjnych i pracy zespołowej.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!”, wprowadzenie do tematu zajęć: „Dzisiaj Papierowy Piotrek zdobywa wielką górę!”

Wstęp: Piotrek wchodzi na szczyt – animacja kukły przez nauczyciela, można wykorzystać na początku np. szafę lub jakiś większy mebel w sali, która (transformuje) tzn. stanie się górą. Piotrek zdobywa szczyt – nauczyciel zostawia na meblu kukłę: „Dzisiaj nasz przyjaciel Piotrek wszedł na szczyt! Co to znaczy 'wchodzić na szczyt'?” Rozmowa z dziećmi.

Zabawa „Wchodzimy na szczyt”: dzieci grają, że wspinają się na górę, naśladując różne ruchy: wspinanie się, balansowanie, pokonywanie przeszkód.

Zabawa „W drodze na szczyt”: nauczyciel „Każdy z nas będzie miał zadanie do wykonania na trasie do szczytu!” Dzieci naśladują różne aktywności związane ze zdobywaniem góry:

„Przejście przez rzekę”: skakanie z kamienia na kamień.

„Wspinaczka po stromym zboczu”: udawanie wspinaczki po linie.

„Przejście przez las”: chodzenie z wysokim unoszeniem kolan, jakby brodzili przez wysoką trawę.

„Tunel w jaskini”: czołganie się pod stołami lub kocami.

Zabawa: „Echo górskie”: dzieci stoją w kręgu. Nauczyciel mówi słowo związane z górami, a dzieci powtarzają je, wydając dźwięk jak echo: „Mountain - góra!”, „Climb - wspinać się!”, „Peak – szczyt”

Zabawa: „Góra przedmiotów”: nauczyciel wprowadza zadanie: „Za chwilę zbudujemy wielką górę z przedmiotów, które znajdziemy w sali! „In a moment, we will build a big mountain out of the items we find in the room.” Dzieci zbierają przedmioty z sali przedszkolnej (np. książki, klocki, pluszaki, pudełka) i układają je na środku sali, tworząc górę.

Nauczyciel omawia po polsku i angielsku, jakie przedmioty tworzą górę:

„On the bottom we have a book – Na dole mamy książkę.”

„Next, there is a teddy bear – Następnie jest miś.”

„At the top, we can see a box” „Na szczycie widzimy pudełko.”

Po ukończeniu zadania, dzieci nadają górze metaforyczny tytuł, np. „Magiczna Wieża Przyjaźni” „The Magic Tower of Friendship”.

Prezentacja i rozmowa: dzieci pokazują górę grupie i opowiadają, powtarzając, co się w niej znajduje. Nauczyciel zadaje pytania: „What is this? Co to jest?” „Where is the book? Gdzie jest książka?”

Zakończenie: zabawa „Zdobynamy górski szczyt”: nauczyciel proponuje dzieciom uczestnictwo w finale zabawy: „Teraz wszyscy razem zdobędziemy szczyt naszej wielkiej góry! Wspólnymi siłami dotrzemy na samą górę!”

Dzieci tworzą wspólnie „szczyt”, stając na palcach i unosząc ręce wysoko do góry, naśladując zdobywanie szczytu. Kiedy dzieci „dotrą na szczyt”, nauczyciel mówi: „Jesteśmy na szczycie! Jak się czujecie? Co widzicie z góry?” „We're at the top! How do you feel? What can you see from up here?” Swobodne wypowiedzi dzieci.

Nauczyciel mówi: „Dziękuję wszystkim za wspaniałą wspinaczkę! Dzisiaj nauczyliśmy się nowych słów i bawiliśmy się w zdobywanie gór!” Można wykorzystać utwór muzyczny: [piosenka w języku angielskim](https://piosenka.w.języku.angielskim)

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Pantomima

Tworzenie metafor

Tworzenie konstrukcji scenograficznych – kompozycja statyczna

Materiały:

Przedmioty z sali przedszkolnej (np. książki, klocki, pluszaki, pudełka).

Propozycje dostosowań do różnych potrzeb dzieci:

Dzieci z trudnościami manualnymi mogą otrzymać większe, łatwiejsze do chwytania materiały oraz pomoc nauczyciela lub asystenta podczas tworzenia scenek i aktywności związanych ze zdobywaniem góry. Dla dzieci z trudnościami ruchowymi, niektóre aktywności mogą być dostosowane do ich możliwości, na przykład poprzez umożliwienie im wykonywania ćwiczeń w pozycji siedzącej lub leżącej.

4.9 ZAJĘCIA 21 – 22 TEATRALNE PRZYGODY NA PLACU ZABAW. PIASKOWE PANTOMIMY

Temat 1: Teatralne przygody na placu zabaw.

(Zajęcia realizowane na dworze)

Liczba godzin: 1 x 30 minut

Cel zajęć:

Rozwój umiejętności komunikacyjnych w języku polskim i angielskim.

Nauka słownictwa związanego z placem zabaw.

Integracja zespołu poprzez gry i zabawy integracyjne.

Zabawa – aktywności ruchowe.

Treści nauczania:

Nauka nazw sprzętów i czynności na placu zabaw.

Rozwój umiejętności słuchania i rozumienia poleceń.

Ćwiczenie umiejętności komunikacyjnych i pracy zespołowej.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Strona | 47

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” „Dzisiaj będziemy odkrywać teatr na naszym placu zabaw!” „Idziemy na plac zabaw. Plac zabaw! plac zabaw! plac zabaw! „We're going to the playground. Playground! Playground! Playground!”

Rozgrzewka ciała i artykulacyjna: [piosenka o placu zabaw](#), [piosenka o placu zabaw](#), [piosenka o placu zabaw w języku angielskim](#)

Rozgrzewka ciała: dzieci poruszają się po placu zabaw, naśladując różne ruchy:

Zjeżdżanie ze zjeżdżalni: „Slide down the slide.”

Skakanie na trampolinie: „Jump on the trampoline.”

Wspinanie się po drabinkach: „Climb the ladder.”

Rozgrzewka artykulacyjna: dzieci powtarzają za nauczycielem proste rymowanki:

Na placu zabaw jest tak fajnie,

Wszyscy bawią się tu ładnie.

Huśtawki, zjeżdżalnie, piaskownica,

Tu radość w sercu zakwita!

At the playground, fun's all around,

Everyone plays safe and sound.

Swings, slides, and a sandy spot,

Joy in our hearts, we've got a lot!

1. Huśtawka - Swing

2. Zjeżdżalnia - Slide
3. Piaskownica - Sandbox
4. Karuzela - Merry-go-round
5. Drabinki - Climbing frame
6. Bujak - Seesaw
7. Domek na drzewie - Treehouse
8. Mostek - Bridge
9. Trampolina - Trampoline
10. Drążki do podciągania - Pull-up bars

Wprowadzenie do ćwiczenia: nauczyciel rozpoczyna krótką rozmowę z dziećmi o placu zabaw: „Czy lubicie bawić się na placu zabaw? Jakie sprzęty tam znajdziemy?” Następnie, prezentuje dzieciom nazwy sprzętów po polsku i angielsku, np. „Huśtawka - Swing” itd. Podział na grupy: dzieci zostają podzielone na małe grupy, a każda grupa otrzymuje jedno słowo (np. „Huśtawka - Swing”) i zadanie, aby w ciągu kilku minut wymyślić krótką scenkę, która pokaże, jak się bawią na danym sprzęcie. Ważne, aby użyły w scenie zarówno polskiej, jak i angielskiej nazwy. Każda grupa przedstawia swoje scenki kolejno przed resztą grupy. Przykład: Grupa z hasłem „Huśtawka – Swing” może udawać, że siedzą na huśtawce, mówiąc „I am swinging on the swing! “

Powtórzenie i omówienie: po każdej scenie nauczyciel powtarza wspólnie z dziećmi nazwę sprzętu w obu językach. Na koniec można zadać dzieciom pytania, aby sprawdzić, co zapamiętały, np. „Jak po angielsku nazywamy huśtawkę?”

Runda finałowa: w finale nauczyciel wywołuje nazwy sprzętów w języku angielskim, a dzieci udają, że bawią się na wywołanym sprzęcie, np. gdy usłyszą „Swing”, dzieci udają, że się huśtają. Można wprowadzić element

muzyki, gdzie dzieci poruszają się po placu, a na zatrzymanie muzyki, muszą zastygnąć w pozie na wywołanym sprzęcie.

Pożegnanie i podsumowanie, np.: „Dzisiaj bawiliśmy się w teatr na naszym placu zabaw!”

Strona | 49

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Role play

Wykorzystanie stałych elementów przestrzeni społecznej, jako scenografii w przedstawieniu

Materiały:

Sprzęty placu zabaw (zjeżdżalnia, drabinki, piaskownica, huśtawki).

Temat 2: Piaskowe pantomimy.

Czas zajęć: 1 x 30 minut

Cel zajęć:

Rozwijanie umiejętności pantomimy i wyrażania emocji bez słów.

Nauka kreatywnego myślenia poprzez zabawę w piasku.

Budowanie zaufania i współpracy w grupie.

Rozwój umiejętności dwujęzycznych w języku polskim i angielskim.

Treści nauczania:

Nauka działań za pomocą mimiki i gestów.

Rozwój umiejętności słuchania i obserwacji.

Ćwiczenie pracy zespołowej i komunikacji niewerbalnej.

Nauka słownictwa związanego z zabawą w piaskownicy w języku polskim i angielskim.

Propozycje rozwiązań metodycznych: powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” Krótkie wprowadzenie do tematu zajęć: „Dzisiaj nasza piaskownica zamieni się w scenę teatralną!”

Rozgrzewka ciała: nauczyciel mówi: „Tańczymy wolno, szybko, wolno, szybko, w prawo, w lewo, do przodu, do tyłu!” „Dance slowly, quickly, slowly, quickly, to the right, to the left, forward, backward!” Dzieci poruszają się zgodnie z instrukcjami nauczyciela, zmieniając tempo i kierunek tańca.

Zabawa teatralna: „Pantomima w piaskownicy”: nauczyciel wyjaśnia, czym jest pantomima, następnie mówi: „Nasza piaskownica to teraz scena teatralna! Każde dziecko pokaże pantomimę, co robi, a więc bez użycia słów, a reszta dzieci odgadnie, co to jest.”

Dajemy dzieciom czas do namysłu lub stosujemy zabawę spontaniczną. Dzieci po kolei wchodzi do piaskownicy i pokazują krótkie pantomimy (np. kopanie, budowanie zamku, szukanie muszelek). Reszta grupy odgaduje, co dziecko pokazuje: „Are you building a sandcastle? Czy budujesz zamek z piasku?” „Are you digging a hole? Czy kopiesz dziurę?” możemy wykorzystać piosenkę: [piosenka "Magiczne miejsce"](#)

Ćwiczenie z sypaniem piasku: „Czym może być piasek?": nauczyciel wyjaśnia: „Teraz pomyślimy, czym może być piasek. Każde dziecko weźmie trochę piasku i pokaże, co to może być.” Dzieci po kolei sypią piasek, naśladując różne czynności lub przedmioty (np. piasek jako deszcz, piasek jako mąka do pieczenia ciasta, piasek jako magiczny pył). Reszta grupy odgaduje: „Is it raining? Czy to deszcz?” „Are you baking a cake? Czy pieczesz ciasto?”

Ćwiczenie: „Wejście, prezentacja, ukłon”: nauczyciel wyjaśnia: „Teraz każdy z was wejdzie na scenę, zaprezentuje pantomimę, a potem ukłoni się i zejdzie.”

Dzieci po kolei wchodzi na scenę (do piaskownicy), prezentują swoją pantomimę, wykonują ukłon i schodzą.

Nauczyciel pomaga dzieciom zaznaczyć trzy ważne momenty każdej prezentacji:

Wejście na scenę: „Enter the stage. Wejdz na scenę.”

Prezentacja: „Show your pantomime. Pokaż swoją pantomimę.”

Strona | 51

Uklon i zejście: „Bow and exit. Ukłoń się i zejdz.”

Pożegnanie: dzieci żegnają się ze sobą: „Goodbye!”

Krótkie podsumowanie zajęć: „Dzisiaj bawiliśmy się w teatr w naszej piaskownicy i pokazaliśmy, co możemy zrobić z piaskiem!” „Today we have played theater in our sandbox and showed what we can do with sand!”

Metody i techniki teatralne:

Pantomima

Improwizacja

Teatr wyobraźni

Materiały:

Piaskownica

Propozycje dostosowań do indywidualnych możliwości dzieci:

Praca w parach lub małych grupach: zamiast prezentować pantomimę przed całą grupą, dzieci mogą ćwiczyć w parach lub małych grupach, co może zmniejszyć ich stres i obawy związane z wystąpieniami. Bezpieczna przestrzeń: tworzenie atmosfery, w której każde dziecko czuje się bezpieczne i akceptowane, bez obaw o krytykę. Nauczyciel może podkreślać, że każdy ruch jest dobry i że nie ma złych odpowiedzi.

4.10 ZAJĘCIA 23 – 24 MOJE EMOCJE. RADOŚĆ

Temat: Radość.

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Strona | 52

Rozpoznawanie i wyrażanie radości.

Kształtowanie empatii poprzez dzielenie się radosnymi chwilami.

Rozwój kreatywności poprzez tworzenie masek.

Treści nauczania:

Wyrażanie emocji radości za pomocą gestów i mimiki.

Rozwój zdolności plastycznych poprzez tworzenie masek.

Rozwiązania metodyczne:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!”

Wprowadzenie do tematu: porozmawiamy o emocjach, np.: Czym są emocje/ uczucia? Czy znacie jakieś emocje/uczucia? Czy ktoś słyszał o: radości, strachu, złości, zdziwieniu. Dzieci wypowiadają się o swoich doświadczeniach. Nauczyciel mówi o roli emocji w życiu człowieka. Pyta dzieci, czy wiedzą, dlaczego emocje są potrzebne?

„Dzisiaj poprzez teatr będziemy mówić o radości, wyrażać ją i tworzyć maski radości!” „Today we will learn about joy and we will create joy masks!”

Rozgrzewka: [piosenka o radości](#) dzieci poruszają się po sali, naśladując różne czynności, które kojarzą się z radością: nauczyciel prosi, aby dzieci wyraziły swoją radość

Skakanie z radości: „Jump with joy!”

Taniec radości: „Dance with joy!”

Klaskanie: „Clap your hands!”

Tworzenie masek:

Dzieci tworzą delikatne maski, według własnego pomysłu, przedstawiające radość, używając kolorowych brystoli, czerwonych tasiemek/dratwy i kleju lub białych kartek ksero, które dzieci kolorują. Pomagamy wyciąć otwory na oczy, usta, jak również w mocowaniu tasiemki do wiązania.

Strona | 53

Nauczyciel wyjaśnia, jakie elementy można dodać do maski, aby wyrazić radość: „What makes you happy? Add it to your mask!” „Co cię uszczęśliwia? Dodaj to do swojej maski!”

Prezentacja indywidualna masek i rozmowa: dzieci pokazują swoje maski, mogą zainscenizować mini etiudki wyrażające radość – praca w masce i opowiadają o nich: „This is my joy mask. It shows my happiness.” „To jest moja maska radości. Pokazuje moją radość.” Nauczyciel zadaje pytania: „What makes you happy? Co cię uszczęśliwia?” „Why do you feel joy? Dlaczego czujesz radość?”

Lub:

Wprowadzenie do tematu emocji: zacznij od krótkiej rozmowy o różnych emocjach, które możemy odczuwać. Użyj prostych pytań, takich jak „Co to jest radość?” lub „Kiedy czujesz się szczęśliwy/szczęśliwa?” Pokaż dzieciom maskę radości i zapytaj, co według nich ona przedstawia. Wyjaśnij, że maska symbolizuje radość, czyli uczucie, które odczuwamy, gdy jesteśmy szczęśliwi.

Tworzenie własnej maski radości: rozdaj dzieciom materiały plastyczne (kolorowy papier lub szary, kredki, nożyczki, klej) i poprowadź je krok po kroku przez proces tworzenia własnej maski. Pomóż dzieciom, które mogą potrzebować wsparcia, ale pozwól im na jak najwięcej samodzielności. Zachęć dzieci do personalizacji maski, np. dodając różne kolory lub wzory, które kojarzą się im z radością.

Ćwiczenie z użyciem maski: po stworzeniu masek, zaproś dzieci do krótkiej zabawy ruchowej z maskami. Mogą to być proste aktywności, takie jak taniec lub naśladowanie różnych radosnych czynności (np. skakanie, klaskanie).

Następnie zorganizuj „Teatr radości”. Dzieci zakładają swoje maski i na zmianę odgrywają scenki, które przedstawiają sytuacje wywołujące radość (np. zabawa z przyjacielem, oglądanie ulubionej bajki). Pomoże to dzieciom wyrażać emocje i rozumieć, jakie sytuacje wywołują radość.

Strona | 54

Refleksja i omówienie: po zakończonej zabawie usiądźcie w kole i omówcie, co dzieci poczuły podczas używania maski. Pytania takie jak „Co sprawiło, że poczułeś/poczułaś się radosny/radosna?” mogą pomóc w pogłębianiu refleksji na temat emocji. Podkreśl, że wszystkie emocje są ważne, ale dzisiaj skupiliście się na radości, która daje nam energię i sprawia, że czujemy się dobrze.

Przykładowe ćwiczenie:

Ćwiczenie: „Podróż do Krainy Radości”

Opis ćwiczenia: Dzieci w grupie mają za zadanie wyobrazić sobie, że podróżują do Krainy Radości, magicznego miejsca, gdzie każdy jest szczęśliwy.

Poproś dzieci, aby założyły swoje maski radości.

Następnie rozpocznij opowieść: „Wyruszamy teraz w podróż do Krainy Radości. Jak tam dotrzemy? Może będziemy skakać jak kangury, może tańczyć jak motyle? Pokażcie mi, jak chcecie podróżować.”

Zachęcaj dzieci do ruchu i kreatywności. Możesz wpleść w to różne formy aktywności fizycznej, jak bieganie w miejscu, skakanie czy taniec.

Pożegnanie: Dzieci żegnają się z maskami: „Goodbye, joy! Do widzenia, radości!”

Krótkie podsumowanie zajęć: „Dzisiaj nauczyliśmy się o radości i tworzyliśmy maski radości!” „Today we learned about joy and created joy masks!”

Metody i techniki teatralne:

Tworzenie masek

Praca w masce, praca z maską

Wskazówki metodyczne

Praca w masce polega na tym, że dzieci zakładają maski, co zmusza je do wyrażania emocji, myśli i charakteru postaci za pomocą ciała i gestów, ponieważ twarz staje się ukryta. Jest to doskonałe ćwiczenie rozwijające ekspresję ruchową i świadomość ciała. Dzieci uczą się, jak ruch, postawa i sposób poruszania mogą komunikować emocje i intencje, nawet gdy nie widać twarzy.

Praca z maską oznacza, że dzieci używają masek jako rekwizytów – mogą badać, jak różne maski wpływają na ich ruchy i zachowania lub jak mogą ożywić maskę poprzez ruchy rąk czy głowy. Ważne jest, aby nauczyciel zachęcał dzieci do eksperymentowania z różnymi sposobami używania masek, np. zmieniając ich położenie, styl czy kontekst, aby zrozumieć, jak maska może zmieniać postać, którą przedstawiają. W pracy z maską kluczowe jest zwrócenie uwagi na rozwijanie wyobraźni i kreatywności, a także na budowanie odwagi w komunikowaniu się bez słów.

Materiały:

Kolorowe papiery, klej, nożyczki, wstążka lub dratwa

Propozycje dostosowań do indywidualnych możliwości dzieci:

Dla dzieci z trudnościami manualnymi: zapewnienie pomocy w wycinaniu i klejeniu elementów maski. Użycie większych elementów do łatwiejszej manipulacji.

4.11 ZAJĘCIA 25 – 26 MOJE EMOCJE. SMUTEK

Temat: Smutek.

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Rozpoznawanie i wyrażanie smutku.

Kształtowanie empatii.

Rozwój kreatywności poprzez zabawy z folią malarską.

Treści nauczania:

Wyrażanie emocji smutku za pomocą gestów i mimiki.

Ćwiczenie umiejętności współpracy w grupie.

Rozwój zdolności plastycznych poprzez użycie folii malarskiej.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” Wprowadzenie do tematu: „Dzisiaj będziemy rozmawiać o smutku i tworzyć sceny z użyciem folii malarskiej!” „Today we will learn about sadness and create scenes using painter's plastic!”

Rozgrzewka ciała: dzieci poruszają się po sali przy dźwiękach nastrojowej melodii: [nastrojowa melodia](#) Nauczyciel prosi o delikatne, kilkakrotne krążenia głowy, ramion, tułowia, bioder – raz w jedną, raz w drugą stronę. Marsz w miejscu, delikatny bieg. Zatrzymanie na: „stop”

Powolne chodzenie: „Walk slowly.”

Ciężkie oddychanie: „Breathe heavily.”

Zwieszone głowy: „Hang your heads.”

Dzieci poruszają się według komend nauczyciela: „Move slowly, breathe deeply.” „Poruszaj się powoli, oddychaj głęboko.”

Ćwiczenie: „Jak wyrazić smutek”: nauczyciel pyta dzieci: po co jest smutek? czy tylko ludzie bywają smutni? „Jak możemy wyrazić smutek bez słów?” „How can we express sadness without words?” Dzieci pokazują swoje pomysły, używając mimiki i gestów, słuchamy na pomysłów dzieci, dzieci prezentują się indywidualnie. np.:

Zwieszone ramiona: „Lower your shoulders.”

Smutna mina: „Make a sad face.”

Płaczące oczy: „Rub your eyes like you're crying.”

Zabawy z folią malarską: nauczyciel wyjaśnia: „Teraz użyjemy folii malarskiej, aby stworzyć sceny grupowe przedstawiające smutek.” „Now we will use painter's plastic to create scenes showing sadness.” Ćwiczenie to można wykonywać również przy muzyce.

Dzieci pracują w małych grupach, tworząc sceny z folią malarską, które wyrażają smutek. Mogą tworzyć np. chmurki deszczowe, ciemne niebo, płaczące drzewa, schronienie, ciepły szal itp. Nauczyciel pomaga dzieciom, sugerując, jakie elementy mogą dodać do swoich scen: „What can we add to show more sadness?” „Co możemy dodać, aby pokazać więcej smutku?” Prezentacja scen i rozmowa: dzieci pokazują swoje sceny grupie i opowiadają o nich: „This is our sad scene. It shows our sadness.” „To jest nasza smutna scena. Pokazuje nasz smutek.”

Nauczyciel zadaje pytania: „What do you see in this scene? What makes it look sad?” „Co widzicie w tej scenie? Co sprawia, że wygląda na smutną?”

Dzieci mogą dodać do sceny elementy, które według nich jeszcze bardziej podkreślają smutek. Na koniec zajęć proponujemy zabawę: „Prysznic”, można użyć do tego ćwiczenia dynamicznej muzyki. Nauczyciel prosi dzieci, aby wyobraziły sobie, że wchodzą pod prysznic i zmywają z siebie smutek. Myją się ze smutku. Ważne jest, aby po zajęciach dzieci opuściły salę w neutralnych, wesołych nastrojach.

Pożegnanie: dzieci żegnają się: „Goodbye, sadness! Do widzenia, smutku!”

Metody i techniki teatralne:

Użycie folii malarskiej.

Improwizacja.

Pantomima.

Materiały:

Folia malarska

Propozycje dostosowań do indywidualnych możliwości dzieci:

Strona | 58

Zapewnienie dodatkowej pomocy przy manipulowaniu folią malarską oraz możliwość użycia gotowych elementów dekoracyjnych do ułatwienia pracy. Dla dzieci z nadwrażliwością sensoryczną: możliwość pracy w cichszym miejscu lub użycie alternatywnych, mniej drażniących materiałów, takich jak miękkie tkaniny zamiast folii malarskiej.

4.12 ZAJĘCIA 27 – 28 MOJE EMOCJE. STRACH MA WIELKIE OCZY!

Temat: Moje emocje. Strach ma wielkie oczy!

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Rozpoznawanie i wyrażanie strachu.

Kształtowanie empatii i zrozumienia.

Rozwój kreatywności poprzez rysowanie i zdobienie.

Treści nauczania:

Wyrażanie emocji strachu za pomocą gestów i mimiki.

Rozwój umiejętności współpracy w grupie.

Nauka rozpoznawania emocji u innych.

Ćwiczenie umiejętności radzenia sobie ze strachem poprzez zabawę teatralną.

Rozwiązania metodyczne:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” Wprowadzenie do tematu: „Porozmawiamy dzisiaj o strachu i jak sobie z nim radzić!” „Today we will learn about fear and how to deal with it!”

Rozgrzewka ciała z wykorzystaniem dowolnej muzyki instrumentalnej: nauczyciel mówi: „Tańczymy wolno, szybko, wolno, szybko, w prawo, w lewo, do przodu, do tyłu!” „Dance slowly, quickly, slowly, quickly, to the right, to the left, forward, backward!”

Strona | 59

Dzieci poruszają się zgodnie z instrukcjami nauczyciela, zmieniając tempo i kierunek tańca. Nauczyciel zadaje pytanie, czy dzieci wiedzą, czym jest strach. Swobodne wypowiedzi na temat doświadczeń dzieci.

Ćwiczenie z rysowaniem: „Strach ma wielkie oczy”: nauczyciel wyjaśnia: „Teraz wspólnie narysujemy nasze strachy na dużym papierze!” „Now we will draw our fears together on a big paper!” Dzieci rysują na dużym, wspólnym arkuszu papieru wielką twarz strachu. Nauczyciel pomaga dzieciom, sugerując, jakie elementy mogą dodać do swoich rysunku: „What can we add to show more fear?” „Co możemy dodać, aby pokazać więcej strachu?” Oczy.

Po zakończeniu rysowania, dzieci ozdabiają swoje dzieło kolorowymi papierami, wstążkami i innymi materiałami plastycznymi. Nauczyciel zadaje pytania: „Jak możemy rozpoznać, że ktoś się boi? Co wtedy robi?” „How can we tell that someone is scared? What do they do?”, pytamy o to, co dzieje się z oczami, kiedy się boimy

Dzieci odpowiadają, używając gestów i mimiki, np.: płacz, chowanie się, oczy szeroko otwarte oczy: „Wide open eyes.”, Ukrywanie się: „Hiding.”

Wyjaśniamy znaczenie frazeologizmu: „*strach ma wielkie oczy*”

Ćwiczenie teatralne: „Jak przegonić strach”: nauczyciel wyjaśnia: „Teraz pokażemy, jak możemy przegonić strach!” „Now we will show how we can chase away fear!” Dzieci w parach lub małych grupach odgrywają scenki improwizowane, w których przeganiają strach, używając różnych technik, np.:

Uśmiech: „Smile!”

Śmiech: „Laugh!”

Odważne kroki: „Take brave steps!”

Każda para prezentuje swoją scenkę reszcie grupy, pokazując, jak można przegonić strach.

Strona | 60

Prezentacja i rozmowa: pytamy dzieci o pomysły, jak możemy pomóc osobie/zwierzęciu, która/e się boi. Mówimy dzieciom, przykładowo: „Wiecie, że wszyscy czasami czujemy strach? Strach to takie uczucie, które pojawia się, kiedy coś nas przeraża albo kiedy czujemy się niepewnie. To jakby w naszym brzuchu pojawiły się małe motylki, które bardzo szybko latają, albo jakbyśmy chcieli się gdzieś schować, żeby było bezpiecznie. Na przykład, możesz czuć strach, kiedy jest bardzo ciemno i nie widzisz, co jest wokół ciebie, albo kiedy słyszysz głośne dźwięki, których nie rozumiesz. To zupełnie normalne! Każdy czasem się boi – nawet mama, tata, nauczyciele, a nawet zwierzątka! Strach jest jak sygnał, który mówi nam, żebyśmy byli ostrożni, ale wiesz co? Zawsze jest ktoś, kto może nam pomóc, kiedy się boimy. Możemy o tym porozmawiać z kimś, kto nas kocha, przytulić ulubioną zabawkę albo po prostu poprosić o zapalenie światła. I wiesz co jeszcze? Strach często mija, kiedy zrozumiemy, co się dzieje, i kiedy zobaczymy, że nie ma się czego bać. Pamiętaj, że strach to uczucie, które każdy z nas ma i które możemy przezwyciężyć. Ważne jest, żeby o nim mówić i nie bać się prosić o pomoc.”

Pożegnanie: dzieci żegnają się ze swoimi strachami: „Goodbye, fear! Do widzenia, strachu!”

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Role play

Rysowanie

Materiały:

Duży arkusz szarego papieru.

Kredki, kolorowe papiery, wstążki, klej.

Propozycje dostosowań do indywidualnych możliwości dzieci:

Dla dzieci z trudnościami manualnymi: zapewnienie dodatkowej pomocy przy rysowaniu i ozdabianiu, możliwość użycia gotowych elementów dekoracyjnych oraz większych, łatwiejszych do chwytania przyborów plastycznych.

Strona | 61

Prosimy dzieci, aby na następne zajęcia przyniosły wybrany przez siebie w miarę gładki kamyk – ok. 5 cm

4.13 ZAJĘCIA 29 – 30 MOJE EMOCJE. Złość

Temat: Złość.

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Rozpoznawanie i wyrażanie złości.

Kształtowanie empatii poprzez dzielenie się chwilami złości.

Rozwój kreatywności poprzez rysowanie na kamkach.

Treści nauczania:

Wyrażanie emocji złości za pomocą gestów i mimiki.

Ćwiczenie umiejętności współpracy w grupie.

Rozwój zdolności plastycznych poprzez rysowanie na kamkach.

Rozwiązania metodyczne:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” Wprowadzenie do tematu: nauczyciel wciela się w postać Czarodzieja Kamyków (kostium według wyobraźni nauczyciela), który mówi: „Dzisiaj odkryjemy moc kamyków i nauczymy się, jak wyrażać naszą złość!” „Today we will discover the power of rocks and learn how to express our anger!”

Rozgrzewka: nauczyciel prowadzi dzieci w kreatywnej zabawie ruchowej, która pomaga im wyrazić złość poprzez ruch. Nauczyciel mówi: „Stąpajcie ciężko po ziemi jak wściekły niedźwiedź!” „Stomp your feet like an angry bear!” „Zaciskajcie pięści jak superbohaterowie przygotowujący się do walki!” „Clench your fists like superheroes getting ready to fight!” „Marszczcie brwi jak groźne wilki!” „Frown your eyebrows like fierce wolves!”

Ćwiczenie z rysowaniem na kamkach: „Kamienie złości”: Pierwszy etap ćwiczenia – nauczyciel zadaje pytanie dzieciom, co to znaczy złościć się? czym jest złość? Dzieci swobodnie wypowiadają się. Następnie prosi dzieci o kamyki, daje flamastry. Możemy poprosić dzieci o opisanie przyniesionych kamyczków. Wyjaśnia: „Teraz zamienimy nasze kamyki w twarze złości! Jakie elementy możemy dodać, aby pokazać, że kamyczek jest zły?” „Now we will turn our rocks into faces of anger! What elements can we add to show that the rock is angry?” Dzieci rysują na kamkach twarze przedstawiające złość, dodając groźne brwi, otwarte usta i zaciskające się zęby.

Prezentacja kamyczków i rozmowa: „Kamienne historie”: dzieci pokazują swoje kamyki grupie i opowiadają o nich: „This is my angry rock. It shows my anger.” „To jest mój kamień złości. Pokazuje moją złość.”

Nauczyciel zadaje pytania, aby dzieci mogły zrozumieć emocje: „What makes your rock angry? Co złości twój kamyczek?” „How does your rock feel now? Jak się teraz czuje twój kamyczek?” Czy jest mu przyjemnie, czy nieprzyjemnie?

Ćwiczenie teatralne: „Jak przegonić złość?”: nauczyciel wyjaśnia: „Teraz nasze kamyki złości będą się uczyć, jak przegonić złość. Każdy z was pokaże, jak kamyczek może stać się spokojny.” „Now our angry rocks will learn how to chase away anger. Each of you will show how the rock can become calm.”

Dzieci w parach lub małych grupach odgrywają scenki, w których ich kamyki uczą się radzić sobie ze złością np. poprzez:

Głębokie oddychanie: „Take a deep breath.” „Weź głęboki oddech.”

Uśmiechanie się: „Smile!” „Uśmiechnij się!”

Przytulanie: „Give a hug.” „Przytul się.”

Każda grupa/para prezentuje swoją scenkę, pokazując, jak kamyk przegania złość i staje się spokojny. Nauczyciel, podsumowując ćwiczenie, może zadać pytanie: czego nie wolno robić kamykowi, kiedy się złości? Np.: obrażać innych, bić, krzyczeć itp.

Strona | 63

Pożegnanie: dzieci żegnają się ze swoimi kamykami: „Goodbye, anger! Do widzenia, złości!”

Zakończenie: „Czarodziej Kamyków” podsumowuje zajęcia: „Dzisiaj nauczyliśmy się, jak wyrażać naszą złość i jak ją przeganiać. Nasze kamyki nauczyły nas, że złość można zamienić w spokój!” „Today we learned how to express our anger and how to chase it away. Our rocks taught us that anger can be turned into calm!”

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Role play

Rysowanie na kamykach

Materiały:

Kamyki przyniesione przez dzieci

Flamastry

Propozycje dostosowań do indywidualnych potrzeb dzieci:

Dla dzieci z trudnościami manualnymi: zapewnienie większych kamyków oraz grubszych flamastrów, które są łatwiejsze do trzymania. Możliwość korzystania z gotowych szablonów twarzy złości do dekoracji kamyków.

Prosimy dzieci, aby na zajęcia przynieśli z domu **jedną** ulubioną maskotkę.

4.14 ZAJĘCIA 31 – 32 MOJE EMOCJE. PRZYGODY Z ZASKOCZENIEM! ZASKOCZENIE!

Temat: Zaskoczenie.

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Strona | 64

Rozpoznawanie i wyrażanie zaskoczenia.

Kształtowanie empatii poprzez dzielenie się chwilami zaskoczenia.

Rozwój kreatywności poprzez użycie ulubionych maskotek.

Treści nauczania:

Wyrażanie emocji zaskoczenia za pomocą gestów i mimiki.

Ćwiczenie umiejętności współpracy w grupie.

Rozwój zdolności teatralnych poprzez użycie ulubionych maskotek.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry! Wprowadzenie do tematu: „Dzisiaj będziemy rozmawiać o kolejnej emocji, jaką jest zaskoczenie, będziemy do tego używać naszych ulubionych maskotek!” „Today we will learn about surprise and use our favorite toys!”

Rozgrzewka ciała: taniec zaskoczenia: [muzyka ze zmianą rytmu](#) dzieci poruszają się po sali, reagując na nagłe zmiany muzyki, na komendę nauczyciela: „Skaczcie do góry!” „Jump up!” „Zakrywajcie usta!” „Cover your mouth!” „Szeroko otwórzcie oczy!” „Open your eyes wide!”

Nauczyciel mówi: „Tańczymy wolno, szybko, wolno, szybko, w prawo, w lewo, do przodu, do tyłu!” „Dance slowly, quickly, slowly, quickly, to the right, to the left, forward, backward!”

Pogadanka nt. zaskoczenia: nauczyciel pyta dzieci: „Co to jest zaskoczenie? Kiedy czujemy się zaskoczeni?” „What is surprise? When do we feel surprised?”

Dzieci dzielą się swoimi doświadczeniami i opowiadają o chwilach, kiedy były zaskoczone. Nauczyciel zachęca do opowiadania, używając różnych rekwizytów, np. kapelusza magika, z którego wyciąga różne przedmioty, które mogą zaskoczyć dzieci. Luźna rozmowa. Przykładowe przedmioty:

Strona | 65

Balon (Balloon)

Zegarek z kukułką (Cuckoo clock)

Mała latarka (Flashlight)

Kolorowe konfetti (Colorful confetti)

Zabawka w kształcie robota (Robot toy)

Pacynka (Hand puppet)

Słodycze (Candies)

Mała butelka z magicznym eliksirem (kolorowa woda) (Small bottle with magic elixir (colored water))

Zabawy z maskotkami: „Teatr zaskoczenia”: nauczyciel mówi: „Każda maskotka będzie miała swój moment zaskoczenia! Pokażemy, jak maskotki reagują na coś niespodziewanego.” „Each toy will have its moment of surprise! We will show how the toys react to something unexpected.”

Dzieci tworzą scenki, w których ich maskotki są zaskoczone czymś nagłym, np. znalezieniem skarbu, spotkaniem nowego przyjaciela. Nauczyciel pomaga dzieciom, sugerując różne sytuacje zaskoczenia: „What could surprise your toy? Show it!” „Co mogłoby zaskoczyć twoją maskotkę? Pokaż to!”

Dzieci w grupach przygotowują krótkie scenki teatralne, korzystając z improwizacji i elementów role play. Nauczyciel zachęca do użycia rekwizytów, np. kapeluszy, chust, które mogą posłużyć jako magiczne przedmioty.

Prezentacja scenek i rozmowa: dzieci pokazują swoje scenki grupie i opowiadają o nich: „This is my surprise scene. It shows my toy's surprise.” „To jest moja scena zaskoczenia. Pokazuje zaskoczenie mojej maskotki.” Nauczyciel zadaje pytania: „What makes your toy surprised? Co zaskakuje twoją maskotkę?” „Why does your toy feel surprised? Dlaczego twoja maskotka czuje się zaskoczona?”

Podsumowanie: nauczyciel „Dzisiaj odkryliśmy, jak zaskoczenie może być zabawne i ekscytujące. Czy kiedykolwiek zdarzyło wam się, że coś was bardzo zaskoczyło? Zaskoczenie to takie uczucie, kiedy dzieje się coś, czego się nie spodziewamy. Na przykład, kiedy ktoś niespodziewanie powie nam „niespodzianka!” albo kiedy nagle widzimy coś, czego się nie spodziewaliśmy. Możemy wtedy zrobić duże oczy, otworzyć szeroko buzię i powiedzieć „Wow!” Zaskoczenie może być bardzo miłe, zwłaszcza kiedy coś miłego nas zaskoczy, jak niespodziewany prezent albo gdy spotkamy kogoś, kogo dawno nie widzieliśmy. Ale czasami zaskoczenie może być też troszeczkę dziwne, na przykład, kiedy nagle zacznie padać deszcz, a my tego nie oczekiwaliśmy. To uczucie jest jak nagłe bum! Ale najczęściej to miła niespodzianka, która sprawia, że się uśmiechamy.”

Na koniec dzieci wspólnie tworzą „Magiczną Księgę Zaskoczeń, (forma dowolna) w której rysują swoje ulubione momenty zaskoczenia z zajęć lub życia domowego. Księga będzie przechowywana w przedszkolu jako pamiątka z zajęć (można wykorzystać białe kartki A4, kredki, każde dziecko rysuje swoje zaskoczenia, po skończonej pracy zszywamy wszystkie rysunki.)

Jak zakończyć zajęcia zaskakująco: pod koniec zajęć możesz wprowadzić element niespodzianki, aby dzieci doświadczyły zaskoczenia w praktyce. Oto kilka propozycji:

Niespodziewany gość: wprowadź na koniec zajęć zabawkę, pluszaka lub kukiełkę, która „przybyła, żeby się z nimi pożegnać”. Możesz powiedzieć: „O,

kogo my tu mamy? Ktoś przyszedł się z nami pożegnać!" To zaskoczy dzieci i sprawi im radość.

Ukryty skarb: przygotuj małe niespodzianki (np. naklejki, małe cukierki) i schowaj je w pomieszczeniu. Na koniec zajęć powiedz dzieciom, że czeka na nie mała niespodzianka i razem możecie jej szukać. „Mam dla was niespodziankę! W klasie ukryłam małe skarby, kto je znajdzie?”

Strona | 67

Magiczne słowo: możesz zakończyć zajęcia, mówiąc, że na dzisiaj masz „magiczne słowo”, które sprawi, że wszyscy się uśmiechną, i to słowo to „ZASKOCZENIE!” Po wypowiedzeniu słowa możesz wręczyć dzieciom małe upominki lub pozwolić na chwilę zabawy.

Nagła zmiana: na koniec zajęć zaskocz dzieci, nagle zmieniając rytm dnia. Na przykład, zamiast typowego zakończenia, nagle zacznijcie tańczyć do muzyki albo pobawcie się w krótką, wesołą grę, której dzieci się nie spodziewały.

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Role play

Animacja przedmiotów

Materiały:

Ulubione maskotki przyniesione przez dzieci lub znajdujące się w sali

Rekwizyty teatralne, np. kapelusze, przedmioty zaskoczenia

Kolaż muzyczny do „tańca zaskoczenia”

Materiały plastyczne (np. kartki A4, kredki) do tworzenia „magicznej książki zaskoczeń”.

Propozycje dostosowań do indywidualnych potrzeb dzieci:

Dla dzieci z nadwrażliwością sensoryczną: umożliwienie wyboru maskotki o odpowiedniej teksturze, która nie wywołuje dyskomfortu. Zapewnienie

cichego, spokojnego miejsca do pracy, jeśli bodźce sensoryczne staną się przytłaczające. Dla dzieci z trudnościami w koncentracji: krótsze, bardziej zróżnicowane zadania z częstymi przerwami. Możliwość pracy w mniejszych grupach z asystentem, który pomoże skupić uwagę na zadaniu.

4.15 ZAJĘCIA 33 – 34 W KRAINIE EMPATII. TEATR Z KREDKAMI – KREDKOWE EMOCJE

Temat: Teatr z kredkami – kredkowe emocje.

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Rozwijanie umiejętności rozumienia i wyrażania empatii.

Nauka współpracy i dzielenia się emocjami.

Kreatywne użycie kredek jako aktorów w teatrze.

Treści nauczania:

Wyrażanie emocji za pomocą gestów i mimiki.

Rozwój umiejętności słuchania i rozumienia emocji innych.

Ćwiczenie pracy zespołowej i komunikacji.

Rozwiązania metodyczne:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!”

Wprowadzenie do tematu: „Dzisiaj będziemy uczyć się o empatii i tworzyć teatr z kredkami!” „Today we will learn about empathy and create theater with crayons!” Krótkie wyjaśnienie, czym jest empatia, np.: „Czy kiedykolwiek widzieliście, że ktoś z waszych kolegów lub koleżanek jest smutny? Albo może ktoś się zranił i potrzebował pomocy? Empatia to takie specjalne uczucie, które pomaga nam zrozumieć, co czuje druga osoba. To jakbyśmy zakładali magiczne okulary i widzieli, co ktoś czuje w sercu. Kiedy widzimy, że ktoś jest smutny, empatia pomaga nam zrozumieć, że może potrzebować przytulenia albo miłego słowa. Na przykład, jeśli twój przyjaciel zgubił

zabawkę i jest smutny, empatia podpowiada ci, żebyś zapytał, czy możesz mu pomóc jej poszukać albo po prostu być przy nim, żeby nie czuł się samotny. Empatia to także dzielenie się radością. Kiedy twój przyjaciel jest szczęśliwy, bo coś mu się udało, empatia pomaga ci cieszyć się razem z nim, nawet jeśli tobie tego dnia nie wszystko się udawało. Empatia jest bardzo ważna, bo dzięki niej możemy być dobrymi przyjaciółmi i pomagać innym czuć się lepiej. To takie uczucie, które mówi nam: „Zobacz, co czuje ta osoba i pomyśl, jak możesz jej pomóc. Kiedy jesteśmy empatyczni, sprawiamy, że wokół nas jest więcej radości i mniej smutku.”

Strona | 69

Prosty przykład dla dzieci:

„Wyobraź sobie, że bawisz się klockami, a nagle ktoś przypadkowo burzy twoją budowlę. Może wtedy poczułbyś się smutny, prawda? Teraz wyobraź sobie, że twój przyjaciel widzi, że jesteś smutny, i przychodzi, żeby ci pomóc zbudować ją na nowo. To właśnie jest empatia – zauważył, że jesteś smutny i chciał, żebyś znowu się uśmiechnął!”

Rozgrzewka ciała: pantomima emocji – dzieci poruszają się po sali, naśladowując różne emocje:

Radość: „Pokażcie, jak wyglądacie, gdy jesteście szczęśliwi!” „Show how you look when you are happy!”

Smutek: „Pokażcie, jak wyglądacie, gdy jesteście smutni!” „Show how you look when you are sad!”

Złość: „Pokażcie, jak wyglądacie, gdy jesteście źli!” „Show how you look when you are angry!”

Strach: „Pokażcie, jak wyglądacie, gdy się boicie!” „Show how you look when you are scared!”

Zabawa teatralna: „Kredki jako aktorzy”

Nauczyciel wyjaśnia: „Dzisiaj nasze kredki będą aktorami! Każda kredka będzie wyrażać inną emocję.” „Today our crayons will be actors! Each crayon

will express a different emotion.” Przypomnienie podstawowych emocji: radość, smutek, zaskoczenie, strach, złość.

Dzieci wybierają kredki i nadają im różne emocje: „This crayon is happy. Ta kredka jest szczęśliwa.”, „This crayon is sad. Ta kredka jest smutna.”

Strona | 70

Prezentacja z parasolem: nauczyciel mówi: „Teraz nasze kredki będą grały w teatrze. Użyjemy czarnego parasola jako naszej sceny teatralnej!” „Now our crayons will act in a play. We will use this black umbrella as our theater stage!” Dzieci umieszczają swoje kredki na czarnym parasolu, używając go jako sceny. Każda grupa (prezentacje dowolne – indywidualne, w parach, grupowe) przygotowuje krótką scenkę, w której kredki wyrażają różne emocje, wybrane przez dzieci. Dzieci odgrywają scenki, pokazując, jak ich kredki reagują na różne sytuacje, np. spotkanie nowego przyjaciela, zgubienie ulubionej zabawki.

Ćwiczenie empatii: „Jak się czujesz?”: nauczyciel wyjaśnia: „Teraz nasze kredki będą się spotykać i rozmawiać o swoich uczuciach.” „Now our crayons will meet and talk about their feelings.” Dzieci tworzą dialogi między kredkami, wyrażając różne uczucia: „Hello, how are you? I’m happy. How are you? I’m sad.” „Cześć, jak się masz? Jestem szczęśliwy. Jak się masz? Jestem smutny.” Nauczyciel pomaga dzieciom rozmawiać o tym, jak mogą pocieszyć smutną kredkę lub podzielić się radością.

Ćwiczenie teatralne: „Emocjonalne karty” – nauczyciel przygotowuje zestaw kart z różnymi sytuacjami, które mogą wywoływać emocje (np. „Zgubiłem ulubioną zabawkę”, „Dostałem prezent”, „Ktoś mnie uderzył”, „Mama przytuliła mnie”). Każda karta zawiera obrazek i krótki opis sytuacji.

Nauczyciel wyjaśnia: „Teraz każda grupa wylosuje kartę i pokaże, jak kredki reagują na tę sytuację.” „Now each group will draw a card and show how the crayons react to this situation.”

Dzieci w grupach losują karty i przygotowują krótkie scenki, w których kredki reagują na sytuacje opisane na kartach, wyrażając odpowiednie emocje.

Nauczyciel zachęca dzieci do myślenia o tym, jak mogą pomóc swoim kredkom radzić sobie z emocjami: „Jak możemy pomóc kredce, która jest smutna? Co możemy zrobić, aby kredka poczuła się lepiej?” „How can we help a crayon that is sad? What can we do to make the crayon feel better?”

Strona | 71

Dzieci prezentują swoje scenki i dyskutują o nich z grupą, ucząc się empatii i rozumienia emocji innych.

Pożegnanie: nauczyciel mówi: „Dzisiaj odkryliśmy, jak ważne jest rozumienie uczuć innych i jak możemy pomagać sobie nawzajem.” „Today we discovered how important it is to understand others' feelings and how we can help each other.”

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Role play

Użycie parasola jako sceny

Materiały:

Kredki

Propozycje dostosowań do indywidualnych potrzeb dzieci:

Zapewnienie wsparcia asystenta lub nauczyciela wspomagającego, który będzie indywidualnie pracował z dziećmi wymagającymi dodatkowej pomocy, dostosowując tempo i metody do ich potrzeb. Dodatkowo, użycie wizualnych pomocy ułatwi wszystkim dzieciom na zrozumienie i uczestnictwo w zajęciach, niezależnie od ich indywidualnych trudności.

Prosimy dzieci, aby w miarę możliwości ubrały się w jednolite kolorystycznie wygodne stroje, np. czarne.

4.16 ZAJĘCIA 35 – 36 ZWIERZĘTA WOKÓŁ NAS

Temat: Zwierzęta wokół nas.

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Strona | 72

Rozpoznawanie i wyrażanie cech charakterystycznych zwierząt żyjących w najbliższym otoczeniu człowieka.

Nauka podstawowego słownictwa związanego ze zwierzętami domowymi i nie tylko domowymi.

Rozwój umiejętności współpracy i wyrażania emocji poprzez teatr i fotografię.

Treści nauczania:

Wyrażanie emocji i zachowań zwierząt za pomocą gestów i mimiki.

Tworzenie prostych elementów kostiumów z szarego papieru.

Nauka podstawowego słownictwa angielskiego i polskiego dotyczącego zwierząt.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” Krótkie wprowadzenie do tematu: „Dzisiaj będziemy tworzyć kostiumy zwierząt, które żyją w naszym otoczeniu, takie które spotkamy w małym ZOO lub na wsi.” Pogadanka z dziećmi na temat zwierząt.

Rozgrzewka ciała: swobodny taniec dzieci do muzyki

Ćwiczenie: pantomima zwierząt, np.:

Skakanie jak pies „Jump like a dog!” – dog

Czołganie się jak kot „Crawl like a cat!” – cat

Chodzenie jak kaczką „Walk like a duck!” – duck

Latanie jak kurczak „Fly like a chicken!” – chicken

Galopowanie jak koń „Gallop like a horse!” – horse itd.

Tworzenie elementów kostiumów: nauczyciel wyjaśnia: „Teraz stworzymy proste elementy kostiumów zwierząt z szarego papieru!” „Now we will create simple costume elements of pets using brown paper!”

Strona | 73

Dzieci tworzą poszczególne elementy kostiumów (obróbka papieru – najpierw go mniemy, tak aby był wystarczająco miękki, następnie formujemy wybrane elementy kostiumu, przykładowo):

Pies: Uszy z szarego papieru (wycięte i przyklejone do opaski) – dog

Kot: Wąsy z szarego papieru (przyklejone do opaski) – cat

Kurczak: Skrzydła z szarego papieru (przywiązane do rąk) – chicken

Indyk: Pióra z szarego papieru (przyklejone do opaski) – turkey

Krowa: Rogi z szarego papieru (przyklejone do opaski) – cow

Świnia: Ogon z szarego papieru (przywiązany do pasa) – pig

Kaczka: Dziób z szarego papieru (przyklejony do opaski) – duck

Gęś: Skrzydła z szarego papieru (przywiązane do rąk) – goose

Koń: Grzywa z szarego papieru (przyklejona do opaski) – horse

Kogut: Grzebień z szarego papieru (przyklejony do opaski) – rooster

Baran: Rogi z szarego papieru (przyklejone do opaski) – ram

Owca: Futro z szarego papieru (przyklejone do opaski) – sheep

Koza: Broda z szarego papieru (przyklejona do opaski) – goat

Osiół: Ogon z szarego papieru (przywiązany do pasa) – donkey

Prezentacja kostiumów: dzieci prezentują swoje kostiumy, używając prostych zdań w obu językach: „I am a dog. Jestem psem.”

Nauczyciel mówi: „Teraz zrobimy teatr fotografii i zagramy zwierzęta!” „Today we will do a photo theater and play as animals!”

Stop – klatka w teatrze fotografii: nauczyciel wyjaśnia technikę stop – klatki: „Stop – klatka to moment, kiedy aktorzy zamierają w jednej pozycji, jak na zdjęciu. To pomaga nam zobaczyć dokładnie, co się dzieje w scenie.” „Freeze frame is a moment when actors stop in one position, like in a photo. This helps us see exactly what is happening in the scene.”

Strona | 74

Dzieci tworzą scenki przedstawiające różne zwierzęta, zamierając w stop – klatce na tle jakiegoś, wcześniej przygotowanego ciemniejszego, jednolitego tła.

Nauczyciel prosi dzieci, aby wymyśliły sobie pozy, które przedstawiają ich jako zwierzęta i robi indywidualne zdjęcia, może wykonać zdjęcia w parach, lub tworzy z dziećmi jakąś historię, opowiedzianą za pomocą obrazu. Zdjęcia można zmontować, a następnie zaprezentować dzieciom na zajęciach, omawiając ich pozy i zachowania: „Who is this? What is this animal doing?” „Kto to jest? Co robi to zwierzę?” Dzieci opowiadają o swoich zwierzętach, używając nowych słów: „This is my cow. She is eating grass.” „To jest moja krowa. Ona je trawę.”

Krótkie podsumowanie zajęć: „Dzisiaj nauczyliśmy się o zwierzętach domowych i zrobiliśmy teatr fotografii!” „Today we learned about domestic animals and did a photo theater!”

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Pantomima

Teatr fotografii (technika stop – klatki).

Materiały:

Szary papier

Taśma klejąca

Dratwa

Aparat fotograficzny lub telefon z aparatem

Propozycje dostosowań do indywidualnych potrzeb dzieci:

Umożliwienie dzieciom wyboru zwierzęcia, które chcą przedstawić, co pozwoli na większe zaangażowanie i komfort podczas zajęć. Dostosowanie materiałów plastycznych (np. większe elementy do wycinania) dla dzieci z trudnościami manualnymi.

Strona | 75

4.17 ZAJĘCIA 37 – 40 MINIATURA SCENICZNA – ZWIERZĘTA NA FARMIE

Temat zajęć: Zwierzęta na farmie.

Liczba godzin: 4 x 30 minut

Cel zajęć:

Rozpoznawanie i wyrażanie cech charakterystycznych zwierząt.

Nauka podstawowego słownictwa związanego ze zwierzętami.

Rozwijanie kompetencji społecznych, zarówno indywidualnie, jak i grupowo:

Budowanie pozytywnych relacji w grupie.

Rozwijanie zdolności ekspresji scenicznej.

Treści nauczania:

Wyrażanie emocji i zachowań zwierząt za pomocą gestów i mimiki.

Improwizacja krótkich scenek teatralnych.

Śpiewanie piosenki „Stary farmer farmę miał” „Old MacDonald had a farm”.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” Krótkie wprowadzenie do tematu: „Dzisiaj stworzymy nasz własny „teatr na farmie” i przez następnych kilka zajęć będziemy tworzyć nasze przedstawienie o zwierzątkach”.

Rozgrzewka ciała: „Zwierzęce wyścigi” – dzieci ustawiają się na jednym końcu sali.

Nauczyciel wywołuje nazwę zwierzęcia, a dzieci poruszają się w odpowiedni sposób do wyznaczonej linii i z powrotem:

Pies: „Crawl on all fours like a dog!” „Czołgaj się na czworakach jak pies!”

Kot: „Tiptoe like a sneaky cat!” „Chodź na palcach jak kot!”

Strona | 76

Kurczak: „Flap your arms and waddle like a chicken!” „Machaj ramionami i kiwaj się jak kurczak!”

Indyk: „Strut like a turkey!” „Spaceruj jak indyk!”

Krowa: „Stomp heavily like a cow!” „Stąpaj ciężko jak krowa!”

Świnia: „Roll on the ground like a pig!” „Tocz się po ziemi jak świnia!”

Kaczka: „Waddle like a duck!” „Kiwaj się jak kaczka!”

Gęś: „Honk and flap like a goose!” „Gęgać i machać jak gęś!”

Koń: „Gallop like a horse!” („Galopuj jak koń!”)

Kogut: „Strut and crow like a rooster!” „Spaceruj i piej jak kogut!”

Baran: „Butt heads like a ram!” „Uderzaj głową jak baran!”

Owca: „Leap like a sheep!” „Skacz jak owca!”

Koza: „Climb like a goat!” „Wspinaj się jak koza!”

Osiół: „Bray and stomp like a donkey!” „Rzyj i tup jak osioł!”

Miniatura sceniczna: „Życie na farmie” – przykładowy scenariusz, który nauczyciel modyfikuje i dostosowuje do możliwości swojej grupy. Przewidziany czas na realizację zadania wraz z pokazem to 4 spotkania.

Narrator (nauczyciel): „Welcome to our farm! Witamy na naszej farmie! Let's see what our animals are doing today. Zobaczmy, co robią nasze zwierzęta. Poranek na farmie:

Farmer (nauczyciel): „Good morning, animals! Dzień dobry, zwierzęta!”

Zwierzęta: *Budzą się i witają:* „Woof woof! (pies) Meow meow! (kot) Cluck cluck! (kurczak)”

Śniadanie:

Farmer: „Time for breakfast! Czas na śniadanie! “

Zwierzęta: *Naśladują jedzenie*: „Moo moo! I love grass! (krowa) Quack quack!
I eat corn! (kaczka)”

Strona | 77

Zabawa na farmie:

Farmer: „Let's play! Pobawmy się! “

Zwierzęta: *Skaczą, biegają, bawią się*: „Neigh neigh! I gallop! (koń) Oink oink!
I roll in the mud! (świnka)”

Południowy odpoczynek:

Farmer: „Time for a nap. Czas na drzemkę.”

Zwierzęta: *Kładą się i udają, że śpią*: „Baa baa! I sleep. (owca) Maa maa!
I rest. (koza)”

Wieczorne zajęcia:

Farmer: „Let's go to the barn. Idziemy do stodoły.”

Zwierzęta: *Naśladują wchodzenie do stodoły*: „Hee-haw! I walk slowly. (osioł)
Gobble gobble! I follow you. (indyk)”

Piosenka „Stary farmer farmę miał” „Old MacDonald had a farm”

Dzieci śpiewają piosenkę, dodając dźwięki zwierząt: „Old MacDonald had a
farm, E-I-E-I-O, And on that farm he had a cow, Moo moo here, moo moo
there...” [piosenka](#)

Uwagi metodyczne dla nauczycieli:

Zachęcaj dzieci do spontaniczności i improwizacji.

Przeprowadź próby bez kostiumów i w kostiumach.

W zależności od możliwości grupy, możesz wspólnie z dziećmi dopisać dialogi.

Dostosuj działania sceniczne do indywidualnych możliwości i talentów dzieci.

Zwracaj uwagę na ruch – teatr to działanie!

Zwracaj uwagę na wymowę i zachęcaj dzieci do używania obu języków.

Strona | 78

Użyj aparatu lub telefonu, aby nagrać występ i stworzyć pamiątkowy filmik.

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Pantomima

Miniatura sceniczna – inscenizacja, pokaz na forum

Materiały:

Kostiumy wykonane na zajęciach przez dzieci

Sprzęt nagłaśniający

Podkład muzyczny piosenki

Miejsce do inscenizacji

Aparat fotograficzny lub telefon z aparatem.

4.18 ZAJĘCIA 41 – 42 RUCHOME OBRAZY. ZWIERZĘTA LEŚNE. PRZYJACIELE Z LASU

Temat: Zwierzęta leśne.

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Rozpoznawanie i wyrażanie cech charakterystycznych zwierząt leśnych.

Nauka nazw podstawowych zwierząt leśnych w języku polskim i angielskim.

Rozwój umiejętności pracy zespołowej.

Kreatywne wykorzystanie techniki „ruchome obrazy.”

Wzmacnianie umiejętności komunikacji i współpracy.

Tworzenie i wyrażanie się poprzez teatr.

Treści nauczania:

Wyrażanie emocji i zachowań zwierząt leśnych za pomocą gestów i mimiki.

Nauka nazw zwierząt leśnych w języku polskim i angielskim.

Ćwiczenie umiejętności współpracy w grupie.

Nazwy podstawowych zwierząt leśnych:

Królik - Rabbit

Wąż - Snake

Niedźwiedź - Bear

Ptak - Bird

Wiewiórka - Squirrel

Jeleń - Deer

Sowa - Owl

Lis – Fox

Wilk – Wolf

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” „Dzisiaj przeniesiemy się do magicznego lasu i poznamy zwierzęta leśne!” „Today we will travel to the magic forest and meet forest animals!”

Przedstawienie nazw zwierząt leśnych: „Today we will learn about Rabbit (królik), Snake (wąż), Bear (niedźwiedź), Bird (ptak), Squirrel (wiewiórka), Deer (jeleń), Owl (sowa), Fox (lis), Wolf (wilk).”

Przykładowa rozgrzewka ciała z chustą animacyjną:

Dzieci trzymają chustę animacyjną i poruszają się w różny sposób:

Podnoszenie chusty wysoko i nisko „Raise the scarf high! Lower it down!”

Machanie chustą jak liście na wietrze „Wave the scarf like leaves in the wind!”

Skakanie pod chustą jak zwierzęta „Jump under the scarf like animals!”

Kręcenie chustą w kółko „Spin the scarf in a circle!”

Skakanie na i z chusty „Jump on and off the scarf!”

Podskoki pod chustą jak różne zwierzęta „Hop under the scarf like different animals!”

Ćwiczenie teatralne: „Ruchome obrazy”:

Nauczyciel wyjaśnia: „Teraz stworzymy ruchome obrazy, przedstawiające różne zwierzęta leśne!” „Now we will create moving pictures showing different forest animals!” Dzieci w grupach tworzą krótkie scenki, zamieniając się w różne zwierzęta leśne. Mogą używać gestów i mimiki, aby przedstawić cechy charakterystyczne tych zwierząt. Każda grupa prezentuje swoją scenkę, zaczynając ją od ustawienia „zamrożonego obrazu scenicznego”, na np. Ustalony sygnał obraz zaczyna ożywiać, dzieci działają, reszta dzieci odgaduje, jakie zwierzęta są przedstawiane. Na kolejny sygnał, znów obraz się zamraża.

Pożegnanie i krótkie podsumowanie zajęć: „Dzisiaj nauczyliśmy się o zwierzętach leśnych i bawiliśmy się w ruchome obrazy!” „Today we learned about forest animals and played with 'moving images.'”

Opis techniki „ruchome obrazy” ang. „Moving Pictures” to kreatywne narzędzie teatralne, które pozwala dzieciom na wyrażanie emocji, cech postaci i akcji poprzez zamrożone sceny, które następnie są ożywiane przez aktorów. Ta technika pomaga w rozwijaniu umiejętności pracy zespołowej, komunikacji i wyobraźni.

Kroki do przeprowadzenia techniki: **wprowadzenie do tematu:** nauczyciel wprowadza temat, który będzie realizowany za pomocą ruchomych obrazów, np. zwierzęta leśne. Wyjaśnia, że dzieci będą tworzyć zamrożone sceny, które będą przedstawiać różne sytuacje związane z tematem. **Podział**

na grupy: dzieci są dzielone na małe grupy (np. 3-4 osoby). Każda grupa otrzymuje zadanie stworzenia jednej zamrożonej sceny (obrazu) przedstawiającej określoną sytuację lub emocję. **Tworzenie zamrożonych**

obrazów: każda grupa omawia i planuje, jakie zwierzęta leśne będą przedstawiać i jakie sytuacje będą ilustrować. Następnie dzieci ustawiają się w odpowiednich pozach, zamrażając się w miejscu, tworząc tzw. „żywe obrazy”. Pozostają w bezruchu przez kilka chwil. **Prezentacja zamrożonych**

obrazów: grupy kolejno prezentują swoje zamrożone obrazy reszcie grupy. nauczyciel może zadać pytania, aby dzieci opisały, co przedstawiają i jakie emocje chcą wyrazić. Publiczność może zgadywać, jakie zwierzęta lub sytuacje są przedstawiane. **Ożywianie obrazów:** po prezentacji zamrożonych obrazów, nauczyciel daje sygnał (np. klaskanie), na który dzieci zaczynają powoli ożywiać swoje postacie, dodając ruchy, gesty i dźwięki. Dzieci przedstawiają scenę w ruchu, pokazując, co się dzieje z postaciami.

Omówienie i refleksja: po zakończeniu wszystkich prezentacji, nauczyciel prowadzi rozmowę z dziećmi na temat ich doświadczeń. Dzieci dzielą się swoimi wrażeniami, opisują, co było trudne, a co sprawiało im przyjemność. Nauczyciel może również zwrócić uwagę na umiejętności współpracy i komunikacji, które były niezbędne do stworzenia ruchomych obrazów.

Improwizacja i teatr stolikowy: nauczyciel wyjaśnia: „Teraz stworzymy nasze własne historie o przyjaciółkach z lasu!” „Now we will create our own stories about forest friends!” Dzieci w grupach wybierają 1 dowolny klocek znajdujący się w sali, który będzie symbolizować wybrane przez dziecko zwierzę leśne. Każda grupa tworzy krótką scenkę na dużym stole przykrytym płótnem, improwizując dialogi i ruchy zwierząt.

Prezentacja scenek: dzieci prezentują swoje scenki grupie, używając swoich klocków. Nauczyciel zadaje pytania, aby dzieci mogły opisać swoje historie: „Who is this? Kto to jest?” „What are they doing? Co oni robią?”

Pożegnanie: dzieci żegnają się ze swoimi klockami – zwierzętami: „Goodbye, friend! Do widzenia, przyjacielu!”

Krótkie podsumowanie zajęć: „Dzisiaj uczyliśmy się o przyjaciółach z lasu i bawiliśmy się w teatrze!” „Today we learned about forest friends and played in the theater!”

Metody i techniki teatralne:

Strona | 82

Improwizacja

Teatr stolikowy

Ruchome obrazy

Pantomima

Materiały:

Chusta animacyjna.

Duży stół przykryty płótnem

Klocki

Propozycje dostosowań do indywidualnych potrzeb dzieci:

Dostosowanie poziomu trudności zadań do możliwości dzieci, aby wszystkie mogły aktywnie uczestniczyć.

4.19 ZAJĘCIA 43 – 44 W ZDROWYM ŚWIECIE KULFONIAKÓW. TEATR NA TALERZU

Temat: W zdrowym świecie Kulfoniaków. Teatr na talerzu.

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cele zajęć:

Rozpoznawanie i wyrażanie cech charakterystycznych warzyw i owoców.

Nauka nazw warzyw i owoców w języku polskim i angielskim.

Rozwój umiejętności pracy zespołowej i twórczego myślenia.

Promowanie zdrowego odżywiania i zdrowego stylu życia.

Treści nauczania:

Wyrażanie emocji i zachowań za pomocą gestów i mimiki.

Nauka nazw warzyw i owoców w języku polskim i angielskim.

Ćwiczenie umiejętności współpracy w grupie.

Tworzenie kukiełek z owoców i warzyw oraz scenografii z warzyw i owoców na talerzach.

Nazwy podstawowych warzyw i owoców, np.:

Jabłko - Apple

Banan - Banana

Marchewka - Carrot

Ziemniak - Potato

Pomidor - Tomato

Ogórek - Cucumber

Papryka - Pepper

Winogrono - Grape

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Zajęcia 1:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry” „Dzisiaj zrobimy kukiełki z owoców i warzyw!” „Today we will make puppets from fruits and vegetables!, fruits and vegetables, fruits and vegetables!

Rozgrzewka z użyciem wybranego owocu lub warzywa:

Nauczyciel prosi o wybranie sobie owocu. Dzieci poruszają się po sali, wykonując następujące ćwiczenia:

Skakanie z owocem: „Jump like a banana!”

Toczenie się jak piłka z owocem: „Roll like a potato!”

Taniec z owocem: „Dance with a banana!”

Przenoszenie owocu na głowie: „Carry a potato on your head!”

Czołganie się z owocem: „Crawl with a fruit!”

Skradanie się z owocem: „Sneak with a fruit!”

Strona | 84

Tworzenie kukiełek z owoców i warzyw:

Nauczyciel wyjaśnia i demonstruje: „Teraz stworzymy nasze własne kukiełki z owoców i warzyw!” „Now we will create our own puppets from fruits and vegetables!” Dzieci wybierają warzywa i owoce oraz łączą je za pomocą wykałaczek, tworząc postacie 3D (kulfoniaki). Nauczyciel pomaga dzieciom, pokazuje, demonstruje sposób łączenia, inspiruje. Prosi dzieci, aby nadały nazwy swoim warzywno-owocowym postaciom.

Każde dziecko przedstawia swoją kukiełkę grupie, np.: „This is my carrot man. To jest mój marchewkowy człowiek.”

Prezentacja kukiełek na mini scenie – Teatr na talerzu: nauczyciel wyjaśnia: „Teraz pokażemy nasze kukiełki i zagramy krótkie scenki!” „Now we will show our puppets and play short scenes!” Dzieci improwizują na talerzach krótkie scenki z użyciem kukiełek, odgrywając proste dialogi w języku polskim i angielskim. Każda grupa/para prezentuje swoją scenkę, a reszta dzieci odgaduje, jakie postacie są przedstawiane.

Pożegnanie: dzieci żegnają się ze swoimi kukiełkami, np.: „Goodbye, carrot man! Do widzenia, marchewkowy człowieku!”

Krótkie podsumowanie zajęć: „Dzisiaj nauczyliśmy się o owocach i warzywach oraz bawiliśmy się w teatrze na talerzu!” „Today we learned about fruits and vegetables and played in the plate theater!” Kukiełki zostawiamy, ponieważ będą wykorzystane na kolejnych zajęciach.

Zajęcia 2:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” Krótkie przywołanie tematu poprzednich zajęć: „Dzisiaj będziemy mówić o zdrowym odżywianiu i stylu życia!” „Today we will talk about healthy eating and lifestyle!”

Rozgrzewka ciała i artykulacyjna. Rozgrzewka ruchowa z użyciem muzyki:

[piosenka o warzywach i owocach - język angielski](#)

Skakanie, bieganie, podskoki do rytmu muzyki.

Taniec do rytmu piosenki: [piosenka w języku angielskim](#)

Strona | 85

Rozgrzewka artykulacyjna:

Młaskanie językiem: „Click your tongue!”

Kłaskanie wargami: „Clap your lips!”

Ćwiczenia języka: „Move your tongue up and down, side to side!”

Nadmuchiwanie policzków i wypuszczanie powietrza: „Puff up your cheeks and blow out the air!”

Tworzenie scenografii z warzyw i owoców na talerzach:

Dzieci tworzą scenki z wykorzystaniem kukiełek, odgrywając proste dialogi na temat zdrowego odżywiania i stylu życia. Nauczyciel pomaga dzieciom w tworzeniu dialogów i akcji scenicznych w języku polskim lub języku angielskim:

Kukiełka 1: „I like apples. They are healthy!” „Lubię jabłka. Są zdrowe!”

Kukiełka 2: „I like carrots. They make me strong!” „Lubię marchewki. Sprawiają, że jestem silny!”

Kukiełka 3: „Let's eat fruits and vegetables every day!” „Jedzmy codziennie owoce i warzywa!”

Następnie, dzieci wykonują proste ćwiczenia ruchowe, naśladowując różne aktywności fizyczne:

Skakanie na skakance: „Jump rope!”

Bieganie: „Run fast!”

Wspinanie się: „Climb up!”

Rozmowa o zdrowym odżywianiu: nauczyciel pyta dzieci, jakie warzywa i owoce lubią najbardziej i dlaczego są zdrowe: „What is your favorite fruit or vegetable? Why is it healthy?” „Jakie jest twoje ulubione warzywo lub owoc? Dlaczego jest zdrowe?” Dzieci dzielą się swoimi przemyśleniami i rozmawiają o korzyściach płynących z jedzenia warzyw i owoców.

Strona | 86

Pożegnanie: dzieci żegnają się ze swoimi kukiełkami: „Goodbye, carrot man! Do widzenia, marchewkowy człowieku!”

Krótkie podsumowanie zajęć: „Dzisiaj nauczyliśmy się o warzywach i owocach oraz zdrowym stylu życia!” „Today we learned about vegetables and fruits and a healthy lifestyle!”

Propozycje dostosowań do indywidualnych potrzeb dzieci:

Dostosowanie tempa zajęć: nauczyciel może dostosować tempo zajęć do indywidualnych potrzeb dzieci, zapewniając więcej czasu na wykonanie poszczególnych zadań i aktywności.

Indywidualne wsparcie: nauczyciel może zapewnić dodatkowe wsparcie indywidualne dla dzieci, które potrzebują pomocy w tworzeniu kukiełek lub wykonywaniu ćwiczeń.

4.20 ZAJĘCIA 45 – 46 SPACER PO TAJEMNICZYM CIELE

Temat: Spacer po tajemniczym ciele.

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Rozpoznawanie i wyrażanie funkcji różnych części ciała.

Nauka słownictwa związanego z ciałem w języku polskim i angielskim.

Rozwój umiejętności improwizacji i współpracy w grupie.

Promowanie zdrowego stylu życia i dbania o ciało.

Budowanie pozytywnych relacji w grupie.

Wzmacnianie umiejętności komunikacji i współpracy.

Tworzenie i wyrażanie się poprzez teatr i taniec.

Rozwijanie zdolności ekspresji scenicznej.

Kształtowanie umiejętności twórczego myślenia i działania.

Strona | 87

Treści nauczania:

Wyrażanie emocji i zachowań za pomocą gestów i mimiki.

Nauka nazw części ciała w języku polskim i angielskim.

Ćwiczenie umiejętności współpracy w grupie.

Tworzenie prostych układów tanecznych i scenek teatralnych.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” Krótkie wprowadzenie do tematu: „Dzisiaj wyruszymy na spacer po tajemniczym ciele!” „Today we will go for a walk through the mysterious body!”

Rozgrzewka ciała: nauczyciel prowadzi dzieci w serii ćwiczeń ruchowych:

„Tańczy ręka, tańczy druga ręka, tańczy ramię, tańczy drugie ramię, tańczy brzuch, tańczy jedna noga, tańczy druga noga.” „Dance with one hand, dance with the other hand, dance with one arm, dance with the other arm, dance with your belly, dance with one leg, dance with the other leg!”

[piosenka "Wyginam śmiało ciało"](#)

Nauka nazw części ciała: nauczyciel pokazuje różne części ciała i dzieci powtarzają za nim w dwóch językach: „Head - Głowa, Shoulders - Ramiona, Knees - Kolana, Toes - Palce u stóp, Eyes - Oczy, Ears - Uszy, Mouth - Usta, Nose - Nos.”

Tworzenie cieniowych scenek na ścianie: dzieci w indywidualnie, w parach lub grupach tworzą krótkie scenki cieniowe, używając rąk i ciał, aby pokazać różne części ciała i ich funkcje na ścianie. Każda grupa/każdy prezentuje swoją scenkę, a reszta dzieci odgaduje, jakie części ciała są przedstawiane.

Pożegnanie: dzieci żegnają się z częściami ciała: np.: „Goodbye, head! Do widzenia, głowo!” lub zabawa: Żegnają się rączki, żegnają się kolanka, żegnają się plecki itd.

Podsumowanie: „Spacer po ciele był świetny! Ciekawi jesteście, co odkryjemy następnym razem?”

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Teatr cieni na ścianie

Pantomima

Swobodny taniec

Materiały:

Lampa/latarka do tworzenia cieni

Propozycja dostosowania do indywidualnych potrzeb dzieci.

Dla dzieci z trudnościami w komunikacji można przygotować karty z obrazkami ilustrującymi części ciała.

4.21 ZAJĘCIA 47 – 48 KIEDY WIDZĘ, SMAKUJĘ, CZUJĘ, SŁYSZĘ I DOTYKAM... ZMYŚŁY NA SCENIE

Temat: Zmysły na scenie.

Liczba godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Nauka i rozpoznawanie pięciu zmysłów w języku polskim i angielskim:
Wzrok – Sight, Słuch – Hearing, Węch – Smell, Smak – Taste, Dotyk – Touch.

Rozwijanie umiejętności improwizacyjnych i teatralnych.

Wzmacnianie zdolności komunikacji i współpracy w grupie.

Budzenie zmysłów i rozwijanie wrażliwości sensorycznej.

Treści nauczania:

Wyrażanie emocji i zachowań za pomocą gestów i mimiki.

Nauka nazw zmysłów w języku polskim i angielskim.

Ćwiczenie umiejętności współpracy w grupie.

Pobudzanie zmysłów i wrażliwości sensorycznej poprzez zabawy teatralne.

Tworzenie i odgrywanie scenek teatralnych z wykorzystaniem zmysłów.

Strona | 89

Zajęcia 1:

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” „Dzisiaj poznamy nasze zmysły i zobaczymy, jak możemy je wykorzystać na scenie!” „Today we will learn about our senses and see how we can use them on stage!”.

Wprowadzenie: „Czy wiecie, że mamy specjalne supermoce, które pomagają nam poznawać świat? Nazywają się zmysły! Dzięki zmysłom możemy zobaczyć, co nas otacza, usłyszeć różne dźwięki, poczuć zapachy, dotknąć przedmiotów i spróbować pysznych rzeczy. Mamy pięć zmysłów – każdy z nich jest wyjątkowy i bardzo potrzebny.”

Wzrok: pierwszym zmysłem jest wzrok. Dzięki oczom możemy widzieć kolory, kształty, zabawki, książki, a nawet twarze naszych przyjaciół. Zamknijcie teraz oczy – widzicie coś? A teraz otwórzcie oczy szeroko – widzicie, jakie to wszystko jest kolorowe?

Słuch: drugim zmysłem jest słuch. Dzięki uszom możemy słyszeć śpiew ptaków, muzykę, głosy ludzi i różne inne dźwięki. Posłuchajcie, co słyszycie teraz w naszej sali? Może ktoś szepcze albo śmieje się?

Węch: trzecim zmysłem jest węch. Dzięki nosowi możemy poczuć zapach kwiatów, pysznego jedzenia albo świeżego powietrza. Spróbujcie powąchać powietrze wokół siebie – co czujecie? Może coś pachnie ładnie, jak wasze ulubione owoce?

Smak: czwartym zmysłem jest smak. Dzięki językowi możemy poczuć smak różnych rzeczy – słodkich, kwaśnych, gorzkich albo słonych. Co lubicie najbardziej? Czekoladę, owoce czy może coś innego?

Dotyk: piątym zmysłem jest dotyk. Dzięki skórze możemy poczuć, czy coś jest miękkie, twarde, zimne czy ciepłe. Przejedźcie palcami po stole – czy jest gładki czy szorstki? Dotyk pozwala nam poczuć świat wokół nas.”

Strona | 90

Nauczyciel wprowadza zabawę w grupowe echo, gdzie wypowiada nazwę zmysłu, a dzieci powtarzają chórem:

Wzrok – Sight

Słuch – Hearing

Węch – Smell

Smak – Taste

Dotyk –Touch

Te pięć zmysłów pozwala nam poznawać i doświadczać świat wokół nas.

Rozgrzewka: zabawa w lustro: dzieci dobierają się w pary. Jedno dziecko wykonuje **powolne** ruchy, a drugie naśladuje, jak w lustrze. Zmiana ról po 2 minutach.

Głosowe ćwiczenia: nauczyciel prowadzi ćwiczenia głosowe, zmieniając tempo, głośność i emocje (np. szeptanie, krzyczenie, mówienie z radością, smutkiem).

Zmysły w akcji – improwizacja: ćwiczenie wykonywane z muzyką relaksacyjną w tle.

Wzrok: nauczyciel chodzi po sali, teatralnym gestem pokazuje przedmioty, dzieci je oglądają, opisując, co widzą np. „Widzę czerwone jabłko. I see a red apple.”.

Słuch: nauczyciel odtwarza różne dźwięki (np. gwizd ptaków, szum wiatru) i pyta dzieci, co słyszą „Słyszę ptaka. I hear a bird.”

Dotyk: dzieci skupiają się wokół stolika, zamykają oczy, dotykają różnych tekstur (np. miękka tkanina, papier ścierny) i opisują, co czują przy dotyku np. „To jest miękkie. This is soft.”

Strona | 91

Węch: Nauczyciel prosi dzieci o położenie się na podłodze, włącza muzykę i podkłada pod noski dziecięce kawałeczki aromatycznych owoców i warzyw (np. cytryna, jabłko, pomarańcza), a dzieci opisują, co czują.

Smak: Nauczyciel daje dzieciom do spróbowania kawałeczki warzyw i owoców, pobudzając zmysł smaku np. „Smakuje słodko. It tastes sweet.”

Scenki improwizacyjne: dzieci w grupie tworzą krótkie scenki, w których używają różnych zmysłów, np. „Jesteśmy w parku i słyszymy wiatr. We are in the park and we hear the wind.”

Pożegnanie: krótkie podsumowanie zajęć i powtórzenie nazw zmysłów. Nauczyciel żegna dzieci: „Goodbye! Do widzenia!”

Zajęcia 2:

Cel zajęć:

Pogłębianie wiedzy o zmysłach poprzez zabawy teatralne.

Rozwijanie umiejętności wyrażania emocji za pomocą zmysłów.

Tworzenie i odgrywanie scenek teatralnych.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: "Hello! Dzień dobry!"

Krótkie przypomnienie zmysłów: „Pamiętacie, co to są zmysły? Wzrok, słuch, dotyk, smak, węch!” „Do you remember what senses are? Sight, hearing, touch, taste, smell!”

Zabawa teatralna z nauczycielem: „Podróż po Krainie Zmysłów”: nauczyciel wyjaśnia, że dzieci wyruszą w magiczną podróż do Krainy Zmysłów, gdzie będą korzystać ze wszystkich swoich zmysłów, aby odkryć różne niesamowite rzeczy.

Strona | 92

Rozgrzewka: nauczyciel mówi: „Przygotujmy nasze zmysły na wielką przygodę!” i prosi dzieci o wykonanie różnych gestów i dźwięków:

Wzrok: „Udajemy, że jesteśmy ptakami i rozglądamy się na wszystkie strony” „Pretend to be birds and look around”.

Słuch: „Nasłuchujemy szumu drzew” „Listen to the sound of trees”.

Węch: „Wąchamy piękne kwiaty” „Smell the beautiful flowers”.

Smak: „Udawajmy, że jemy pyszne owoce” „Pretend to eat delicious fruits”.

Dotyk: „Dotykamy miękkiego mchu” „Touch the soft moss”.

Główna część zabawy: „Zmysłowe podróże do Krainy Zmysłów”: dzieci z nauczycielem – konduktorem tworzą pociąg. Pociąg porusza się po sali i zatrzymuje przy określonych stacjach:

Stacja Wzroku: nauczyciel pokazuje dzieciom różne kolorowe przedmioty, a następnie prosi o ich opisanie i pokazanie ciałem.

Stacja Słuchu: nauczyciel odtwarza różne dźwięki (np. szum morza, śpiew ptaków) i pyta dzieci, co słyszą, a następnie prosi o interpretację ruchową tych dźwięków.

Stacja Węchu: nauczyciel ma kilka pachnących przedmiotów (np. woreczki z lawendą, cynamon, mięta) i pozwala dzieciom je wąchać, a następnie pyta, co czują.

Stacja Smaku: Nauczyciel udaje, że rozdaje dzieciom różne owoce do smaku (np. truskawki, jabłka), a dzieci opowiadają, jak smakują i udają, że je jedzą.

Stacja Dotyku: Nauczyciel przygotowuje różne materiały o różnej fakturze (np. miękki materiał, szorstki papier), a dzieci dotykają i opisują, co czują.

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Zabawy teatralne

Materiały:

Różne przedmioty do oglądania, słuchania, smakowania i dotykania

Odtwarzacz dźwięków

Propozycje dostosowań do indywidualnych potrzeb dzieci:

Dla dzieci z trudnościami sensorycznymi można użyć łagodniejszych bodźców (np. cichsze dźwięki, mniej intensywne zapachy).

4.22 ZAJĘCIA 47 – 49 KOLORY NA SCENIE. KOLOROWE EMOCJE. KOLOROWY ŚWIAT WYOBRAŹNI

Temat: Kolory na scenie.

Liczba godzin: 3 x 30 minut

Zajęcia 1:

Temat: Odkrywamy kolory.

Cel zajęć:

Nauka nazw kolorów w języku polskim i angielskim.

Rozwijanie umiejętności improwizacyjnych i teatralnych.

Wzmacnianie zdolności komunikacji i współpracy w grupie.

Treści nauczania:

Wprowadzenie do podstawowych nazw kolorów w języku polskim i angielskim.

Ćwiczenia teatralne z wykorzystaniem kolorowych chustek.

Rozwijanie umiejętności naśladowania ruchów oraz reakcji na zmieniającą się muzykę.

Wspieranie współpracy i komunikacji grupowej poprzez wspólne zabawy ruchowe.

Strona | 94

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” Wprowadzenie do tematu kolorów: „Dzisiaj odkryjemy kolory na scenie!” „Today we will discover colors on stage!”

Rozgrzewka teatralna: nauczyciel rozdaje dzieciom kolorowe chustki animacyjne. Dzieci poruszają się po sali, machając chustkami i naśladowując ruchy nauczyciela (np. unoszenie chustek wysoko, kręcenie nimi).

Kolorowy taniec: Dzieci tańczą z chustkami do piosenki o kolorach np. [piosenka o kolorach - język angielski](#)

Poznanie kolorów: nauczyciel pokazuje różne chustki, a dzieci powtarzają za nim nazwy kolorów w dwóch językach: „Red - Czerwony, Blue - Niebieski, Yellow - Żółty, Green - Zielony, Orange - Pomarańczowy, Purple - Fioletowy.”

Zabawa: „Kolorowy deszcz”: Dzieci rzucają kolorowe chustki w powietrze i nazywają kolory, które widzą.

Lub:

Ćwiczenie: „Kolorowe zaklęcia”: dzieci stają się czarodziejami, którzy potrafią rzucać „kolorowe zaklęcia” w języku polskim i angielskim. Każdy kolor reprezentuje inne zaklęcie, które można rzucić tylko wtedy, gdy wypowie się nazwę koloru z odpowiednią siłą, emocją i intencją, najpierw po polsku, a następnie po angielsku.

Nauczyciel mówi dzieciom: „Dziś staniemy się czarodziejami! Każdy z was ma swoje magiczne moce, ale żeby rzucić zaklęcie, musimy wypowiedzieć nazwę koloru najpierw po polsku, a potem po angielsku z odpowiednią intencją.”

Pokaz dwujęzycznych kolorowych zaklęć: nauczyciel trzyma kolorowe chustki i mówi: „Ten czerwony kolor to zaklęcie mocy – powiedzcie „Czerwony – Red! bardzo głośno i zdecydowanie.” Następnie pokazuje niebieską chustkę: „Niebieski to zaklęcie spokoju – powiedzcie Niebieski – Blue bardzo cicho i spokojnie.” Pokazuje żółtą chustkę: „Żółty to zaklęcie radości – powiedzcie „Żółty – Yellow!” z wielkim uśmiechem i radością.”

Przedstawia zieloną chustkę: „Zielony to zaklęcie przyjaźni – powiedzcie Zielony – Green!” z serdecznym uśmiechem, jakbyście chcieli przytulić cały świat.”

Praktyka dwujęzycznych zaklęć: nauczyciel rzuca chustkę w powietrze, a dzieci wspólnie wypowiadają nazwę koloru najpierw po polsku, a potem po angielsku z odpowiednią intencją.

Ćwiczenie powtarza się kilkakrotnie z różnymi kolorami, aby dzieci mogły poćwiczyć wyrażanie różnych emocji i intencji w obu językach.

Dwujęzyczna bitwa zaklęć: dzieci dzielą się na dwie grupy. Każda grupa otrzymuje chustki w różnych kolorach. Grupy naprzemiennie rzucają swoje „zaklęcia” (wypowiadając nazwę koloru najpierw po polsku, a potem po angielsku, z odpowiednią intencją), a druga grupa musi odpowiedzieć zaklęciem w innym kolorze i z inną emocją.

Na przykład: jedna grupa mówi „Czerwony – Red!” głośno i mocno, a druga odpowiada „Niebieski – Blue!” spokojnie i cicho.

Podsumowanie: nauczyciel pyta dzieci, które zaklęcie najbardziej im się podobało i dlaczego, zachęcając do wypowiedzi w obu językach.

Na koniec wszyscy razem rzucają ostatnie zaklęcie, które ma zakończyć zabawę, mówiąc wybrany kolor w wybrany sposób np. „Zielony – Green!” z serdecznym uśmiechem.

Warianty ćwiczenia: nauczyciel może wprowadzić więcej kolorów z różnymi emocjami lub intencjami, zawsze powtarzając je w obu językach. Można

dodać ruchy, które towarzyszą wypowiedzianiu zaklęcia np. przy „Czerwony – Red!” – tupnięcie nogą, przy „Niebieski – Blue!” – spokojne przesunięcie ręki w powietrzu.

Dodatkowe elementy dwujęzyczne: wprowadzenie i pożegnanie: zawsze witać i żegnać dzieci w obu językach „Hello! Dzień dobry!” oraz „Goodbye! Do widzenia!”.

Powtarzanie: nauczyciel może zachęcić dzieci, by każde dziecko powtarzało nazwę koloru indywidualnie w obu językach, zwracając uwagę na poprawną wymowę.

Wzmacnianie słownictwa: po każdej serii zaklęć, nauczyciel może zadać pytanie: „What color is this? Jaki to kolor?” i czekać, aż dzieci odpowiedzą w obu językach.

Pożegnanie: krótkie omówienie zajęć i powtórzenie nazw kolorów. Nauczyciel żegna dzieci: „Goodbye! Do widzenia!”

Zajęcia 2 – 3:

Temat: Kolorowe emocje.

Cel zajęć:

Pogłębianie wiedzy o kolorach poprzez zabawy teatralne.

Rozwijanie umiejętności wyrażania emocji za pomocą kolorów.

Tworzenie i odgrywanie scenek teatralnych.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry! „Krótkie przypomnienie kolorów: „Pamiętacie, jakie kolory poznaliśmy ostatnio?”

Rozgrzewka teatralna: kolorowe emocje: dzieci stoją w kręgu, nauczyciel mówi kolor i wspólnie z dziećmi przypisuje jej emocje, np. czerwony – złość, niebieski – smutek, potem dzieci pokazują to za pomocą mimiki i gestów, np. „Pokażcie, jak wygląda zły czerwony! Show me angry red!”.

Zabawa: „Kolorowy marsz”: nauczyciel rozdaje chusteczki animacyjne, rozpoczyna się marsz, dzieci maszerują po sali z kolorowymi chustkami, w tle gra piosenka: [piosenka o kolorach w języku angielskim](#) Na zmianę tempa muzyki, dzieci reagują odpowiednio (szybkie tempo - szybki marsz, wolne tempo – wolny marsz).

Strona | 97

Ćwiczenie teatralne: „Kolory emocji”: nauczyciel recytuje wiersz w obu językach, prosząc dzieci o zwrócenie uwagi na kolory i emocje. Po każdym wersie nauczyciel zachęca dzieci do powtórzenia koloru i emocji, np. „Czerwony to złość, co buzuje w nas. Powiedzcie: Czerwony – Red! Złość – Anger!”

Wierszyk: „Emocje zamknięte w kolorach”

Czerwony to złość, co buzuje w nas,

Niebieski to smutek, co łzy niesie wraz.

Żółty to radość, co śmiechem wypełnia,

Zielony to spokój, jak trawa zielona.

Pomarańcz nadzieją jasną się mieni,

Fiolet marzenia w głowie odmieni.

Red is the anger, that burns deep inside,

Blue is the sadness, with tears by its side.

Yellow is joy, that laughter does bring,

Green is the calm, like grass in the spring.

Orange is hope, shining so bright,

Purple is dreams that take flight at night.

Rola dzieci: dzieci stają się aktorami, którzy mają za zadanie pokazać emocje zawarte w wierszu za pomocą mimiki i gestów. Nauczyciel wypowiada wersy wiersza, a dzieci odgrywają odpowiednie emocje. Na przykład:

Czerwony: dzieci pokazują złość, tupiąc nogą i marszcząc brwi.

Niebieski: dzieci udają smutek, robiąc smutną minę i „wycierając łzy”.

Żółty: dzieci skaczą i śmieją się, pokazując radość.

Zielony: dzieci robią spokojny gest, np. rozkładają ręce, jakby chcieli przytulić świat.

Pomarańczowy: dzieci pokazują nadzieję, unosząc ręce do góry i patrząc w górę.

Fioletowy: dzieci zamykają oczy i pokazują marzenia, robiąc gest „śnienia”.

Dwujęzyczna zabawa: po każdej emocji, nauczyciel powtarza ją z dziećmi w obu językach: „Czerwony – Red! Złość – Anger!” Dzieci powtarzają z odpowiednią mimiką i gestami.

Prezentacja: dzieci mogą po kolei prezentować swoje ulubione emocje i kolory, a reszta grupy powtarza je po nich w obu językach.

Wskazówki metodyczne dla nauczycieli – nauczanie dwujęzyczne:

Wprowadzenie słownictwa: przed rozpoczęciem ćwiczenia, nauczyciel powinien upewnić się, że dzieci znają wszystkie kolory i emocje zarówno po polsku, jak i po angielsku. Można to zrobić za pomocą prostych kart obrazkowych lub kolorowych przedmiotów.

Dwujęzyczna recytacja przez nauczyciela: każdy wers wiersza powinien być najpierw wypowiedziany po polsku, a następnie po angielsku. To pozwoli dzieciom osłuchać się z językiem i lepiej zapamiętać nowe słownictwo.

Reakcja na emocje: zachęć dzieci, aby reagowały na emocje za pomocą mimiki i gestów, aby lepiej zrozumiały, jak emocje można wyrażać. Dla dzieci bardziej zaawansowanych można wprowadzić dodatkowe gesty lub dźwięki, które kojarzą się z danymi emocjami.

Powtarzanie i utrwalanie: w trakcie ćwiczenia warto kilkakrotnie powtarzać nazwy kolorów i emocji w obu językach, aby dzieci mogły je lepiej przyswoić.

Można to zrobić w formie gry, np. „Jakie zaklęcie rzucimy teraz? Czerwony – Red! Złość – Anger!”

Angażowanie wszystkich dzieci: upewnij się, że każde dziecko ma szansę wyrazić swoje emocje i uczestniczyć w ćwiczeniu. Można podzielić grupę na mniejsze zespoły, które będą prezentować swoje scenki. Strona | 99

Zabawa i ruch: zachęcaj dzieci do ruchu, np. podczas recytacji wiersza mogą poruszać się po sali w rytm wiersza, wykonując gesty i wyrażając emocje. Ważne, aby nauka była połączona z zabawą.

Ponadto: nauczyciel może się również pokusić o nauczenie dzieci wiersza wraz z jego inscenizacją.

Ćwiczenie teatralne: „Dwujęzyczna inscenizacja wiersza *Emocje zamknięte w kolorach*”

Przebieg inscenizacji:

Podział ról: dzieci zostają podzielone na sześć grup lub przypisane do indywidualnych ról, w zależności od liczby dzieci. Każda grupa/dziecko otrzymuje jeden kolor: czerwony, niebieski, żółty, zielony, pomarańczowy lub fioletowy.

Każde dziecko otrzymuje chustkę, opaskę lub inny rekwizyt w swoim kolorze.

Nauka wiersza: nauczyciel pomaga dzieciom nauczyć się wersów wiersza w obu językach. Na przykład:

Grupa „Czerwony” uczy się: „Czerwony to złość, co buzuje w nas. Red is the anger, that burns deep inside.”

Grupa „Niebieski” uczy się: „Niebieski to smutek, co łzy niesie wraz. Blue is the sadness, with tears by its side.”

Każda grupa ćwiczy wypowiadanie swojego wersu najpierw po polsku, a potem po angielsku, z odpowiednią intonacją i emocją.

Próby inscenizacji: każda grupa prezentuje swoją część wiersza, wyrażając emocje poprzez gesty i mimikę. Nauczyciel kładzie nacisk na to, by dzieci mówiły wersy wyraźnie i z odpowiednią intencją, przykładowe działania:

Czerwony – Red: dzieci pokazują złość (marszczą brwi, tupią nogą) i mówią swój wers z gniewem. Strona | 100

Niebieski – Blue: dzieci pokazują smutek (pochylają głowę, „płaczą”) i mówią swój wers z przygnębieniem.

Żółty – Yellow: dzieci skaczą i śmieją się, mówiąc swój wers z radością.

Zielony – Green: dzieci wykonują spokojne ruchy, mówiąc swój wers z uspokojeniem.

Pomarańczowy – Orange: dzieci podnoszą ręce, jakby szukały nadziei, mówiąc swój wers z entuzjazmem.

Fioletowy – Purple: dzieci zamykają oczy i gestykują, jakby marzyły, mówiąc swój wers z wyciszeniem.

Pełna inscenizacja: dzieci ustawiają się w odpowiednich grupach kolorów. Każda grupa po kolei wypowiada swój wers po polsku i angielsku, odgrywając emocje. Reszta dzieci obserwuje i uczy się, jak różne kolory wyrażają różne emocje. Nauczyciel prowadzi dzieci przez inscenizację, pomagając im w zachowaniu rytmu i poprawnej wymowy.

Interaktywna zabawa z wierszem: po każdej grupie nauczyciel prosi resztę dzieci o powtórzenie wersu, co utrwala materiał. Można to zrobić poprzez zabawę w echo: Nauczyciel mówi, np. „Czerwony – Red!”, a dzieci powtarzają to, co powiedziała dana grupa.

Zakończenie: na zakończenie inscenizacji wszystkie grupy mogą razem wypowiedzieć wersy wiersza, mieszając kolory i emocje, tworząc wspólną, radosną końcówkę, gdzie wszystkie dzieci pokazują swoje kolory w pełnej ekspresji.

Wskazówki metodyczne dla nauczycieli w zakresie recytacji – nauczanie dwujęzyczne:

1. Wprowadzenie i osłuchanie się z tekstem: polsko – angielskie
wprowadzenie: zawsze zaczynaj od wprowadzenia dzieci w temat w obu językach. Na przykład: „Dzisiaj będziemy recytować wiersz o emocjach i kolorach, najpierw po polsku, a potem po angielsku.”
Odczytanie wiersza przez nauczyciela: przed przystąpieniem do nauki recytacji, nauczyciel powinien przeczytać cały wiersz po polsku, a następnie po angielsku. Ważne jest, aby dzieci miały możliwość osłuchania się z melodią i rytmem obu wersji językowych.
2. Stopniowe wprowadzanie wersów: małe kroki: nauczanie recytacji powinno odbywać się po jednej linijce na raz. Najpierw dzieci uczą się jednego wersu po polsku, a gdy są już z nim oswojone, dodaje się wersję angielską.
3. Dwujęzyczna powtarzalność: każdy wers powinien być najpierw powtórzony po polsku, a potem po angielsku. Na przykład: „Czerwony to złość, co buzuje w nas – Red is the anger, that burns deep inside.”
4. Intonacja i ekspresja: podkreślanie emocji: zwracaj uwagę, aby dzieci wyrażały emocje odpowiednio do treści wersu. W przypadku słów takich jak „złość” czy „anger” dzieci powinny mówić je z odpowiednią mocą i ekspresją. Porównanie intonacji: zachęcaj dzieci do porównania intonacji w obu językach, pokazując im, jak różne mogą być sposoby wyrażania tej samej emocji w polskim i angielskim.
5. Użycie rekwizytów: wsparcie wizualne: stosuj kolorowe rekwizyty, takie jak chustki, aby dzieci mogły wizualnie powiązać kolor z emocją i ułatwić sobie zapamiętywanie wersu w obu językach.
6. Gestykulacja: wprowadź gesty, które będą towarzyszyć recytacji. Na przykład, podczas wypowiadania wersu „Czerwony to złość” dzieci

mogą marszczyć brwi i tupnąć nogą, a przy „Yellow is joy” mogą uśmiechać się i skakać.

7. Ćwiczenie w grupach: praca w małych grupach: Podziel dzieci na małe grupy, gdzie każda grupa będzie ćwiczyć jeden wers w obu językach. Dzieci mogą nawzajem się wspierać i pomagać sobie w nauce.
8. Grupowa recytacja: po przećwiczeniu wersów w małych grupach, każda grupa może zaprezentować swój wers przed całą klasą. To pozwala dzieciom na utrwalenie materiału i ćwiczenie recytacji w kontekście publicznym.
9. Częste powtórki: regularnie powtarzaj z dziećmi cały wiersz, zarówno w całości, jak i w częściach, aby utrwalić treści w obu językach.
10. Zabawy językowe: urozmaicaj powtórki poprzez wprowadzanie zabaw językowych, np. nauczyciel mówi wers po polsku, a dzieci odpowiadają po angielsku i odwrotnie.
11. Motywowanie i wsparcie: zawsze chwal dzieci za wysiłek, zarówno w zakresie wymowy, jak i wyrażania emocji. Nawet małe postępy zasługują na uznanie.
12. Indywidualne podejście: Dostosuj tempo nauki do możliwości dzieci. Jeśli któreś z dzieci ma trudności, zaoferuj dodatkową pomoc, np. poprzez indywidualne powtórki lub ćwiczenia w mniejszych grupach.
13. Zakończenie i refleksja: po zakończeniu ćwiczeń zapytaj dzieci, jak się czuły recytując w obu językach. Co było łatwe, a co trudne? Jakie emocje lubią wyrażać najbardziej?
14. Utrwalanie w kontekście: zachęcaj dzieci do używania nowo poznanych słów i fraz także poza kontekstem wiersza, np. w codziennej rozmowie.

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Zabawy teatralne

Ćwiczenia głosowe i ruchowe

Recytacja utworu lirycznego – elementy

Praca z chustką animacyjną

Strona | 103

Propozycje dostosowania do indywidualnych możliwości dzieci:

Dla dzieci z trudnościami w komunikacji można przygotować karty z obrazkami ilustrującymi kolory.

Materiały:

Kolorowe chustki animacyjne

Odtwarzacz muzyki z piosenkami o kolorach

Prosimy dzieci, aby na następne zajęcia przyniosły butelki po wodzie mineralnej.

4.23 ZAJĘCIA 50 – 54 LICZBY NA SCENIE. LICZYMY RAZEM. MATEMATYCZNE PRZYGODY Z LICZBAMI

Temat: Matematyczne przygody z liczbami.

Liczba godzin: 4 x 30 minut

Zajęcia 1 – 2:

Temat: Liczymy razem.

Cel zajęć:

Nauka liczb od 1 do 10.

Wprowadzenie dzieci do liczenia poprzez piosenki i ruch.

Pobudzanie do indywidualnej i grupowej ekspresji.

Treści nauczania:

Nauka liczb od 1 do 10 w języku polskim i angielskim.

Rozwijanie umiejętności liczenia i rozpoznawania liczb.

Wyrażanie liczb poprzez ruch, piosenki i zabawy.

Pobudzanie zmysłów poprzez interaktywne ćwiczenia.

Strona | 104

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” Krótkie wprowadzenie do tematu liczb: „Dzisiaj porozmawiamy o liczbach. Liczby to takie specjalne symbole, które pomagają nam liczyć wszystko, co jest wokół nas. Dzięki nim możemy wiedzieć, ile mamy zabawek, ile osób jest w naszej grupie, albo ile jabłek jest w koszyku. Liczby są wszędzie! Czy wiecie, że liczby zaczynają się od jeden? To jest jedna rączka, a jak dodamy drugą, to mamy dwie! Potem mamy trzy, cztery, pięć i tak dalej. Liczenie jest super! Na przykład, gdy zliczamy klocki, możemy powiedzieć: jeden, dwa, trzy! Albo kiedy zliczamy kroki, które robimy na placu zabaw: jeden, dwa, trzy, cztery! Liczby pomagają nam też w grach i zabawach. Możemy liczyć piłeczki, liczyć kolegów i koleżanki, a nawet liczyć uśmiechy!

Liczenie podczas codziennych czynności: Możemy liczyć kroki, skoki, klaśnięcia – to wszystko pomaga dzieciom zrozumieć, że liczby są częścią codziennego życia.

Zabawa: „Podróż przez Krainę Liczb”: Nauczyciel zaprasza dzieci do ustawienia się w pociągu (tworzą długi rząd, trzymając się za ramiona). „Jesteśmy pociągiem, który zaraz wyruszy do Krainy Liczb! Are you ready? Ready, set, go!”

Odwiedzanie stacji liczb:

Stacja 1: Jeden – One

Nauczyciel zatrzymuje pociąg i mówi: „Stacja Jeden – One! Wszyscy stajemy na jednej nodze! „Let’s stand on one leg!”

Dzieci powtarzają „Jeden – One!” i stoją na jednej nodze.

Stacja 2: Dwa – Two

„Stacja Dwa – Two! Znajdźmy parę – jedną osobę obok siebie! Find a partner!”

Dzieci łączą się w pary i powtarzają „Dwa – Two!” razem ze swoim partnerem.

Stacja 3: Trzy – Three

„Stacja Trzy – Three! Wszyscy robimy trzy skoki! Let's jump three times!”

Dzieci skaczą trzy razy, powtarzając „Trzy – Three!” z każdym skokiem.

Stacja 4: Cztery – Four

„Stacja Cztery – Four! Ustawmy się w czworokącie! Let's form a square!”

Dzieci ustawiają się w grupie, tworząc kształt kwadrata, i mówią „Cztery – Four!”

Stacja 5: Pięć – Five

„Stacja Pięć – Five! Zróbmy pięć klaśnieć! Let's clap five times!”

Dzieci klaszczą pięć razy, mówiąc „Pięć – Five!” z każdym klaśnięciem.

Stacja 6: Sześć – Six

„Stacja Sześć – Six! Kręćmy się w kółko sześć razy! Let's spin around six times!”

Dzieci kręcą się sześć razy, powtarzając „Sześć – Six!” przy każdym obrocie.

Stacja 7: Siedem – Seven

„Stacja Siedem – Seven! Podnieśmy ręce do góry siedem razy! Let's raise our hands seven times!”

Dzieci podnoszą ręce do góry siedem razy, mówiąc „Siedem – Seven!”

Stacja 8: Osiem – Eight

„Stacja Osiem – Eight! Zróbmy osiem kroków w przód! Let's take eight steps forward!”

Dzieci robią osiem kroków, powtarzając „Osiem – Eight!”

Stacja 9: Dziewięć – Nine

„Stacja Dziewięć – Nine! Obróćmy się dziewięć razy! Let's turn around nine times!”

Dzieci obracają się dziewięć razy, mówiąc „Dziewięć – Nine!”

Stacja 10: Dziesięć – Ten

„Stacja Dziesięć – Ten! Zróbmy dziesięć podskoków! Let's jump ten times!”

Dzieci skaczą dziesięć razy, powtarzając „Dziesięć – Ten!”

Zakończenie podróży: nauczyciel mówi: „Dotarliśmy do końca naszej podróży! We've reached the end of our journey! Teraz znamy liczby od jeden do dziesięć! Now we know the numbers from one to ten!” Zabawę można powtarzać.

Dzieci razem powtarzają liczby od 1 do 10 w obu językach.

Zabawa z liczbami: liczenie na palcach: możemy zacząć od liczenia na palcach – pokazujemy dzieciom, jak na palcach jednej ręki można pokazać liczby od 1 do 5, a potem na obu rękach od 1 do 10.

Zabawa z przedmiotami: daj dzieciom różne przedmioty, np. klocki, piłeczki, i poproś, żeby policzyły, ile ich mają.

Liczenie chóralne: dzieci stoją w kręgu i liczą głośno od 1 do 10, zmieniając głośność (np. cicho, głośniej, najgłośniej).

Zabawa: „Butelki na start” – liczymy butelki: dzieci siedzą na dywanie i trzymają przyniesione plastikowe butelki po wodzie mineralnej. Każda butelka ma przypisany numer od 1 do 10. Nauczyciel wymawia numer butelki w języku polskim, potem w języku angielskim. Dziecko, którego numer

butelki został wywołany przez nauczyciela, uderza butelką o rękę lub podnosi ją do góry.

Pożegnanie: zabawa – niech się każdy z każdym pożegna ulubioną liczbą.
Nauczyciel żegna dzieci: „Goodbye! Do widzenia!”

Strona | 107

Zajęcia 3 – 4:

Temat: Matematyczne przygody z liczbami.

Cel zajęć:

Pogłębianie wiedzy o liczbach od 1 do 10.

Tworzenie i rozwiązywanie prostych zadań matematycznych.

Rozwijanie umiejętności współpracy i komunikacji w grupie.

Treści nauczania:

Ćwiczenie liczenia i rozpoznawania liczb od 1 do 10.

Rozwijanie umiejętności rozwiązywania prostych zadań matematycznych.

Wyrażanie liczb poprzez ruch, piosenki i zabawy.

Pobudzanie zmysłów poprzez interaktywne ćwiczenia.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Hello! Dzień dobry!” Przypomnienie liczb od 1 do 10 w języku polskim i angielskim poprzez wspólne śpiewanie i liczenie.

Zabawa matematyczno – ruchowa: „Przygody z butelkami”:

1. *Butelkowy taniec i ruch liczb*: dzieci tańczą z butelkami i liczą, nauczyciel prosi dzieci, aby unosiły butelki nad głowę i kołysały się w rytm muzyki. Podczas tańca nauczyciel mówi: „Podnieście butelki i zróbcie pięć machnięć – One, two, three, four, five – Jeden, dwa, trzy, cztery, pięć!” Dzieci powtarzają liczenie w obu językach, wykonując ruchy. dzieci poruszają się po sali,

reagując na polecenia nauczyciela, np.: „Podskocz trzy razy!” „Jump three times!” „Zrób pięć kroków w przód!” „Take five steps forward!” „Obróć się dwa razy!” „Turn around twice!”

2. *Butelkowa wieża*: dzieci budują wieżę z butelek i liczą je. Dzieci ustawiają butelki jedna na drugiej, tworząc wieżę. Za każdym razem, gdy dodają butelkę, liczą głośno: „Jeden – One, dwa – Two, trzy – Three...” i tak dalej, aż zbudują wieżę z dziesięciu butelek. Nauczyciel może pytać: „Ile mamy butelek? How many bottles do we have?”

3. *Butelkowe przekładanie*: dzieci przekładają butelki z jednej strony na drugą i liczą ruchy. Nauczyciel prosi dzieci, aby przenosiły butelki z lewej strony na prawą, za każdym razem licząc, ile razy to zrobiły. Na przykład: „Przenieśmy butelki dziesięć razy – One, two, three... Jeden, dwa, trzy...” aż do dziesięciu.

4. *Butelkowy marsz liczb*: dzieci maszerują po sali, trzymając butelki w rękach. Za każdym razem, gdy nauczyciel mówi „Stop!”, dzieci muszą zatrzymać się i policzyć kroki, które przeszły. „Policzmy nasze kroki! Let's count our steps – Jeden, dwa, trzy... One, two, three...”.

5. *Butelkowe przeskoki*: nauczyciel układa butelki w rzędzie na podłodze. Dzieci przeskakują przez każdą butelkę, licząc skoki po polsku i angielsku: „Skaczemy! One, two, three, four – Jeden, dwa, trzy, cztery”. Nauczyciel może zmieniać liczbę butelek, przez które dzieci mają przeskakiwać.

6. *Butelkowy rzut i liczenie*: nauczyciel stawia kosz lub pudełko jako cel. Dzieci rzucają butelkami do celu i liczą swoje trafienia: „Ile razy trafiłeś? How many times did you hit? – Jeden, dwa, trzy... One, two, three...”. Można zrobić zawody, kto trafi więcej razy.

Taniec i śpiew: dzieci śpiewają i tańczą do piosenki: [piosenka o liczbach - język angielski](#)

„One, two, buckle my shoe,

Three, four, knock on the door,

Five, six, pick up sticks,

Seven, eight, lay them straight,

Nine, ten, a big fat hen!

Strona | 109

Pożegnanie: nauczyciel podsumowuje zajęcia, powtarzając liczby od 1 do 10 z dziećmi. Dzieci żegnają się ze swoimi ulubionymi liczbami, mówiąc: „Goodbye, number five! Do widzenia, liczbo pięć!”

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Zabawy teatralne

Piosenki i rymowanki

Materiały:

Plastikowe butelki z numerami

Muzyka do ćwiczeń ruchowych

Propozycje dostosowań do indywidualnych możliwości dzieci:

Dla dzieci z trudnościami w komunikacji można przygotować karty z obrazkami ilustrującymi liczby. Dla dzieci z niepełnosprawnościami ruchowymi można dostosować aktywności tak, aby mogły w nich uczestniczyć na siedząco lub w inny wygodny dla nich sposób.

4.24 ZAJĘCIA 55 – 58 CYRKOWE WYGIBASY Z NAZWAMI DNI TYGODNIA

Temat: Cyrkowe wygibasy z nazwami dni tygodnia.

Czas trwania: 4 x 30 minut

Cel zajęć:

Nauka nazw dni tygodnia w języku polskim i angielskim.

Rozwój umiejętności językowych poprzez zabawę z wykorzystaniem pedagogiki cyrku.

Wprowadzenie do malowania twarzy – clownada.

Treści nauczania:

Strona | 110

Wyrażanie emocji i zachowań za pomocą gestów i mimiki.

Nauka nazw dni tygodnia w języku polskim i angielskim.

Tworzenie elementów charakterystyki clownów.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie i wprowadzenie: nauczyciel wita dzieci: „Good morning! Dzień dobry!”. Krótkie wprowadzenie do tematu zajęć: „Dzisiaj nauczymy się nazw dni tygodnia i będziemy malować nasze twarze jak klauny!, dowiecie się, czym jest cyrk, kim jest klaun i dlaczego nie należy się go bać”. Poznanie również dni tygodnia. Czy wiecie, że każdy tydzień ma siedem specjalnych dni? Każdy dzień ma swoją nazwę, a my spotykamy się tutaj, w przedszkolu, w niektóre z tych dni. Chcecie poznać nazwy dni tygodnia? To zaczynamy!”

Pierwszym dniem tygodnia jest poniedziałek – Monday. To dzień, kiedy wracamy do przedszkola po weekendzie. Potem jest wtorek – Tuesday. To drugi dzień, kiedy możemy się bawić razem. Następnie mamy środę – Wednesday. W środę jesteśmy już w połowie tygodnia!”

Po środzie przychodzi czwartek – Thursday. To dzień, kiedy mamy jeszcze dużo czasu na zabawę, zanim nadejdzie piątek – Friday. W piątek cieszymy się, bo zbliża się weekend! Sobota – Saturday to dzień wolny, kiedy możecie bawić się z rodzicami. A na końcu mamy niedzielę – Sunday, która też jest wolnym dniem. A po niedzieli znów wraca poniedziałek i zaczynamy tydzień od nowa!

Czy możecie powtórzyć ze mną nazwy dni tygodnia? Poniedziałek – Monday, Wtorek – Tuesday, Środa – Wednesday, Czwartek – Thursday, Piątek – Friday, Sobota – Saturday, Niedziela – Sunday. Świetnie!

Następnie, nauczyciel wyjaśnia, czym jest cyrk i kim są klauny: „Cyrk to miejsce, gdzie można zobaczyć różne występy i sztuczki. Klauny to zabawne postacie, które rozbawiają publiczność. Nie trzeba się ich bać, bo to przyjaciele.” Można pokazać dzieciom fragmenty animacji lub filmu ukazującego występ cyrkowy, [magia cyrku](#), [piosenka o klaunie - język polski](#)

Strona | 111

Propozycje ćwiczeń do rozgrzewki: nauczyciel prowadzi dzieci w zabawach z chustą animacyjną: „Wszyscy trzymają chustę i ruszamy nią w rytm muzyki cyrkowej.” [muzyka cyrkowa](#)

Zabawa „Taniec chusteczek” – dzieci tańczą z kolorowymi chusteczkami w rytm muzyki cyrkowej oraz językowa: zabawa „Echo” – nauczyciel mówi nazwę dnia tygodnia, a dzieci powtarzają: „Monday – Poniedziałek”, „Tuesday – Wtorek” itd.

Zabawa „Tygodniowy wyścig z chustami” – nauczyciel rozdaje dzieciom chusty w różnych kolorach, przypisując każdy kolor do konkretnego dnia tygodnia. Na przykład: „Czerwona chusta to Monday – Poniedziałek”, „Niebieska chusta to Tuesday – Wtorek” i tak dalej. Dzieci ustawiają się na linii startu, trzymając swoje chusty przed sobą. Wyścig: nauczyciel wywołuje nazwę dnia tygodnia. Dzieci z odpowiednim kolorem chusty biegną do linii mety, starając się jak najszybciej dotrzeć do celu. Na przykład: „Monday - Poniedziałek!” Dzieci z czerwonymi chustami biegną do mety. Nauczyciel wywołuje dni tygodnia po kolei, aż wszystkie dzieci wezmą udział w wyścigu.

Zabawa w parach: nauczyciel dzieli dzieci na pary. Każda para losuje jedną chustę, a nauczyciel przypomina, który dzień tygodnia reprezentuje dany kolor. Zadaniem pary jest przedstawienie scenki, co można robić w wywołanym dniu tygodnia. Na przykład: „Czerwona chusta to Monday – Poniedziałek! Bawimy się na placu zabaw.” „Red scarf is Monday – Poniedziałek! We play in the playground.”

Można w toku zajęć wykorzystać rymowankę: dzieci tworzą krąg i powtarzają rymowankę o nazwach dni tygodnia:

Rymowanka o dniach tygodnia

Poniedziałek – to początek,

Wtorek – drugi krok na start,

Środa – już połowa,

Czwartek – zbliża się weekendu czar.

Piątek – piąteczek, już się śmieję,

Sobota – wolny dzień, hura!

Niedziela – odpoczynek, czas na relaks i zabawę.

Monday – let's begin the fun,

Tuesday – step two, here we run,

Wednesday – halfway through the week,

Thursday – weekend's almost at its peak.

Friday – let's all cheer and play,

Saturday – it's a free day, hooray!

Sunday – rest and have some fun,

ready for the new week to come.

Tworzenie czapeczek dla clownów: nauczyciel pokazuje dzieciom, jak zrobić czapeczkę z szarego papieru.

Instrukcja dla nauczyciela:

Materiały:

Szary gnieciony papier, zszywacz, dratwa, czerwona wstążeczka, nożyczki, kolorowe pisaki lub kredki, ołówek, taśma klejąca.

Przygotowanie materiałów krok po kroku:

Rozłóż wszystkie materiały na stole, aby dzieci miały do nich łatwy dostęp.

Możesz wcześniej sam/a pognieść papier, aby uzyskać jego określoną miękkość i podzielić na ćwiartki. Alternatywnie, pognieć duży arkusz papieru z dziećmi, a następnie podzielić na ćwiartki, jedna ćwiartka powinna wystarczyć na jedną czapeczkę.

Strona | 113

Przygotowanie szablonu czapeczki: weź ćwiartkę szarego papieru i narysuj na niej duże półkole o średnicy około 40-50 cm (możesz dostosować rozmiar w zależności od wielkości głów dzieci). Wytnij półkole. Formowanie czapeczki: złoż wycięte półkole w stożek, łącząc proste krawędzie półkola razem. Zszyj zszywaczem wzdłuż krawędzi, aby utrzymać kształt stożka. Upewnij się, że zszywki są bezpiecznie osadzone i nie ma wystających metalowych elementów.

Wzmocnienie czapeczki: aby wzmocnić czapeczkę, użyj dratwy. Owiń dratwę wokół dolnej krawędzi stożka i przymocuj ją, robiąc kilka supełków. To zapewni, że czapeczka będzie bardziej trwała. Dekorowanie czapeczki: poproś dzieci, aby użyły kolorowych pisaków lub kredek do ozdobienia czapeczki. Mogą rysować kropki, paski, gwiazdki czy inne wzory, jakie tylko sobie wymarzą. Przyklej czerwoną wstążeczkę wokół podstawy czapeczki, aby dodać jej koloru i stylu. Możesz też zrobić kokardkę z wstążki i przykleić ją na czubku czapeczki.

Tworzenie uchwytu: wytnij dwa kawałki dratwy o długości około 30 cm. Przyczep jeden koniec każdego kawałka dratwy po obu stronach podstawy czapeczki, aby stworzyć uchwyt. Użyj zszywacza lub taśmy klejącej, aby je przymocować.

Dratwa będzie służyła jako paski do wiązania czapeczki pod brodą, aby trzymała się na głowie dziecka. Finalne dostosowanie: dopasuj czapeczkę do głowy każdego dziecka, wiążąc dratwę pod brodą na mały supełek, aby czapeczka dobrze się trzymała.

Prezentacja:

Po zakończeniu pracy każde dziecko może zaprezentować swoją czapeczkę, nosząc ją na głowie. Można zrobić mini pokaz mody klaunów lub scenkę teatralną, w której dzieci wcielają się w role klaunów.

Wskazówki dla nauczyciela:

Strona | 114

Upewnij się, że zszywki są dobrze zabezpieczone i nie wystają, aby uniknąć zranień.

Pomagaj dzieciom w trudniejszych etapach, takich jak zszywanie i wiązanie dratwy.

Zachęcaj dzieci do wyrażania swojej kreatywności podczas dekorowania czapeczek.

Bądź cierpliwy i wspieraj dzieci w trakcie całego procesu, chwalcąc je za wysiłek i pomysłowość.

Malowanie twarzy w typie „clownada”: nauczyciel wyjaśnia, jak bezpiecznie korzystać z farb/kosmetyków do twarzy i demonstrowe podstawowe techniki malowania: „Zaczynamy od białego kółka na nosie, potem dodajemy czerwone usta i czarne kontury.”

Materiały: białe, czerwone i czarne farby do twarzy

Wskazówki do malowania twarzy: bezpieczeństwo: używaj tylko farb przeznaczonych do malowania twarzy, unikaj okolic oczu i ust. **Podstawowe technika – propozycja:** nałóż odrobinę białej farby za pomocą palców na policzki usta, nos, dodaj czerwone usta, możesz też na koniec nosa dodać czerwoną farbę. Czarną farbą możesz obrysować kontur oczu lub kontur twarzy.

Zabawa: „Cyrkowa przygoda z dniami tygodnia”

Dzieci trzymają chustę animacyjną i stoją w kręgu. Nauczyciel wprowadza zabawę: „Dzisiaj będziemy klaunami, którzy podróżują przez dni tygodnia!” „Today we will be clowns traveling through the days of the week!”.
Propozycje animacji ruchowych;

Monday – Poniedziałek: dzieci unoszą chustę i kręcą się wokół niej, jak baletnice, śpiewając piosenkę o poniedziałku (np. „Monday, Monday, let's have fun, Poniedziałek, poniedziałek, bawmy się!”).

Tuesday – Wtorek: dzieci przestają kręcić się wokół chusty i wykonują Strona | 115
improvizowane ruchy klauna, skacząc na jednej nodze i machając rękoma.

Wednesday – Środa: dzieci poruszają się w miejscu, podnosząc wysoko kolana i klaszcząc nad głową.

Thursday – Czwartek: dzieci udają, że chodzą po linie, trzymając wyimaginowaną równowagę, raz w lewo, raz w prawo.

Friday – Piątek: dzieci tańczą wokół chusty, obracając się i trzymając kolorowe chusteczki, machając nimi w rytm muzyki.

Saturday – Sobota: dzieci udają, że są cyrkowymi akrobatami, robiąc przewroty, symulując różne akrobacje.

Sunday – Niedziela: Dzieci siadają na podłodze wokół chusty i udają, że jedzą lody, relaksując się po tygodniu pełnym zabaw.

Podsumowanie i pożegnanie: nauczyciel podsumowuje zajęcia: „Dzisiaj nauczyliśmy się nazw dni tygodnia i bawiliśmy się jak klauny!” „Today we learned the days of the week and played as clowns!”.

Dzieci żegnają się: „Goodbye! Do widzenia!”

Materiały:

Szary papier

Nożyczki

Klej, dratwa, zszywacz, zszywki

Czerwone kokardy

Białe, czerwone i czarne farby do twarzy

Lusterko

Kolorowe chusteczki

Chusta animacyjna

Muzyka cyrkowa

Magnetofon, laptop, rzutnik

Strona | 116

Propozycje dostosowań do indywidualnych potrzeb dzieci:

Dla dzieci z trudnościami manualnymi: zapewnij dodatkową pomoc nauczyciela lub asystenta przy wycinaniu i składaniu papieru, a także przy malowaniu twarzy.

4.25 ZAJĘCIA 59 – 60 PUDEŁKO Z PORAMI ROKU

Temat: Pudełko z porami roku.

Czas trwania: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Nauka nazw pór roku w języku polskim i angielskim.

Rozwój wyobraźni i kreatywności poprzez technikę „Pudełko wyobraźni.”

Integracja grupy i rozwijanie umiejętności współpracy.

Treści nauczania:

Wyrażanie emocji i cech charakterystycznych pór roku za pomocą gestów, mimiki i ruchu.

Nauka nazw pór roku w języku polskim i angielskim (Wiosna - Spring, Lato - Summer, Jesień - Autumn, Zima - Winter).

Ćwiczenie umiejętności współpracy w grupie.

Tworzenie i wyrażanie się poprzez teatr.

Rozwijanie zdolności sensorycznych poprzez doświadczanie różnych materiałów związanych z porami roku.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie i wprowadzenie: nauczyciel wita dzieci: „Good morning! Dzień dobry!” Krótkie wprowadzenie do tematu zajęć: „Dzisiaj będziemy uczyć się o porach roku i tworzyć nasze własne Pudełko wyobraźni!” „Today we will learn about the seasons and create our own Imagination Box!”

Strona | 117

Rozgrzewka:

Sople lodu: dzieci poruszają się powoli i sztywno jak sople lodu. „Move like icicles – Poruszaj się jak sople lodu”

Nasionka budzące się do życia: dzieci zaczynają w pozycji skulonej, a potem powoli wstają i rozwijają się jak rosnące nasionka. „Wake up like seeds – Obudź się jak nasionko”

Drzewa na wietrze: dzieci stoją i poruszają się, szumiąc i wyginając się jak drzewa na wietrze. „Sway like trees in the wind – Szumcie i wyginajcie się jak drzewa”

Upał: dzieci pokazują, jak im gorąco, wachlując się rękami i szukając cienia. „Show how hot you are - Pokażcie, jak jest wam gorąco”

Skakanie przez kałuże: dzieci udają, że skaczą przez kałuże. „Jump over puddles – Skaczcie przez kałuże”

Tworzenie „Pudełka wyobraźni”: nauczyciel wyjaśnia technikę „Pudełko wyobraźni”: „W naszym „Pudełku wyobraźni” będziemy trzymać przedmioty, które kojarzą się z różnymi porami roku.” „In our Imagination Box, we will keep items that remind us of different seasons” Dzieci dekorują duże kartonowe pudło kolorowym papierem, farbami, kredkami, flamastrami, tworząc motywy związane z każdą porą roku. Nauczyciel pomaga dzieciom wycinać i przyklejać dekoracje na pudło.

Zbieranie przedmiotów do „Pudełka wyobraźni”: nauczyciel pokazuje dzieciom różnorodne przedmioty związane z porami roku: sztuczne kwiaty, liście, miniaturowe parasolki, kawałki materiału imitujące śnieg, małe słońca z papieru itp. Dzieci wybierają przedmioty, które kojarzą im się z daną porą

roku, i wkładają je do odpowiednich przegródek w „Pudełku wyobraźni”. „Put the item that reminds you of spring/summer/autumn/winter into the box - Włóż przedmiot, który kojarzy ci się z wiosną/latem/jesienią/zimą do pudełka.”

Strona | 118

Teatr wyobraźni - wybieranie przedmiotów: nauczyciel otwiera „Pudełko wyobraźni” i wyjaśnia dzieciom, że będą tworzyć krótkie scenki teatralne, używając przedmiotów z pudła. „We will use the items from the Imagination Box to create short theatre scenes.”

Dzieci losują przedmioty z „Pudełka wyobraźni” i omawiają, z jaką porą roku im się kojarzą. „What season does this item remind you of? – Z jaką porą roku kojarzy ci się ten przedmiot?”

Tworzenie scenek teatralnych: nauczyciel dzieli dzieci na małe grupy, każda grupa losuje jedną porę roku. „Each group will draw a season.” Zadaniem grupy jest przygotowanie krótkiej scenki związanej z wylosowaną porą roku, używając wybranych przedmiotów. „Your task is to create a short scene about the season you drew, using the items you selected.”

Grupy mają czas na przygotowanie scenek, nauczyciel pomaga i udziela wskazówek.

Prezentacja scenek: każda grupa prezentuje swoją scenkę przed resztą dzieci. „Let's watch the scenes created by each group.” Po każdej prezentacji nauczyciel pyta dzieci o wrażenia: „What season is it? Co to za pora roku?” „What are you doing? Co robicie?”

Pożegnanie: nauczyciel podsumowuje zajęcia: „Dzisiaj nauczyliśmy się o porach roku i bawiliśmy się w teatr wyobraźni!” „Today we learned about the seasons and played imagination theatre!”

Dzieci żegnają się: „Goodbye! Do widzenia!”

Materiały:

Duże kartonowe pudło

Kolorowy papier

Nożyczki

Klej

Farby, kredki, flamastry

Różnorodne przedmioty związane z porami roku: sztuczne kwiaty, liście, miniaturowe parasolki, kawałki materiału imitujące śnieg, małe słońca z papieru itp.

Propozycje dostosowania do dzieci ze specjalnymi potrzebami:

Dla dzieci z trudnościami w komunikacji: przygotuj obrazki ilustrujące poszczególne pory roku i przedmioty, aby ułatwić im zrozumienie i uczestnictwo w zajęciach.

4.26 ZAJĘCIA 61 – 62 ZABAWA, ZABAWA!

Temat: Zabawa, zabawa!

Czas trwania: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Rozwój kreatywności i wyobraźni dzieci.

Uczenie się poprzez zabawę i ruch.

Integracja grupy i rozwijanie umiejętności współpracy.

Rozwijanie umiejętności językowych w języku polskim i angielskim.

Treści nauczania:

Wyrażanie emocji i cech charakterystycznych za pomocą gestów, mimiki i ruchu.

Ćwiczenie umiejętności współpracy w grupie.

Rozwijanie umiejętności językowych poprzez zabawy teatralne.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie: nauczyciel wita dzieci: „Good morning! Dzień dobry!” Krótkie wprowadzenie do tematu zajęć: „Dzisiaj będziemy się bawić i uczyć przez zabawę!” „Today we will play and learn through play!”

Zabawa „Muzyczne pomniki”: nauczyciel wyjaśnia: „Tańczymy do muzyki. Kiedy muzyka się zatrzymuje, stajemy jak pomniki.” „We dance to the music. When the music stops, we freeze like statues.” Dzieci tańczą do muzyki, a gdy muzyka przestaje grać, zamierają w bezruchu. Strona | 120

Zabawa „Ślady stóp babci”: nauczyciel wyjaśnia: „Chodzimy po śladach stóp babci. Musimy iść bardzo ostrożnie.” „We walk on grandma's footprints. We have to walk very carefully.” Nauczyciel układa na podłodze wycięte z papieru ślady stóp, a dzieci muszą po nich stąpać.

Zabawa „Zabierz babci klucze”: jedno dziecko (babcia) stoi tyłem do grupy, a za swoimi plecami na podłodze ma klucze.

Nauczyciel moderuje: „Babcia idzie spać!” „Grandma is going to sleep!” „Kiedy babcia śpi, reszta dzieci stara się jak najciszej zabrać klucze i przekazać je kolejnej osobie w grupie, tak aby babcia nie wiedziała, kto ma klucze. W trakcie przekazywania kluczy nauczyciel mówi: „Babcia się budzi!” Dzieci zamierają w bezruchu, a babcia szuka kluczy. Zadaniem dzieci jest ukrywanie kluczy oraz odłożenie ich tam, skąd je wzięły. Jeżeli babcia znajdzie klucze, wygrywa. Po skończonej rundce, wymieniamy babcię. Jeżeli dzieciom uda się odłożyć klucze, zaczynamy grę od nowa.

Zabawa „Łopatki, kolanka, stópki”: Shoulders, Knees, Feet

Nauczyciel prowadzi dzieci w zabawie, gdzie dzieci pokazują różne części ciała, np. „Łopatki, kolanka, stópki.”

Zabawa „Tańczy ręka, tańczy brzusek”: Wprowadzamy elementy dwujęzyczne.

Nauczyciel może zwiększać tempo, aby dzieci szybciej reagowały na polecenia w obu językach.

Nauczyciel wyjaśnia: „Teraz każda część ciała będzie tańczyć!” „Now each part of the body will dance!”

Dzieci tańczą, używając różnych części ciała na zmianę, np. „Tańczy ręka, tańczy brzusek, tańczy szyjka, tańczy pupa, itd.” Wprowadzamy elementy dwujęzyczne. Strona | 121

Zabawa „Berek oblepiony błotem”:

Nauczyciel wyjaśnia: „Gramy w berka, ale kto zostanie złapany, udaje, że jest oblepiony błotem i porusza się powoli.” „We play tag, but whoever gets caught pretends to be covered in mud and moves slowly.”

Jedno dziecko jest berkiem, a kto zostanie złapany, porusza się powoli, udając, że jest oblepiony błotem. Można grać w parach.

Pożegnanie: nauczyciel podsumowuje zajęcia: „Dzisiaj bawiliśmy się i nauczyliśmy poprzez zabawę!” „Today we played and learned through play!”
Dzieci żegnają się: „Goodbye! Do widzenia!”

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Zabawy ruchowe

Zabawy naśladowcze

Materiały:

Wycięte stopy babci

Propozycje dostosowań do indywidualnych potrzeb dzieci:

Dla dzieci bardziej nieśmiałych: zorganizuj ćwiczenia w mniejszych grupach lub parach, aby zwiększyć ich komfort i pewność siebie.

4.27 ZAJĘCIA 63 – 64 DZIECIĘCY TEATR SAMORODNY. ZRÓBMY SOBIE TEATR

Temat: ZróbMY sobie teatr!

Ilość godzin: 2 x 30 minut

Cel zajęć:

Rozwój kreatywności i wyobraźni dzieci poprzez samodzielne tworzenie teatru.

Integracja grupy i rozwijanie umiejętności współpracy.

Rozwijanie indywidualnej ekspresji dzieci.

Pokonywanie własnych lęków i nieśmiałości.

Strona | 122

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Powitanie i wprowadzenie: nauczyciel wita dzieci: „Good morning! Dzień dobry!” „Dzisiaj będziemy tworzyć nasz własny teatr. Będziemy samodzielnie wymyślać i przedstawiać scenki” „Today we will create our own theatre. We will come up with and perform our own scenes.”

Relaksacja i przygotowanie: nauczyciel włącza spokojną muzykę relaksacyjną: [muzyka relaksacyjna](#) dzieci siedzą w kręgu, zamykają oczy i słuchają muzyki, aby się zrelaksować i przygotować do twórczej pracy.

Instrukcja do teatru samorodnego:

Nauczyciel wyjaśnia: „Dzisiaj wy będziecie reżyserami i aktorami. Macie „wolną rękę” w wyborze rekwizytów i tworzeniu scenek.” „Today, you will be the directors and actors. You have the freedom to choose props and create your own scenes.” „Nauczyciel będzie tu siedział i obserwował, ale to wy decydujecie, co się wydarzy.” „The teacher will sit here and observe, but you decide what happens.”

Tworzenie scenek teatralnych:

Dzieci wybierają rekwizyty i zaczynają tworzyć własne scenki teatralne. Nauczyciel siedzi z boku i pełni rolę przewodnika, odpowiadając na pytania i wspierając dzieci w ich twórczości, jeśli tego potrzebują. „If you need help or have questions, you can ask me.”

Prezentacja scenek:

Dzieci prezentują swoje scenki przed resztą grupy.

Nauczyciel zachęca do oklasków i wyrażania uznania dla pracy kolegów i koleżanek. „Let's applaud and appreciate the work of our friends.”

Pożegnanie i podsumowanie nauczyciel podsumowuje zajęcia: „Dzisiaj stworzyliśmy nasz własny teatr i bawiliśmy się, wymyślając różne scenki.”
„Today, we created our own theatre and had fun coming up with different scenes.”

Strona | 123

Dzieci żegnają się: „Goodbye! Do widzenia!”

Wskazówki metodyczne:

Stwórz bezpieczne i wspierające środowisko:

Upewnij się, że dzieci czują się komfortowo i pewnie w swoim otoczeniu.

Zachęcaj do wyrażania siebie i do próbowania nowych rzeczy bez obawy przed oceną.

Bądź przewodnikiem, nie reżyserem: obserwuj i wspieraj dzieci, ale pozwól im samodzielnie podejmować decyzje dotyczące scenek.

Odpowiadaj na pytania i udzielaj wskazówek tylko wtedy, gdy dzieci o to poproszą.

Zachęcaj do współpracy.

Wspieraj dzieci w pracy zespołowej i dzieleniu się pomysłami.

Pomagaj w rozwiązywaniu konfliktów, jeśli się pojawią, zachęcając do komunikacji i wspólnego rozwiązywania problemów.

Doceniaj każdy wysiłek. Chwal dzieci za ich twórczość i wysiłek, niezależnie od wyników.

Przykładowe pomysły na samorodne scenki:

Zabawa z maskami i kapeluszami: dzieci mogą używać masek i kapeluszy, aby stworzyć różne postacie i wymyślać, co te postacie robią. Mogą tworzyć

scenki oparte na wyobrażonych sytuacjach, np. spotkanie w lesie, przygoda na pirackim statku.

Zabawa z pluszakami: dzieci mogą używać pluszaków jako postaci w swoich scenkach. Mogą tworzyć historie, w których pluszaki przeżywają różne przygody, np. wyprawa na księżyc, zakładanie nowej szkoły.

Strona | 124

Zabawa z szalami: dzieci mogą używać szali jako rekwizytów, które mogą być czymkolwiek, co sobie wyobrażą, np. skrzydłami, płaszczem niewidzialności. Mogą tworzyć scenki, w których szale odgrywają ważną rolę, np. magiczne skrzydła pomagające latać.

Improwizacja dźwięków: dzieci mogą używać nagrań dźwiękowych jako tła do swoich scenek.

Mogą tworzyć historie, które pasują do odtwarzanych dźwięków, np. odgłosy zwierząt, dźwięki natury, miejskie hałasy.

Jak połączyć dziecięcy teatr samorodny z nauczaniem dwujęzycznym:

Zachęcaj dzieci do używania prostych słów i zwrotów po angielsku podczas tworzenia i prezentowania scenek. Na przykład: „Hello! My name is...”, „I am a bear”, „Let's play”.

Podczas przygotowań do scenek, nauczyciel może wprowadzać nowe angielskie słowa związane z rekwizytami i postaciami, które dzieci będą używać.

W trakcie prezentacji scenek, dzieci mogą wplatać angielskie zwroty, co pomoże im oswoić się z używaniem języka w naturalny sposób.

Metody i techniki teatralne:

Improwizacja

Zabawy teatralne

Pantomima

Role play

Teatr lalkowy

Materiały:

Muzyka do zabaw

Strona | 125

4.28 ZAJĘCIA 65 – 71 CYKL ZAJĘĆ PRZEZNACZONYCH NA PRZYGOTOWANIE MAŁEJ FORMY TEATRALNEJ PREZENTOWANEJ PODCZAS FESTYNU DWUJĘZYCZNOŚCI

Ilość godzin: 7 x 30 minut (propozycja ilości godzin przeznaczonych na realizację małej formy teatralnej, każdy nauczyciel dostosowuje ilość do własnych potrzeb)

Cel zajęć:

Stworzenie i zaprezentowanie dwujęzycznego przedstawienia podczas Festynu Dwujęzyczności – od pomysłu do realizacji.

Rozwój kreatywności i wyobraźni dzieci.

Rozwijanie umiejętności językowych w języku polskim i angielskim.

Integracja grupy i rozwijanie umiejętności współpracy.

Prezentacja indywidualna i grupowa na forum.

Ogólne wskazówki metodyczne dla nauczycieli, jak tworzyć małą dwujęzyczną formę teatralną z dziećmi w wieku przedszkolnym.

Najpierw odpowiedz sobie na kilka pytań, czym jest dla ciebie mała forma teatralna. Jaki cel przyświeca Ci podczas tworzenia występu z dziećmi, co chcesz osiągnąć? Czy masz pomysł scenograficzny na przedstawienie?

Generowanie pomysłów na przedstawienie: zacznij od sesji burzy mózgów z dziećmi, pytając o ich pomysły i zainteresowania. Pozwól dzieciom swobodnie dzielić się pomysłami, zachęcając do wyrażania swoich myśli w obu językach. „What kind of story would you like to tell? Jaką historię chcielibyście opowiedzieć?”. Spisuj wszystkie pomysły.

Korzystaj z inspiracji: z książek, bajek, opowieści i ulubionych postaci dzieci jako inspiracji. Możesz również zaproponować różne tematy, takie jak przygody, przyjaźń, odkrywanie świata.

Tworzenie dialogów dwujęzycznych w małych formach teatralnych:

Strona | 126

1. Prostota i powtarzalność: krótki dialog: używaj krótkich, prostych zdań lub zwrotów, które dzieci łatwo zapamiętają i powtarzają, np. „Hello! My name is...” / „Cześć! Mam na imię...”.
2. Powtarzalne frazy: wprowadzaj powtarzalne zwroty, które pojawiają się w różnych scenkach, aby dzieci mogły oswoić się z nowymi słowami i ich używaniem, np. „How are you?” / „Jak się masz?”. Rytm i melodia: wykorzystaj rytm i melodię do utrwalania dialogów. Można śpiewać krótkie dialogi lub dodawać do nich ruchy ciała, co ułatwi zapamiętywanie.
3. Połączenie słów z działaniem: ruch i gesty: wprowadź ruchy i gesty, które będą towarzyszyć poszczególnym zwrotom, np. „Jump!” / „Skacz!” z pokazaniem skoku, „Sit down” / „Usiądź” z gestem siadania.
4. Rekwizyty: wykorzystaj rekwizyty, które pomogą dzieciom zrozumieć sens słów, np. podanie misia i powiedzenie „This is a bear” / „To jest miś”.
5. Tematyka bliska dzieciom: znane sytuacje: twórz dialogi oparte na codziennych sytuacjach, które są bliskie dzieciom, np. zabawa, jedzenie, pory dnia. Dzięki temu dzieci łatwiej przyswoją nowe słowa i zwroty. Stosuj krótkie zdania w dialogach.
6. Postacie i zwierzęta: wprowadź postacie, zwierzęta lub przedmioty, które dzieci dobrze znają i lubią, np. „The cat says meow” / „Kot mówi miau”.
7. Dwujęzyczne pytania i odpowiedzi: pytania z odpowiedzią: nauczyciel zadaje pytanie po angielsku, a dzieci odpowiadają po polsku lub

odwrotnie, np. „What is your name?” / „Jak masz na imię?” – „My name is... / „Mam na imię...”. Dialogi w parach: zachęcaj dzieci do rozmowy w parach, gdzie jedno dziecko mówi po angielsku, a drugie po polsku, np. „Good morning!” / „Dzień dobry!”

Strona | 127

8. Wprowadzanie nowego słownictwa stopniowo: wprowadzaj nowe słowa stopniowo, powtarzaj je wielokrotnie w różnych kontekstach, aby dzieci mogły je utrwalić. Przekładanie z polskiego na angielski: możesz powtarzać dialogi najpierw po polsku, a potem po angielsku, aby dzieci miały jasność co do znaczenia.
9. Radość z mówienia: wprowadź elementy humorystyczne, które sprawią, że dzieci będą miały radość z mówienia i uczenia się nowych słów, np. używanie śmiesznych głosów, tworzenie zabawnych sytuacji.
10. Chwalenie: chwal dzieci za każdy wysiłek w mówieniu w obcym języku, nawet jeśli popełniają błędy. Ważne jest, aby czuły się pewnie i zmotywowane do dalszej nauki.
11. Przekładanie historii na ruch zgodnie z sentencją, **że teatr, to działanie, a nie gadanie**. Improwizacja ruchowa: prowadź ćwiczenia z improwizacji ruchowej, które pomogą dzieciom zrozumieć, jak można wyrażać emocje i działania poprzez ruch. „Let's show how the character feels when they are happy/sad/scared. Pokażmy, jak postać czuje się, gdy jest szczęśliwa/smutna/przestraszona.” Używaj prostych scenek ruchowych i instrukcji słownych, np.: „Jesteś wężem, pokaż, jak się ruszasz!”, aby dzieci mogły eksperymentować z różnymi sposobami poruszania się w kontekście opowiadanej historii.
12. Reżyseria zbiorowa: wspólnie z dziećmi pracuj nad poszczególnymi elementami przedstawienia – od treści po wykonanie kostiumów. Pamiętaj, że im mniej rzeczy jest na scenie, tym bardziej działa wyobraźnia i aktora, i widza. Nie staraj się przedstawiać wszystkiego

dosłownie. Kij jest kijem, ale w rękach dziecka za chwilę może stać się pędzącym rumakiem.

13. Podział ról: wspólnie z dziećmi podejmuj decyzje dotyczące podziału ról. Zachęcaj do rotacji, aby każde dziecko miało szansę spróbować różnych zadań, takich jak aktorstwo, reżyseria czy tworzenie kostiumów. A może bohater zbiorowy?
14. Decyzje grupowe: prowadź dyskusje grupowe na temat kluczowych decyzji dotyczących przedstawienia. Upewnij się, że każda opinia jest wysłuchana i brana pod uwagę. „Jak powinniśmy zakończyć tę historię?”
15. Tworzenie kostiumów i scenografii: organizuj warsztaty, podczas których dzieci będą mogły samodzielnie tworzyć kostiumy i elementy scenografii. Zachęcaj do prostych, ale kreatywnych rozwiązań, które pozwolą dzieciom wyrazić swoje pomysły. Jakich kolorów i materiałów możemy użyć dla tej postaci?
16. Dodawanie muzyki: wspólnie z dziećmi wybierajcie odpowiednią muzykę, która będzie towarzyszyć przedstawieniu. Może to być muzyka tła, efekty dźwiękowe lub piosenki śpiewane przez dzieci. Zachęcaj dzieci do tworzenia prostych instrumentów muzycznych lub wykorzystania własnych głosów do tworzenia dźwięków towarzyszących przedstawieniu. Czy możemy stworzyć dźwięk deszczu?
17. Próby: organizuj regularne próby, podczas których dzieci będą mogły ćwiczyć swoje role i ruchy. Pamiętaj o dostosowywaniu tempa prób do potrzeb i możliwości dzieci. Zastanów się, czy na każdej próbie potrzebne są wszystkie dzieci? Czy zawsze próbować cały scenariusz?
18. Feedback: udzielaj konstruktywnego feedbacku, który pomoże dzieciom poprawić swoje umiejętności. Zawsze zaczynaj od

pozytywnych komentarzy, np.: „Świetnie pokazałeś radość. Czy możesz dodać trochę więcej energii do swoich ruchów?”

19. Prezentacja: próba generalna: przed finalnym występem zorganizuj generalną próbę, aby dzieci mogły zaprezentować swoje przedstawienie w całości, przy czym pamiętaj, że próby w kostiumach i scenografii powinny być prowadzone wcześniej, po to, aby sprawdzić ich funkcjonalność na scenie, jak czuje się w kostiumie dziecko. Obowiązkowo, przed występem, przeprowadź rozgrzewkę całego ciała i artykulacyjną.
20. Wsparcie emocjonalne: zapewnij dzieciom wsparcie emocjonalne przed i podczas występu. Zachęcaj je do cieszenia się chwilą i **bawienia się** na scenie. **Zastanów się, co jest dla Ciebie ważne podczas występu dzieci? Proces, czy efekt?**
21. Podziękowania: po przedstawieniu pochwal dzieci za ich wysiłek i zaangażowanie. **Uczcijcie wspólnie sukces, koncelebруйте go**, może poprzez wręczenie dyplomów lub małych nagród.

PAMIĘTAJ, MNIEJ ZNACZY WIĘCEJ!

Przykładowe etapy realizacji zajęć:

1. Generowanie pomysłów i wybór historii. Cel? Idea?
2. Tworzenie historii według klucza: zawiązanie akcji, rozwój akcji, punkt kulminacyjny, rozwiązanie akcji, puenta, koniec.
3. Improwizacja ruchowa i przekładanie historii na ruch.
4. Przydział ról.
5. Reżyseria zbiorowa, laboratorium teatralne podczas pracy nad przedstawieniem.
6. Tworzenie kostiumów i scenografii. Pomysł scenograficzny.
7. Dodawanie muzyki i efekty dźwiękowe.

8. Próby, ilość, ich struktura, czas, metodyka, moje przygotowanie do próby.
9. Generalna próba – jej funkcja, także mentalna – oraz przygotowanie do prezentacji.
10. Pokaz małej formy teatralnej i jej omówienie.
11. Omówienie pokazu. Informacja zwrotna.

4.29 ZAJĘCIA 72 PODSUMOWANIE UDZIAŁU DZIECI W PROJEKCIE PRZEDSZKOLNE INKUBATORY ŚWIĘTOKRZYSKIEJ DWUJĘZYCZNOŚCI. Świętujemy zakończenie projektu

Temat: Świętujemy zakończenie projektu.

Ilość godzin: 1 x 30 minut

Cel zajęć:

Podsumowanie udziału dzieci w zajęciach teatralnych.

Celebracja osiągnięć dzieci i ich zaangażowania.

Wręczenie dyplomów za udział w zajęciach teatralnych.

Zorganizowanie sesji zdjęciowej.

Propozycje rozwiązań metodycznych:

Krótkie wprowadzenie do tematu zajęć: „Dzisiaj będziemy świętować nasz udział w projekcie i podsumujemy zajęcia teatralne.” „Today we will celebrate our participation in the project and summarize our theatre activities.”

Papierowy Piotrek: nauczyciel wprowadza Papierowego Piotrka, dużą papierową sylwetkę postaci, która jest symbolem naszych osiągnięć. „Meet Paper Peter, who will help us remember our achievements.”

Każde dziecko otrzymuje fragment Papierowego Piotrka (np. rękę, nogę, głowę) do udekorowania. Dzieci mogą rysować, kolorować swoje ulubione wspomnienia z zajęć teatralnych. Po udekorowaniu, nauczyciel pomaga

dzieciom złożyć wszystkie części, tworząc pełną postać Papierowego Piotrka.

Sesja zdjęciowa: nauczyciel organizuje małą sesję zdjęciową, podczas której każde dziecko może pozować z Papierowym Piotrkim oraz z innymi rekwizytami teatralnymi. Strona | 131

Zdjęcia można wykonać indywidualnie oraz grupowo, aby uwiecznić wspólne chwile.

Wręczenie dyplomów: nauczyciel wręcza każdemu dziecku dyplom za udział w projekcie „Przedszkolne Inkubatory Świętokrzyskiej Dwujęzyczności – Udział w zajęciach teatralnych”. „Here is your certificate for participating in the project and theatre activities.”

Nauczyciel odczytuje imię każdego dziecka i gratuluje mu jego osiągnięć. „Congratulations on your achievement!”

Podziękowania i pożegnanie: nauczyciel dziękuje dzieciom za ich zaangażowanie podczas całego projektu. „Thank you for your hard work and participation in the project.”

Dzieci mogą podzielić się swoimi wrażeniami i wspomnieniami z zajęć. „What was your favorite part of the theatre activities? Co najbardziej podobało ci się podczas zajęć teatralnych?”

Pożegnanie: „Goodbye! Do widzenia!” – wspólne pożegnanie i świętowanie zakończenia projektu.

Wskazówki metodyczne:

Stwórz przyjazną i świąteczną atmosferę:

Udekoruj salę balonami, girlandami i innymi ozdobami, aby uczynić ten dzień wyjątkowym.

Zaangażuj każde dziecko:

Doceniaj i gratuluj: podkreślaj znaczenie pracy zespołowej i indywidualnych osiągnięć dzieci, gratulując im ich zaangażowania i kreatywności.

Dokumentuj wspomnienia: upewnij się, że zdjęcia z sesji są dobrej jakości i ukazują radość dzieci.

Strona | 132

Materiały:

Papierowy Piotrek (duża papierowa kukła)

Dyplomy

Aparat fotograficzny lub telefon do zdjęć

Kolorowe flamastry, kredki, farby

Dekoracje i muzyka tła

5 ZAKŁADANE OSIĄGNIĘCIA DZIECI

Poniżej przedstawiono szczegółowe osiągnięcia, które dzieci mogą zdobyć uczestnicząc w programie: **English Theatre Adventures. Z Papierowym Piotrkiem bawimy się w teatrze.**

Strona | 133

Przewidywane osiągnięcia dzieci:

Komunikacyjne:

Posługiwanie się podstawowym słownictwem w języku polskim i angielskim:

- Dzieci będą potrafiły przedstawiać się, używając prostych zwrotów w obu językach.
- Będą znały i używały podstawowe zaimki osobowe: ja, ty, on, ona, ono, my, wy, oni, one, nazwy członków rodziny.
- Będą nazywały przedmioty z najbliższego otoczenia, m.in. zwierzęta, rośliny, warzywa i owoce, liczby 1-10, pory roku, nazwy dni tygodnia.
- Będą umiały liczyć od 1 do 10 i nazywać podstawowe kolory.
- Będą stosować zwroty grzecznościowe takie jak: proszę, dziękuję, przepraszam, dzień dobry, do widzenia, dobranoc, cześć.
- Wyrażanie emocji i nastrojów: dzieci będą potrafiły używać gestów, mimiki i ruchów ciała do wyrażania emocji.
- Będą umiały opisywać swoje uczucia słowami zarówno w języku polskim, jak i angielskim.
- Będą rozumiały podstawowe komunikaty w języku polskim i w języku angielskim.

Społeczne:

- Integracja i współpraca w grupie: dzieci będą uczestniczyć w grach i zabawach integracyjnych, budując zaufanie w grupie.

- Nauczą się indywidualnej ekspresji werbalnej i niewerbalnej, poprzez zadania teatralne wymagające występów przed grupą.
- Będą rozwijać umiejętność wyrażania i rozumienia emocji innych osób.
- Będą aktywnie uczestniczyć w wspólnych projektach teatralnych i artystycznych, ucząc się świadomej dyscypliny i odpowiedzialności.
- Bezpieczeństwo emocjonalne: dzieci będą czuły się bezpiecznie i zauważone w grupie, co umożliwi im swobodną, nieskrepowaną samoekspresję.
- Będą umiały zapanować na stresem przed występem.
- Nauczą się współpracować i dzielić przestrzenią sceniczną oraz pomysłami.

Rozwój wyobraźni i kreatywności:

- Improwizacja i naśladowanie: dzieci będą brały udział w ćwiczeniach teatralnych wymagających improwizacji oraz odgrywania ról i scenek.
- Nauczą się kreować postacie, identyfikując się z nimi na scenie.
- Wyobraźnia sceniczna i scenograficzna: dzieci będą tworzyć kostiumy, scenografie i dekoracje do przedstawień, rozwijając swoje zdolności konstrukcyjne i plastyczne.
- Będą używać różnych rekwizytów, co pobudzi ich wyobraźnię.

Artystyczne:

- Odkrywanie uzdolnień scenicznych: dzieci będą brały udział w próbach teatralnych z różnymi rolami, co pomoże im odkrywać swoje uzdolnienia sceniczne.

- Będą uczestniczyć w tworzeniu kostiumów i elementów scenografii, eksperymentując z różnymi technikami plastycznymi.
- Rozwijanie twórczych działań: dzieci będą brały udział w różnorodnych formach ekspresji artystycznej, takich jak ćwiczenia muzyczne, taneczne i plastyczne.
- Będą miały okazję uczestniczyć w występach teatralnych, co uwrażliwi je na sztukę i pomoże kształtować wrażliwą, twórczą osobowość.

6 PROPOZYCJE OCENY POSTĘPÓW UCZNIA

Ocenianie postępów dzieci czteroletnich w kontekście zajęć teatralnych oraz nauczania dwujęzycznego powinno być delikatne, motywujące i dostosowane do wieku oraz etapu rozwoju dzieci. Oto kilka propozycji, które można wykorzystać:

Strona | 136

1. Obserwacja i notatki nauczyciela

Opisowe obserwacje: nauczyciel regularnie obserwuje dzieci podczas zajęć i notuje ich postępy, zwracając uwagę na: zaangażowanie w zajęcia: czy dziecko chętnie uczestniczy w zabawach teatralnych? Reakcje na język angielski: jak dziecko reaguje na nowe słowa i zwroty? Czy zaczyna je rozumieć i używać? Kreatywność i wyobraźnia: jak dziecko tworzy swoje scenki? Czy jest pomysłowe w używaniu rekwizytów? Komunikacja i współpraca: jak dziecko współpracuje z innymi? Czy potrafi komunikować swoje pomysły w grupie?

2. Portfolio dziecka: zbieranie prac dziecka: nauczyciel może zbierać prace plastyczne, zdjęcia z zajęć, nagrania wideo ze scenek teatralnych, które pokazują postępy dziecka. Komentarze nauczyciela: do każdej pracy można dodać krótki opis postępów, np. „Zosia dzisiaj po raz pierwszy odważyła się mówić po angielsku”, „Michał wykazał się dużą kreatywnością w tworzeniu maski teatralnej”.

3. Zachęta i pozytywne wzmocnienie: słowne pochwały: podczas zajęć nauczyciel regularnie chwali dzieci za ich wysiłki.

4. Mini pokazy: prezentacja osiągnięć: organizacja krótkich pokazów, podczas których dzieci zaprezentują swoje umiejętności teatralne i językowe. Jest to forma oceny, która bardziej skupia się na prezentacji umiejętności niż na ocenie w tradycyjnym sensie.

5. Radość z nauki jako kryterium oceny: ocena emocjonalna – zamiast skupiać się na tradycyjnej ocenie, nauczyciel zwraca uwagę na to, czy

dziecko czerpie radość z nauki i zabawy, czy chętnie uczestniczy w zajęciach i czy czuje się pewnie w grupie.

Powyższe propozycje oceny postępów skupiają się na wsparciu emocjonalnym dzieci, ich rozwoju społecznym oraz na radości z nauki, co jest kluczowe w tak wczesnym wieku i przy pierwszym kontakcie z teatrem i językiem angielskim.

Strona | 137

7 SPOSOBY EWALUACJI PROGRAMU

Ewaluacja programu **English Theatre Adventures Z Papierowym Piotrkim bawimy się w teatr** jest kluczowym elementem, który pozwala ocenić skuteczność prowadzonych zajęć oraz stopień osiągnięcia założonych celów edukacyjnych. W programie szczególny nacisk został położony na rozwijanie umiejętności dzieci w zakresie sztuki teatralnej (m.in. ekspresji indywidualnej i grupowej, rozwijaniu kreatywności, kompetencji społecznych), a także na edukację dwujęzyczną.

Strona | 138

Cykl zajęć teatralnych stopniowo i systematycznie przygotowywał dzieci do finalnego występu, jakim jest udział w przedstawieniu dwujęzycznym. Punktem kulminacyjnym programu jest prezentacja małej formy teatralnej, trwającej 10 minut, która zawiera elementy nauczania dwujęzycznego. Występ ten zostanie zaprezentowany społeczności podczas Festynu Dwujęzyczności, gdzie dzieci będą miały okazję pokazać pełnię swoich możliwości. Przygotowanie dzieci do występu oraz sama prezentacja stanowią doskonałą okazję do przeprowadzenia ewaluacji programu.

Kluczowe etapy ewaluacji:

Próby: nauczyciele będą oceniać gotowość dzieci do występu, a także ich umiejętność radzenia sobie ze stresem scenicznym. To także czas na wprowadzenie poprawek i korekt, aby zapewnić jak najlepszy rezultat podczas występu.

Feedback i korekty: po każdej próbie nauczyciele będą przekazywać dzieciom konstruktywny feedback. Wskazując na obszary wymagające poprawy, będą jednocześnie motywować dzieci do dalszej pracy. To podejście pomoże dzieciom zrozumieć, co jeszcze można udoskonalić oraz zbudować ich pewność siebie przed finałowym występem.

Ocena występu końcowego: podczas festynu nauczyciele będą obserwować, jak dzieci radzą sobie na scenie.

Pochwały i wzmocnienia: po zakończeniu występu nauczyciele podsumują występ, podkreślając mocne strony każdego dziecka. Chwaląc za osiągnięcia, będą zachęcać dzieci do refleksji nad własnym udziałem w przedstawieniu. Pochwały i uznanie stanowią ważny element wzmacniający pewność siebie dzieci i motywujący je do dalszej twórczości.

Strona | 139

Fotorelacja i opis z finałowej prezentacji: nauczyciel przygotowuje fotorelację z finałowego przedstawienia, składającą się z 15 zdjęć wraz z opisem i oceną występu. Ta dokumentacja będzie nie tylko pamiątką dla dzieci i rodziców, ale także narzędziem ewaluacyjnym, pozwalającym na analizę przebiegu przedstawienia i poziomu osiągniętych rezultatów.

Elementy fotorelacji, opisu i oceny z finałowej prezentacji:

Fotorelacja z finałowego przedstawienia powinna zawierać następujące elementy, które umożliwią pełną analizę występu oraz ocenę osiągniętych rezultatów:

1. Tytuł przedstawienia: wyraźnie zaznaczony tytuł przedstawienia, który odzwierciedla tematykę i treść spektaklu.
2. Opieka artystyczna: imię i nazwisko nauczyciela.
3. Opis kontekstu: krótkie wprowadzenie, opisujące kontekst, w jakim odbyło się przedstawienie. Powinno ono zawierać informacje o programie, w ramach którego zorganizowano spektakl oraz cele edukacyjne, jakie stawiano przed dziećmi. (max. 5 zdań).
4. Zdjęcia z występu: 15 starannie dobranych zdjęć, które ilustrują kluczowe momenty przedstawienia. Fotografie powinny obejmować: ważne sceny i sekwencje przedstawienia, zbliżenia na ekspresję twarzy i gesty dzieci, ujęcia całej grupy, ukazujące współpracę i dynamikę sceniczną, zakończenie występu, np. ukłony lub momenty celebracji sukcesu.
5. Opis przebiegu występu: opis powinien wskazywać na charakter przedstawienia (czy była to np. adaptacja, przedstawienie komiczne,

problematyka, idea, cel itp.), emocje wyrażane przez dzieci, sposób, w jaki dzieci posługiwały się językiem polskim i angielskim, kreatywność i zaangażowanie dzieci w tworzenie przedstawienia (max. 5 zdań).

6. Ocena językowa: opis, w jakim stopniu dzieci opanowały umiejętności dwujęzyczne, z uwzględnieniem: płynności przechodzenia między językami, poprawności językowej (wymowa, gramatyka), świadomości językowej dzieci (czy rozumiały, co mówią) (max. 5 zdań).
7. Ocena artystyczna: ocena poziomu artystycznego przedstawienia, z uwzględnieniem: wyrazistości i ekspresji ruchowej dzieci, wykorzystania rekwizytów i kostiumów, umiejętności interpretacyjnych dzieci (jak przekazywały emocje, intencje postaci) (max. 5 zdań).
8. Ocena współpracy i zaangażowania: ocena, w jakim stopniu dzieci współpracowały ze sobą na scenie, jak radziły sobie z presją występu przed publicznością, jak zaangażowane były w proces twórczy i w sam występ. (max. 3 zdania).

8 TEATR W PRZEDSZKOLU – PRZEWODNIK DLA NAUCZYCIELA

8.1 ROZPALANIE ISKRY – ROLA ROZGRZEWKI TEATRALNEJ

Rozgrzewka teatralna to nieodzowny element każdego spotkania z dziećmi. Rozpoczynając zajęcia od rozgrzewki, wprowadzamy dzieci w odpowiedni nastrój, pomagamy im skupić uwagę, a jednocześnie rozwijamy ich kreatywność. Rozgrzewka nie tylko przygotowuje ciało do aktywności fizycznej, ale także otwiera umysł na nowe doświadczenia, a głos na wyrażanie emocji i pomysłów. Dzieci w wieku czterech lat są pełne energii, dlatego kluczowe jest, aby rozgrzewka była dynamiczna, angażująca i zabawna, jednocześnie ukierunkowując ich energię na twórcze działanie.

Strona | 141

Przykładowe tematy rozgrzewki:

Ciała w ruchu – ćwiczenia rozciągające i uelastyczniające

Cel:

Przygotowanie ciała dzieci do ruchu scenicznego poprzez łagodne rozciąganie i uelastycznianie mięśni, co pomoże uniknąć kontuzji i uczynić ruchy bardziej płynne.

Zabawy i ćwiczenia:

„Rozciągamy się jak kotki”: dzieci stają w kręgu i naśladują rozciągającego się kota. Najpierw przeciągają ręce do góry, potem na boki, naśladując rozciągnięte łapy kota. Następnie zginają się w dół, jakby chciały dotknąć podłogi, naśladując kota w pozycji do polowania.

Ćwiczenie to pomaga dzieciom rozluźnić mięśnie i przygotować ciało do dalszej aktywności.

„Balony w górę”: dzieci wyobrażają sobie, że są balonami. Najpierw unoszą ramiona do góry, jakby były nadmuchiwane powietrzem. Gdy „balony” są pełne, dzieci unoszą się na palcach, a następnie powoli wypuszczają powietrze, składając się na podłodze.

Ćwiczenie uelastycznia ciało i pozwala dzieciom na kontrolowanie swoich ruchów.

„Mosty i tunele”: dzieci tworzą mosty, unosząc ręce i wyginając plecy do tyłu, a następnie tunele, stając na czworaka i opuszczając głowę nisko. Kolejne dzieci przechodzą pod „mostami” lub przez „tunele”, co zachęca do współpracy i ćwiczy równowagę oraz elastyczność.

Strona | 142

Ćwiczenie to angażuje całe ciało, rozwijając jednocześnie koordynację ruchową.

„Głos jak instrument” – zabawy dźwiękowe

Cel:

Rozbudzenie aparatu mowy, zwiększenie świadomości głosu i jego możliwości oraz przygotowanie dzieci do głośnego i wyraźnego mówienia na scenie.

Zabawy i ćwiczenia:

„Echo w lesie”: nauczyciel wydaje dźwięki lub mówi krótkie słowa, a dzieci powtarzają je jak echo. Na przykład: „Ha-ha-ha!”, „Ho-ho-ho!”, „Miau-miau-miau!”.

Ćwiczenie to rozwija umiejętność słuchania, reagowania i kontrolowania głośności głosu.

„Głosowe zwierzątka”: każde dziecko wybiera swoje ulubione zwierzątko i naśladuje jego dźwięki, stopniowo przechodząc od cichego szeptu do głośnego wykrzykiwania. Przykłady: „Miau!” jak kot, „Hau!” jak pies, „Kukuryku!” jak kogut.

Ta zabawa rozwija umiejętność modulacji głosu i dodaje pewności siebie w jego używaniu. „Muzyczny marsz”: dzieci maszerują po sali, a nauczyciel prowadzi je, śpiewając krótkie frazy muzyczne, które dzieci powtarzają. Mogą to być proste melodie lub rytmiczne powtarzanie sylab, np. „La-la-la”, „Tra-la-la”.

Ćwiczenie to pomaga w synchronizacji ruchu i głosu, co jest kluczowe w późniejszym budowaniu scenicznych dialogów.

„Obudźcie swoją wyobraźnię” – techniki wizualizacyjne i zabawy skojarzeniowe

Strona | 143

Cel:

Pobudzenie kreatywnego myślenia i rozwijanie zdolności do wyobrażania sobie różnych scenariuszy oraz tworzenia obrazów w głowie, które potem mogą być przeniesione na scenę.

Zabawy i ćwiczenia:

„Magiczne lustro”: dzieci stoją w parach, jedno dziecko jest „lustrzanym odbiciem” drugiego. Pierwsze dziecko wykonuje powolne ruchy, a drugie naśladuje je jak najdokładniej. Potem następuje zmiana ról.

Ćwiczenie to rozwija koncentrację, koordynację i zdolność do wizualizacji ruchu.

„Co widzisz?”: nauczyciel opowiada dzieciom, że trzyma magiczne pudełko, w którym ukryte są różne przedmioty. Każde dziecko po kolei „wyciąga” coś z pudełka i opisuje, co to jest i do czego służy, używając wyobraźni.

Zabawa rozwija zdolność do abstrakcyjnego myślenia i kreatywnego opowiadania.

„Podróż do krainy wyobraźni”: nauczyciel prowadzi dzieci w podróż po wymyślanej krainie. Dzieci zamykają oczy i wyobrażają sobie, że są w lesie, na plaży lub w kosmosie. Nauczyciel opisuje, co widzą, słyszą i czują, a dzieci odpowiadają, co jeszcze odkrywają w tej krainie.

Ćwiczenie to wprowadza dzieci w stan głębokiej wyobraźni, który jest doskonałym punktem wyjścia do tworzenia scenek teatralnych.

8.2 MOSTY KOMUNIKACJI – CZYLI POTRZEBA WSPÓŁPRACY

Teatr to sztuka, która wymaga nie tylko indywidualnych umiejętności, ale przede wszystkim zdolności do pracy w grupie. W przypadku czteroletnich dzieci, rozwijanie umiejętności współpracy i komunikacji jest kluczowe, ponieważ to właśnie poprzez wspólne działanie dzieci uczą się, jak być częścią zespołu. Wspólne zabawy teatralne pomagają budować wzajemne zaufanie, uczą dzieci wyrażania swoich pomysłów oraz słuchania i szanowania pomysłów innych. Dzieci zaczynają rozumieć, że ich sukces na scenie zależy od współpracy z innymi.

Strona | 144

Przykładowe ćwiczenia:

„Echo i dialog” – ćwiczenia słuchania i reagowania na partnera

Cel:

Rozwijanie umiejętności słuchania i reagowania na partnerów scenicznych, co jest podstawą dobrej komunikacji i współpracy na scenie.

„Lustrzane odbicie”: dzieci dobierają się w pary. Jedno dziecko wykonuje ruchy, a drugie naśladuje je jak najdokładniej, jakby było lustrzanym odbiciem. Po chwili następuje zamiana ról.

Ćwiczenie to rozwija koncentrację, uważność i uczy współpracy w parze, ponieważ każde dziecko musi dostosować swoje ruchy do partnera.

„Dialog w echo”: nauczyciel wypowiada krótkie zdania lub dźwięki, które dzieci powtarzają z różnym natężeniem głosu. Przykład: nauczyciel mówi „Cześć!” głośno, dzieci powtarzają „Cześć!” cicho.

Zabawa rozwija umiejętność słuchania i powtarzania, a także uczy dzieci, jak ważne jest dostosowanie swojego głosu i intonacji do sytuacji.

„Rozmowa bez słów”: dzieci w parach próbują przekazać sobie proste informacje za pomocą gestów i mimiki, bez użycia słów. Na przykład, jedno dziecko pokazuje, że jest smutne, a drugie próbuje go pocieszyć.

Ćwiczenie to rozwija zdolność do niewerbalnej komunikacji i empatii, co jest ważne w budowaniu więzi i zrozumienia w grupie.

„Wszyscy razem” – gry, które wzmacniają poczucie wspólnoty

Cel:

Strona | 145

Budowanie poczucia wspólnoty i zaufania w grupie, co jest kluczowe dla harmonijnej współpracy w teatrze.

„Wspólny rytm”: dzieci stoją w kręgu i tworzą wspólny rytm, klaskając lub stukając w podłogę. Każde dziecko dodaje własny element do rytmu, który reszta grupy naśladuje.

Ćwiczenie uczy synchronizacji, współpracy i poczucia jedności w grupie.

„Budowanie mostu”: dzieci tworzą „most” ze swoich ciał – jedno dziecko kładzie rękę na ramieniu drugiego, aż utworzy się cały łańcuch. Następnie dzieci przechodzą pod tym „mostem” lub próbują pod nim prześlizgnąć.

Zabawa wzmacnia poczucie bezpieczeństwa i przynależności do grupy, ucząc dzieci wzajemnego wsparcia.

„Krąg zaufania”: dzieci stają w kręgu i jedno dziecko staje pośrodku z zamkniętymi oczami. Reszta dzieci delikatnie przechyla dziecko w różne strony, a ono ufa, że zostanie podtrzymane.

Ćwiczenie to rozwija zaufanie do innych oraz uczy odpowiedzialności za partnera.

„Mów i słuchaj” – zabawy komunikacyjne

Cel:

Rozwijanie umiejętności wyrażania myśli i uczuć oraz aktywnego słuchania, co jest kluczowe dla skutecznej komunikacji na scenie i poza nią.

„Szeptana wiadomość”: dzieci siedzą w kręgu, a jedno dziecko zaczyna, szepcząc krótką wiadomość do ucha sąsiada. Wiadomość przekazywana jest

w ten sposób po całym kręgu. Na końcu ostatnie dziecko mówi wiadomość na głos.

Ćwiczenie uczy precyzyjnego słuchania i wyrażania się, a także pokazuje, jak komunikacja może być zmieniona lub zniekształcona.

Strona | 146

„Kto ma głos?\": jedno dziecko odwraca się plecami do grupy, a nauczyciel wskazuje inne dziecko, które wypowiada krótkie zdanie. Dziecko z zamkniętymi oczami musi zgadnąć, kto mówił.

Zabawa rozwija umiejętność rozpoznawania głosów i skupienia na tym, co słyszymy.

„Powiedz i posłuchaj\": w kręgu, jedno dziecko mówi coś o sobie np. „Lubię lody”, a następne dziecko powtarza to, dodając coś o sobie „Lubię lody i truskawki”.

Ćwiczenie to uczy dzieci słuchania innych i budowania na tym, co zostało powiedziane, rozwijając jednocześnie zdolność do wyrażania siebie.

8.3 MAGIA WYOBRAŹNI – CZYLI ROZWIJANIE KREATYWNOŚCI

Wyobraźnia to siła napędowa każdego dziecka. W wieku czterech lat dzieci mają naturalną zdolność do tworzenia fantastycznych światów i niezwykłych opowieści. Teatr jest doskonałym miejscem do rozwijania tej kreatywności, pozwalając dzieciom wyrażać swoje pomysły na różnorodne sposoby.

Przykładowe ćwiczenia:

„Co by było, gdyby...” – techniki rozwijania wyobraźni

Cel:

Stymulowanie kreatywnego myślenia poprzez zadawanie pytań, które zmuszają dzieci do wyobrażania sobie alternatywnych rzeczywistości i sytuacji.

„Co by było, gdyby zwierzęta mówiły?\": nauczyciel zadaje pytanie: „Co by było, gdyby zwierzęta mogły mówić?\". Dzieci wymyślają historie, co ich ulubione zwierzęta mogłyby powiedzieć lub zrobić, gdyby miały ludzkie cechy.

Strona | 147

Ćwiczenie rozwija zdolność do abstrakcyjnego myślenia i tworzenia opowieści.

„Podróż do innego świata\": dzieci zamykają oczy i wyobrażają sobie, że wchodzi przez magiczne drzwi do innego świata. Opisują, co widzą, słyszą i czują. Następnie tworzą krótkie scenki w wyobrażonym świecie.

Zabawa rozwija zdolność do wizualizacji i tworzenia skomplikowanych obrazów mentalnych.

„Wymarzony dzień\": nauczyciel pyta dzieci, jak wyglądałby ich wymarzony dzień. Każde dziecko opowiada swoją wersję, a potem wszyscy razem tworzą wspólną opowieść, łącząc różne pomysły.

Ćwiczenie to wzmacnia umiejętność współpracy oraz uczy, jak przekształcać indywidualne pomysły w grupową historię.

„Historia z walizki\" – tworzenie opowieści z inspiracji przypadkowymi przedmiotami.

Cel:

Pobudzanie kreatywności poprzez tworzenie historii inspirowanych przypadkowymi przedmiotami, które dzieci losują z kapelusza lub skrzyni z rekwizytami.

„Walizka pełna historii\": nauczyciel przygotowuje walizkę pełną małych przedmiotów (np. klucz, lalkę, samochodzik, muszelkę). Dzieci losują przedmiot i muszą wymyślić krótką historię, w której ten przedmiot odgrywa główną rolę.

Ćwiczenie rozwija zdolność do szybkiego myślenia i tworzenia narracji na podstawie małych wskazówek.

„Skrzynia skarbów”: na środku sali stoi „skrzynia skarbów” z różnymi przedmiotami. Każde dziecko wybiera jeden przedmiot i wspólnie tworzą historię, w której każdy przedmiot ma swoją rolę.

Zabawa rozwija umiejętność pracy zespołowej i integracji różnych pomysłów w jedną spójną opowieść. Strona | 148

„Opowieść z jednego słowa”: nauczyciel wybiera jedno słowo (np. „przygoda”, „tajemnica”) i dzieci na jego podstawie tworzą opowieść. Każde dziecko dodaje jedno zdanie, kontynuując historię.

Ćwiczenie to uczy dzieci, jak budować narrację i rozwijać pomysły w sposób ciągły.

„Podróże do Krainy Fantazji” – zabawy, które przenoszą dzieci w wyimaginowane światy

Cel:

Zanurzenie dzieci w wyimaginowanych światach, gdzie mogą eksplorować różne role, sytuacje i postaci, rozwijając swoją kreatywność i umiejętności narracyjne.

„Wyprawa do dżungli”: nauczyciel zabiera dzieci na „wyprawę do dżungli”, gdzie spotykają różne zwierzęta, muszą przejść przez rzeki i wspiąć się na drzewa. Dzieci naśladują ruchy zwierząt i wymyślają, jakie przygody mogą przeżyć w dżungli.

Zabawa rozwija wyobraźnię ruchową i narracyjną.

„Magiczny świat czarów”: dzieci wchodzą do „magicznego świata”, gdzie wszystko jest możliwe – od latania po czary. Każde dziecko wymyśla jedną rzecz, która jest niezwykła w tym świecie, a następnie wspólnie tworzą opowieść.

Ćwiczenie to pobudza kreatywność i rozwija umiejętność pracy zespołowej.

„Podróż na Księżyc”: nauczyciel prowadzi dzieci w podróży na księżyc, gdzie odkrywają nowe formy życia, tajemnicze krajobrazy i przeżywają niezwykle przygody. Dzieci wcielają się w role astronautów i odkrywców.

8.4 LICZY SIĘ POMYSŁ – CZYLI OD POMYSŁU DO PRZEDSTAWIENIA

Każde wielkie przedstawienie zaczyna się od małej iskiereki – pomysłu. Dzieci są pełne inspiracji, a ich wyobrażenia nie zna granic. Rolą nauczyciela jest pomóc im przekształcić te pomysły w realne, zrozumiałe i ciekawe scenariusze teatralne. W tym opisie dowiesz się, jak wspólnie z dziećmi wybierać tematy, które są im bliskie, oraz jak rozwijać zarys scenariusza, włączając elementy dwujęzyczności. Odkryjesz, jak w prosty sposób przekształcać dziecięce myśli w teatralne opowieści.

Przykładowe ćwiczenia:

„Zaczyna się od słowa” – wybieranie tematu i tworzenie fabuły:

Rozpocznij od prostych słów lub tematów, które są bliskie dzieciom, takich jak „przygoda”, „zwierzęta” czy „czary”. Dzieci mogą losować słowa lub obrazy z pudełka inspiracji, które staną się początkiem ich historii.

Następnie wspólnie ustalcie, co może wydarzyć się w opowieści, zachęcając dzieci do tworzenia fabuły krok po kroku.

„Nasza opowieść” – Jak dzieci mogą współtworzyć scenariusz:

Każde dziecko wnosi swoją część do scenariusza. Może to być postać, miejsce, sytuacja lub dialog. Nauczyciel działa jako moderator, łącząc pomysły dzieci w jedną spójną historię. Ważne jest, aby każdy pomysł został doceniony i uwzględniony w finalnej opowieści.

„Pomysły, które rosną” – rozwijanie koncepcji na różne sposoby:

Pomysł na przedstawienie może ewoluować. Początkowy zarys można rozwijać, dodając nowe wątki, postacie czy zmieniając scenerię. Ucz dzieci,

że każda historia może się rozwijać i rosnąć, tak jak roślina – od małego ziarenka do pełnej, rozkwitającej opowieści.

8.5 ŻYWA OPOWIEŚĆ – DZIECI TWORZĄ SVOJE HISTORIE

Strona | 150

Tworzenie historii to fascynujący proces, w którym dzieci mogą wykazać się kreatywnością i pomysłowością. Teatr pozwala dzieciom na wyrażanie swoich emocji i myśli w sposób naturalny i pełen ekspresji.

Przykładowe ćwiczenia:

„Nasza historia” – od pomysłu do pierwszej próby: po ustaleniu tematu, dzieci w grupach tworzą swoje opowieści, które następnie przedstawiają reszcie grupy. Nauczyciel pomaga w organizacji pierwszej próby, w której dzieci mogą po raz pierwszy zobaczyć, jak ich historia nabiera kształtu na scenie.

„Słowa i ruch” – jak dzieci mogą ożywić swoje historie: dzieci uczą się, jak łączyć ruch z dialogiem, aby ich postacie stały się bardziej wyraziste i dynamiczne. Ćwiczenia mogą obejmować tworzenie gestów dla każdej postaci, odgrywanie emocji oraz pracę nad intonacją głosu.

„Opowieści z walizki” – techniki teatralne, które pomagają w narracji: używaj rekwizytów z „walizki wyobraźni” – przedmiotów, które dzieci losują i które stają się częścią ich historii. Mogą to być kapelusze, maski, zabawki czy elementy codziennego użytku, które dzieci przekształcają w coś zupełnie nowego na potrzeby swojej opowieści.

8.6 CIAŁA W RUCHU – EKSPRESJA, DIALOG I RUCH NA SCENIE

Teatr to nie tylko słowa, ale również ruch, gesty i ekspresja. Dzieci w wieku czterech lat uczą się, jak wyrażać emocje i myśli poprzez swoje ciało. Jak pracować z dziećmi nad ruchem scenicznym, gestem, mimiką oraz budowaniem dialogów, które są przystępne i angażujące dla najmłodszych aktorów?

Przykładowe ćwiczenia:

„Mówimy ciałem” – ćwiczenia ekspresji ruchowej:

Wprowadź ćwiczenia, które pomogą dzieciom lepiej rozumieć, jak ich ciało może wyrażać różne emocje i nastroje. Na przykład, jak wygląda ruch osoby szczęśliwej, a jak smutnej? Jakie gesty mogą towarzyszyć strachowi, a jakie radości?

Strona | 151

„Dialogi małych aktorów” – jak budować proste i zabawne dialogi:

Ucz dzieci, jak tworzyć krótkie dialogi, które odzwierciedlają ich postacie. Przykładowo, jeśli postać jest superbohaterem, co mogłaby powiedzieć? Jakie słowa użyłby czarodziej? Wykorzystaj elementy dwujęzyczności, dodając angielskie słowa lub frazy do dialogów.

„Taniec słów i ruchu” – połączenie języka i ruchu w jednej opowieści: zorganizuj ćwiczenia, które łączą taniec z mówieniem. Dzieci mogą poruszać się po scenie zgodnie z rytmem, jednocześnie recytując swoje linijki. To ćwiczenie rozwija koordynację ruchową i uczy synchronizacji słów z gestami.

8.7 SCENY Z WYOBRAŹNI – IMPROWIZACJA W PRAKTYCE

Improwizacja to serce teatru dziecięcego. To technika, która pozwala dzieciom na spontaniczne i swobodne wyrażanie siebie. To metoda pracy, która pomaga dzieciom rozwijać kreatywność, pewność siebie oraz umiejętności komunikacyjne. Improwizacja jest również doskonałym narzędziem do rozwijania umiejętności językowych, szczególnie w kontekście nauki języka angielskiego.

Przykładowe ćwiczenia:

„Improwizowane opowieści” – techniki tworzenia historii na poczekaniu:

Wprowadź dzieci w świat improwizacji poprzez proste ćwiczenia, takie jak tworzenie historii „na bieżąco”. Możesz zacząć zdanie, a każde dziecko dodaje po jednym słowie lub zdaniu, rozwijając historię dalej. Ćwiczenie to uczy współpracy i kreatywności, a także rozwija umiejętności językowe, gdy dzieci starają się dopasować swoje wypowiedzi do kontekstu opowieści.

„Scenki z kapelusza” – improwizacje na temat wylosowanych przedmiotów lub słów:

Przygotuj kapelusz pełen karteczek z różnymi przedmiotami, miejscami, emocjami lub słowami. Dzieci losują karteczki i na ich podstawie tworzą krótkie scenki. Mogą na przykład wylosować słowo „słońce” i przedmiot „koc”, a ich zadaniem będzie wymyślenie scenki, w której te dwa elementy odgrywają kluczową rolę. To ćwiczenie rozwija umiejętność szybkiego myślenia i kreatywnego łączenia różnych elementów.

Strona | 152

„Kreatywny chaos” – zabawy, które pozwalają dzieciom na spontaniczne tworzenie:

Organizuj sesje improwizacyjne, w których dzieci mają pełną swobodę działania. Mogą to być scenki oparte na przypadkowych sytuacjach, które nauczyciel sugeruje „Co byś zrobił, gdybyś znalazł zaklęty klucz?” lub na wcześniej ustalonym motywie „Wszyscy jesteśmy na kosmicznej wyprawie!” Taka forma zabawy pozwala dzieciom rozwijać pewność siebie, uczy ich spontaniczności i elastyczności myślenia.

„Improwizacja z ruchem” – połączenie improwizacji z ruchami i gestami:

Naucz dzieci, jak wykorzystać swoje ciało w improwizacji. Możesz zacząć od prostych zadań, takich jak „Jak byś chodził, gdybyś był bardzo zmęczony?” albo „Pokaż, jak byś biegł, gdybyś miał na plecach ciężki plecak”. Improwizacja ruchowa pomaga dzieciom lepiej zrozumieć swoje ciało i jak może ono wyrażać różne emocje i sytuacje.

8.8 MAGICZNE PRZESTRZENIE – SCENOGRAFIA, KOSTIUM, MUZYKA, ŚWIATŁO W PRZEDSTAWIENIU

Scenografia, kostiumy, muzyka i światło to elementy, które nadają przedstawieniu jego niepowtarzalny klimat i charakter. Ale jak tworzyć proste, ale efektowne elementy sceniczne, jak angażować dzieci w

tworzenie kostiumów i scenografii oraz jak wykorzystać muzykę i światło do budowania nastroju na scenie?

Przykładowe ćwiczenia:

„Scena jak z bajki” – tworzenie scenografii z prostych materiałów: pokaż dzieciom, jak z prostych materiałów takich jak kartony, tkaniny czy papier, można stworzyć magiczne miejsca. Na przykład, jak zamienić pudełko w zamek, a kawałek niebieskiej tkaniny w rzekę.

„Kolorowe kostiumy” – jak dzieci mogą uczestniczyć w tworzeniu kostiumów: zachęć dzieci do wspólnego tworzenia swoich kostiumów, np. poprzez malowanie tkanin, tworzenie masek lub ozdabianie gotowych ubrań. Ucz je, jak różne kolory i materiały mogą symbolizować różne postacie.

„Muzyka i światło” – wprowadzenie do budowania nastroju scenicznego: wybierz prostą muzykę i pokaż, jak wpływa ona na nastrój sceny.

Zorganizuj zabawy z latarkami lub prostymi lampkami, aby dzieci mogły zobaczyć, jak światło może zmieniać atmosferę przedstawienia.

Zabawa rozwija zdolność do abstrakcyjnego myślenia i tworzenia złożonych scenariuszy.

8.9 OD PRÓBY DO POKAZU PRZEDSTAWIENIA

Każde przedstawienie wymaga prób i przygotowań, które prowadzą do wielkiego finału – pokazu przed publicznością. W tym rozdziale nauczyciele dowiedzą się, jak skutecznie prowadzić próby, jak pracować nad szczegółami oraz jak przygotować dzieci do wielkiego występu. Odkryjesz, jak budować napięcie i radość związane z przygotowaniem do pokazu.

Przykładowe ćwiczenia:

„Próba za próbą” – jak skutecznie prowadzić próby: naucz dzieci, że próby są po to, aby wszystko wyszło jak najlepiej. Rozpocznij od prostych ćwiczeń, a

następnie przechodzi do całościowych prób, w których odtwarzacie całe przedstawienie od początku do końca. Ustalaj cel każdej próby, czy ćwiczysz fragment przedstawienia, np. jakiś dialog, czy taniec. Czy do udziału w każdej próbie potrzebna jest cała grupa?

Strona | 154

„Próba generalna” – jak przygotować dzieci do występu:

Próba generalna powinna być jak najbardziej zbliżona do prawdziwego występu, z kostiumami, muzyką i światłami. Ucz dzieci, że to moment, aby wszystko jeszcze raz przetestować, ale też czas, aby cieszyć się swoją pracą.

„Pokaz” – co zrobić, aby występ był udany: pomóż dzieciom przezwyciężyć treść przed występem, przypominając im, że publiczność jest po to, aby ich wspierać. Podpowiedz im, jak powinni się zachowywać na scenie, jak reagować na oklaski i jak cieszyć się tym wyjątkowym momentem.

„Oklaski i refleksje” – omówienie i podsumowanie

Po zakończeniu przedstawienia ważne jest, aby wspólnie z dziećmi omówić ich doświadczenia, pochwalić ich wysiłki i wspólnie świętować sukces. Jak przeprowadzać refleksję po przedstawieniu, jak budować pozytywne wzmocnienie i jak zachęcać dzieci do dalszej pracy twórczej.

„Czas na refleksję” – jak omówić przedstawienie z dziećmi: zorganizuj spotkanie po przedstawieniu, na którym dzieci będą mogły podzielić się swoimi wrażeniami. Zachęć je do mówienia o tym, co im się podobało, co było trudne i czego się nauczyły.

„Pochwały i podziękowania” – jak wzmacniać pewność siebie dzieci: każde dziecko zasługuje na pochwałę za swoją pracę. Podkreśl, co każdemu z nich udało się najlepiej, i podziękuj za wkład w przedstawienie. To pomoże im poczuć się docenionymi i ważnymi.

„Plany na przyszłość” – jak zachęcić dzieci do dalszej twórczości: rozmawiaj z dziećmi o tym, co chciałyby robić w przyszłości, jakie inne historie chcą opowiedzieć. Zachęć je do dalszego uczestnictwa w zajęciach teatralnych,

podkreślając, jak wiele mogą się nauczyć i jaką radość może przynieść im teatr.

9 METODY I TECHNIKI TEATRALNE WYKORZYSTANE W PROGRAMIE

W programie zajęć teatralnych dla dzieci czteroletnich wykorzystano szereg metod i technik teatralnych, które są odpowiednio dostosowane do ich wieku oraz poziomu rozwoju.

Strona | 156

Improwizacja:

Improwizacja słowna: technika, w której dzieci spontanicznie tworzą dialogi i opowieści bez wcześniejszego przygotowania. Improwizacja słowna rozwija swobodę wyrażania myśli, elastyczność językową oraz umiejętności komunikacyjne. Dzieci mogą zaczynać od prostych zadań, takich jak dokończenie rozpoczętego zdania lub rozwijanie historii na podstawie podanych słów lub obrazów.

Improwizacja ruchowa: dzieci wykorzystują swoje ciało do wyrażania emocji, postaci lub sytuacji. Poprzez ruch i gesty, dzieci uczą się, jak opowiadać historie i wyrażać różne nastroje, co rozwija ich świadomość ciała oraz umiejętność niewerbalnego komunikowania się.

Pedagogika zabawy – zabawy teatralne odgrywają kluczową rolę w rozwoju czteroletniego dziecka, wspierając je na wielu płaszczyznach. Przede wszystkim, rozwijają kreatywność i wyobraźnię, pozwalając dzieciom tworzyć własne historie i wcielać się w różne role. Poprzez teatr, dziecko uczy się wyrażać swoje emocje, co jest niezwykle ważne dla rozwoju emocjonalnego. Ponadto pomagają również w rozwijaniu umiejętności komunikacyjnych, zarówno werbalnych, jak i niewerbalnych. Dzieci uczą się, jak słuchać innych, jak współpracować w grupie oraz jak budować relacje z rówieśnikami. Teatr jest także doskonałym narzędziem do nauki koncentracji, dyscypliny i pewności siebie, co ma duże znaczenie w późniejszych etapach edukacji. Wreszcie, uczestnictwo w zabawach teatralnych rozwija zdolności manualne i koordynację ruchową poprzez tworzenie rekwizytów, scenografii oraz wykonywanie różnorodnych ćwiczeń ruchowych. Zabawy teatralne są doskonałym narzędziem do realizacji

nauczania dwujęzycznego, szczególnie w przypadku dzieci 4-letnich. Poprzez interaktywne i angażujące formy zabawy, dzieci w naturalny sposób przyswajają nowy język, co jest znacznie bardziej efektywne niż tradycyjne metody nauczania. Teatr stwarza kontekst, w którym dzieci mogą używać obu języków w sposób spontaniczny i swobodny. Podczas zabaw teatralnych dzieci mają okazję do słuchania i powtarzania słów oraz zwrotów w języku obcym, co pomaga w budowaniu ich słownictwa i rozumienia języka. Rola odgrywana w teatrze pozwala im na praktyczne użycie nowo poznanych słów i zwrotów, co wzmacnia ich zapamiętywanie i zrozumienie. Dodatkowo, zabawy teatralne często wymagają komunikacji z innymi dziećmi, co motywuje do używania drugiego języka w interakcji, wspiera naukę przez działanie i zabawę, oraz sprzyja budowaniu pewności siebie w posługiwaniu się językiem obcym. Dzięki temu, nauczanie dwujęzyczne staje się bardziej efektywne i przyjemne, a dzieci rozwijają swoje kompetencje językowe w sposób naturalny i niewymuszony.

Strona | 157

Przykład: zabawa w echo: nauczyciel wypowiada słowa lub zdania, a dzieci je powtarzają. Zabawa ta jest szczególnie użyteczna w nauce języka angielskiego, pomagając dzieciom w rozwijaniu umiejętności słuchania, poprawnej wymowy oraz artykulacji.

Teatr wyobraźni:

Pudełko wyobraźni: jest to technika, w której dzieci tworzą „pudełko”, do którego wkładają przedmioty symbolizujące różne elementy opowieści. Następnie, korzystając z tych przedmiotów, tworzą improwizowane historie i przedstawienia. Ta metoda rozwija kreatywność, zdolność do abstrakcyjnego myślenia oraz umiejętność budowania narracji.

Opowieści z walizki: dzieci wybierają przedmioty z walizki i na ich podstawie tworzą improwizowane scenki. Każdy przedmiot może stać się inspiracją do nowej historii, co sprzyja rozwijaniu wyobraźni i spontaniczności.

Teatr ruchu pantomima ekspresja ruchowa:

Mówimy ciałem: dzieci uczą się, jak wyrażać różne emocje i sytuacje poprzez ruch i gesty. Ćwiczenia te pomagają im zrozumieć, jak można używać ciała do przekazywania komunikatów, co jest kluczowe w budowaniu postaci scenicznych. Strona | 158

Ruch i gest w dialogu: technika ta polega na łączeniu słów z ruchem. Dzieci uczą się, jak dodawać emocje i dynamikę do swoich wypowiedzi poprzez gestykulację i ruch. Pomaga to w budowaniu bardziej wyrazistych i zrozumiałych dla widza scenek.

Praca z rekwizytami:

Kapelusze i maski: dzieci mogą wykorzystywać różne kapelusze i maski, aby tworzyć nowe postacie i sytuacje. Te proste rekwizyty pozwalają na szybkie i kreatywne zmiany w opowiadanej historii, co jest szczególnie cenne w pracy z młodszymi dziećmi.

Zabawki i pluszaki: pluszowe zabawki i inne przedmioty codziennego użytku mogą stać się bohaterami scenek, co pozwala dzieciom na łatwe wejście w świat wyobraźni. W ten sposób rozwijają swoje zdolności narracyjne i umiejętność budowania opowieści.

Teatr w walizce:

Scena w walizce: walizka staje się sceną teatralną, a znajdujące się w niej przedmioty – aktorami. Dzieci wykorzystują walizkę jako centrum swojej scenicznej aktywności, co rozwija ich zdolności twórcze i umiejętności opowiadania historii. Ta technika jest szczególnie przydatna, gdy chcemy stworzyć kameralną atmosferę i zachęcić dzieci do swobodnej ekspresji.

Praca z głosem:

Ćwiczenia dykcyjne: proste ćwiczenia, takie jak rymowanki, łamańce językowe czy wierszyki, pomagają dzieciom w wyraźnym wypowiedzianiu

słów i rozwijaniu zdolności artykulacyjnych. Regularne ćwiczenia poprawiają płynność mowy i pewność siebie podczas wystąpień.

Zmiana tonu i intonacji: dzieci uczą się, jak zmieniać ton i intonację głosu, aby oddać różne emocje, takie jak radość, smutek czy złość. Technika ta rozwija umiejętność modulacji głosu, co jest kluczowe w budowaniu złożonych postaci scenicznych.

Strona | 159

Tworzenie scenografii i kostiumów:

Scenografia z prostej materii: dzieci uczą się, jak wykorzystywać proste materiały, takie jak kartony, farby czy tkaniny, do tworzenia elementów scenicznych. Mogą na przykład stworzyć drzewa z kartonu lub budynki z pudełek, co rozwija ich zdolności manualne i wyobraźnię.

Budowanie instalacji 3D z przedmiotów zgromadzonych w sali: dzieci budują trójwymiarową instalację, np. miasto, las, z dostępnych przedmiotów w sali. Każde dziecko może dodać własny element i opisać go, co rozwija umiejętność opowiadania historii i współpracy.

Tworzenie kostiumów: Dzieci mogą uczestniczyć w tworzeniu prostych kostiumów, używając materiałów takich jak szary papier, kolorowe tkaniny czy farby do twarzy. Tworzenie kostiumów daje dzieciom poczucie uczestnictwa w całym procesie twórczym i rozwija ich kreatywność.

Teatr z wykorzystaniem delikatnej folii malarskiej: folia malarska jest używana do tworzenia różnorodnych przestrzeni scenicznych, takich jak „woda”, „mgła” lub „namiot”. Dzieci uczą się, jak za pomocą tego prostego materiału mogą zbudować różne środowiska sceniczne i wzbogacić swoją opowieść.

Próby teatralne:

Próby techniczne: są to ćwiczenia, które skupiają się na dokładnym wykonywaniu scenicznych działań, takich jak wejścia, zejścia, zmiany scenografii czy praca z rekwizytami. Próby techniczne pomagają dzieciom

w opanowaniu ról i zapewniają, że przedstawienie będzie przebiegać sprawnie.

Próba generalna: ostateczne przygotowanie przed pokazem, podczas którego dzieci odtwarzają cały spektakl w taki sposób, jak ma wyglądać przed publicznością. To kluczowy moment na sprawdzenie, czy wszystkie elementy przedstawienia są gotowe i dobrze ze sobą współgrają.

Strona | 160

Pedagogika cyrku: praca z chustą animacyjną, klaunada, praca z chusteczkami animacyjnymi.

Zabawy cyrkowe: wykorzystanie chusty animacyjnej i klaunady do tworzenia prostych, zabawnych scenek. Dzieci malują noski, usta, twarz i wcielają się w role klaunów, co pomaga im w rozwoju ekspresji i poczucia humoru.

Teatr przedmiotu: animacja przedmiotów codziennego użytku: dzieci uczą się, jak codzienne przedmioty, takie jak przybory kuchenne, parasolki, buty, mogą stać się aktorami w ich przedstawieniu. Wykorzystanie przedmiotów rozwija wyobraźnię i umiejętność widzenia świata w nowych, kreatywnych kontekstach.

Teatr na talerzu: tworzenie scenek: dzieci tworzą postacie i scenki na talerzach za pomocą jedzenia, takich jak owoce, warzywa, co wprowadza elementy teatru plastycznego. To zabawa rozwija wyobraźnię i uczy dzieci, jak różne elementy mogą być łączone w opowieść.

Teatr dźwięku: kreowanie atmosfery za pomocą dźwięków: dzieci uczą się, jak wykorzystać dźwięki do budowania nastroju w przedstawieniu. Mogą to być dźwięki natury, miasta lub nagrania z otoczenia, które wprowadzają do scenki nową jakość.

Drama – improwizacja – Role Play – stop – klatka – Teatr Obrazu:

Drama

Drama to szeroko pojęta metoda edukacyjna, która polega na angażowaniu dzieci w działania teatralne, pozwalając im wcielać się w różne role i sytuacje. Celem dramy nie jest stworzenie gotowego przedstawienia, ale proces, który rozwija u dzieci umiejętność wyrażania emocji, rozwiązywania problemów oraz współpracy w grupie. W pracy z dziećmi 4-letnimi drama może polegać na prostych grach i zabawach, które zachęcają je do eksplorowania różnych postaci i sytuacji, rozwijając ich wyobraźnię i zdolności komunikacyjne.

Improwizacja: to technika teatralna, która polega na tworzeniu scenek bez wcześniejszego przygotowania scenariusza. Dzieci w trakcie improwizacji uczą się reagować na sytuacje, jakie pojawiają się w czasie zabawy oraz na pomysły innych uczestników. Improwizacja rozwija kreatywność, szybkie myślenie oraz zdolność do adaptacji. W pracy z małymi dziećmi improwizacja może być prostą zabawą, w której dzieci tworzą krótkie opowieści, zmieniając fabułę w zależności od tego, co dzieje się na scenie.

Role Play, czyli odgrywanie ról, to technika, w której dzieci wcielają się w postacie i odgrywają scenki na podstawie określonych sytuacji. Może to być na przykład zabawa w sklep, gdzie jedno dziecko jest sprzedawcą, a inne klientem. Role Play pozwala dzieciom zrozumieć różne perspektywy, rozwija umiejętności społeczne i komunikacyjne, a także uczy empatii. Dzieci uczą się, jak radzić sobie w różnych sytuacjach, co jest kluczowe w ich rozwoju emocjonalnym i społecznym.

Stop-Klatka: technika teatralna, w której dzieci zatrzymują się w ruchu, tworząc na chwilę "zamrożoną" scenę, jak na zdjęciu. Umożliwia to zatrzymanie akcji i skupienie się na szczegółach danej sytuacji, postaci czy emocji. W pracy z dziećmi ta technika uczy je koncentracji, kontroli nad ciałem oraz refleksji nad tym, co się dzieje w danej scenie. Można ją

wykorzystać jako narzędzie do omawiania emocji i zachowań postaci, co sprzyja ich lepszemu zrozumieniu.

Teatr Obrazu, znany również jako teatr fotografii, to technika, w której dzieci tworzą scenki teatralne, które są następnie "zamrożone" i uchwycone na zdjęciach. Każda "stop-klatka" staje się swoistym obrazem, który opowiada jakąś historię lub przedstawia konkretne emocje. Teatr Obrazu pozwala dzieciom skupić się na wyrazie, pozycji ciała oraz na tym, jak różne elementy sceny mogą współgrać, aby przekazać pewną treść. Jest to również doskonałe narzędzie do rozwijania świadomości wizualnej i zrozumienia, jak obraz może opowiadać historię bez słów.

Każda z tych technik teatralnych odgrywa istotną rolę w edukacji przedszkolnej, rozwijając u dzieci nie tylko zdolności artystyczne, ale także umiejętności społeczne, emocjonalne i poznawcze. Dzięki nim dzieci uczą się, jak wyrażać siebie, jak współpracować w grupie, a także jak lepiej rozumieć otaczający je świat.

Teatr cieni:

Lalki cieniowe: tworzenie i wykorzystanie lalek cieniowych do przedstawień teatralnych. Dzieci uczą się, jak za pomocą światła i cienia mogą opowiadać historie, co rozwija ich wyobraźnię i zrozumienie zjawisk fizycznych.

Teatr plastyczny: to forma teatralna, w której główną rolę odgrywają elementy wizualne, takie jak scenografia, kostiumy, rekwizyty oraz ruch sceniczny. W teatrze plastycznym nacisk kładzie się na estetykę, symbolikę i wyraz artystyczny, a niekoniecznie na tradycyjną narrację czy dialog. Dla dzieci w wieku przedszkolnym, teatr plastyczny jest szczególnie atrakcyjny, ponieważ pozwala im wyrazić siebie poprzez formę i kolor, co jest bliskie ich naturalnej skłonności do zabawy i twórczości. W teatrze plastycznym dzieci mogą eksperymentować z różnymi materiałami, takimi jak papier, tkaniny, glina, farby czy tworzywa naturalne, aby tworzyć swoje światy sceniczne.

Mogą również wykorzystywać swoje ciała do tworzenia "żywych obrazów" – grupowych kompozycji, które przypominają dzieła sztuki.

W pracy z dziećmi 4-letnimi, teatr plastyczny może polegać na:

Tworzeniu scenografii – dzieci mogą wspólnie tworzyć elementy scenografii, takie jak drzewa, domy, czy krajobrazy, które potem staną się tłem do przedstawianych przez nie historii. Mogą używać do tego różnych materiałów, takich jak kartony, farby, bibuła czy tkaniny.

Budowaniu kostiumów – proste kostiumy, takie jak maski, czapeczki czy peleryny, mogą być wykonane przez dzieci z papieru, materiałów tekstylnych czy nawet z odpadów plastycznych. Proces tworzenia kostiumów pomaga dzieciom wcielić się w role i zrozumieć, jak strój wpływa na postać.

Kompozycji cieniowej – dzieci mogą tworzyć cienie za pomocą własnych ciał, rekwizytów czy lalek cieniowych, które same wykonały. Tego typu działania rozwijają wyobraźnię przestrzenną i umiejętność operowania światłem i cieniem.

Ruchu scenicznego – w teatrze plastycznym ruch jest istotnym elementem wyrazu. Dzieci mogą poruszać się na scenie w sposób, który tworzy określone obrazy lub wzory, nadając całości przedstawienia rytm i dynamikę.

Teatrze przedmiotu – codzienne przedmioty, takie jak butelki, parasolki czy przybory kuchenne, mogą być wykorzystywane do tworzenia postaci i opowieści. Przedmioty te, w rękach dzieci, zyskują nowe znaczenia i stają się częścią scenicznej narracji.

Szary papier pakowy: wykorzystanie szarego papieru do tworzenia scenografii, rekwizytów i kostiumów. Dzieci uczą się, jak z prostych materiałów mogą stworzyć złożone elementy sceniczne, co rozwija ich zdolności manualne i kreatywność.

10 WSKAŹNIKI NABYCIA KOMPETENCJI W PROGRAMIE

ETAP I – Zakres

Grupa docelowa i zakres tematyczny wsparcia: program skierowany jest do 333 dzieci w wieku czterech lat, realizowany przez 34 nauczycieli przedszkolnych. Celem programu jest stymulowanie rozwoju językowego, społecznego i kulturowego dzieci poprzez wykorzystanie metod i technik teatralnych. Program ma także na celu umożliwienie dzieciom pierwszych kontaktów z językiem angielskim w interaktywnym, angażującym środowisku edukacyjnym, stworzonym poprzez zabawę teatralną. Cykl zajęć przygotowuje dzieci do finałowego występu podczas Festynu Dwujęzyczności.

Strona | 164

Zakres tematyczny wsparcia:

Rozwój językowy: wprowadzenie dzieci w świat języka angielskiego poprzez zabawy teatralne, piosenki, rymowanki oraz interaktywne ćwiczenia.

Rozwój społeczny: kształtowanie umiejętności współpracy, komunikacji i empatii w grupie rówieśniczej.

Rozwój emocjonalny: pomoc dzieciom w wyrażaniu i rozpoznawaniu własnych emocji oraz rozwijaniu umiejętności radzenia sobie z nimi poprzez odgrywanie ról i uczestnictwo w scenkach teatralnych.

Rozwój kulturowy: poznanie elementów teatru i rozwijanie świadomości kulturowej poprzez zapoznanie dzieci z różnymi formami sztuki scenicznej.

Kreatywność i wyobraźnia: rozbudzanie wyobraźni dzieci poprzez twórcze działania, takie jak improwizacja, tworzenie historii, praca z rekwizytami i scenografią, przedmiotami codziennego użytku.

Rozwój ruchowy: stymulowanie rozwoju motoryki dużej i małej, koordynacji ruchowej oraz umiejętności naśladowania ruchów poprzez ćwiczenia ruchowe i ekspresję teatralną.

Integracja edukacji dwujęzycznej: tworzenie przyjaznego środowiska do pierwszych kontaktów z językiem angielskim, w którym dzieci mogą uczyć się języka poprzez zabawę, sztukę i działania sceniczne.

ETAP II – Wzorzec

Strona | 165

Cele uczestników programu:

Dla dzieci: udział w 72-godzinny cykl systematycznych zajęć teatralnych, które integrują dwujęzyczność z rozwojem społecznym, emocjonalnym, ruchowym oraz elementami sztuki teatralnej, pozwoli na stopniowe przygotowanie dzieci do udziału w małej, dwujęzycznej formy teatralnej (10 minut) podczas Festynu Dwujęzyczności.

Dla nauczycieli: rozwój umiejętności nauczycieli w zakresie prowadzenia zajęć teatralnych z elementami dwujęzycznymi, a także w zakresie przygotowania małej dwujęzycznej formy teatralnej w pracy z dziećmi czteroletnimi.

Szczegółowe założenia:

Cel i zakres programu: program ma na celu dostarczenie nauczycielom narzędzi i wiedzy niezbędnej do efektywnego wdrażania metod i technik teatralnych z elementami dwujęzycznymi w edukacji przedszkolnej,

Zakładane efekty programu: uczestnicy zdobędą umiejętności w zakresie planowania i prowadzenia zajęć teatralnych z elementami dwujęzycznymi, co umożliwi skuteczne wprowadzenie języka angielskiego do edukacji przedszkolnej oraz przygotowanie dzieci do finałowego występu.

Diagnoza i weryfikacja przyrostu wiedzy uczestników: oparta na przygotowaniu dzieci i zaprezentowaniu 10-minutowego przedstawienia dwujęzycznego (mała forma teatralna) podczas Festynu Dwujęzyczności.

ETAP III – Ocena

Proces weryfikacji: ocena występu końcowego - podczas festynu nauczyciele oceniają, jak dzieci radzą sobie na scenie, czy potrafią płynnie przechodzić z języka polskiego na angielski, jak reagują na publiczność oraz jak interpretują swoje role. Nauczyciele przygotowują opis i ocenę z finałowej prezentacji.

ETAP IV – Porównanie

Analiza wyników końcowych:

Ocena osiągniętych celów: analiza wyników końcowych na podstawie opisów nauczycieli będzie obejmowała ocenę, czy dzieci osiągnęły zakładane efekty uczenia się.

Potwierdzenie gotowości: gotowość do udziału w występie i do nauczania dwujęzycznego na poziomie przedszkolnym, będzie potwierdzana na podstawie wyników końcowych i zgodności z założeniami programu.

Uczestnicy, którzy spełnią wymagania, otrzymają zaświadczenia potwierdzające nabycie kompetencji w zakresie wdrażania metod teatralnych i edukacji dwujęzycznej w edukacji przedszkolnej.

11 BIBLIOGRAFIA

- Awgulowa J., Dziecko widzem i aktorem – inscenizacje, Warszawa 1979 r.
- Awgulowa J., Świątek W., Małe formy sceniczne w pracy przedszkola, Warszawa 1982 r.
- Broszkiewicz B., Jarek J., Warsztaty edukacji teatralnej – teatr dziecięcy, Wrocław 2001 r.
- Cheerful melodies for children, Wesola Zabawa – Radosne melodie dla dzieci (bez słów), <https://www.youtube.com/watch?v=4cNbggnMMpo>
- Dorman J., Zabawa dzieci w teatr, Warszawa 1981 r.
- Energiczna i wesola muzyka do zabawy dla dzieci, https://www.youtube.com/watch?v=wXQhWqh10_E
- Family Members Song, https://www.youtube.com/watch?v=d_WQEW13TCo
- Fruits and Vegetables Song for Kids, https://www.youtube.com/watch?v=w_g6Z1o23fg
- Klaun, <https://www.youtube.com/watch?v=JPLgYv8TxyE>
- Kozdroń A., Scenariusze zajęć i zabaw dla wychowawców, pedagogów, animatorów kultury i rodziców, Warszawa 2014 r.
- Kronenberger M., Rytmika. Rytm, ruch, muzyka, estetyka, kształcenie, wychowanie, profilaktyka, terapia, taniec, teatr, Wydawnictwo Global Enterprises 2006 r.
- Kukła. Spotkania z lalką teatralną, <https://teatr andersena.pl/kukla/>
- Magia cyrku, <https://www.youtube.com/watch?v=0OkIInFrHRE>
- Magic M Fruit Dance for Kids Fun Learning Song with Dancing Fruits, <https://www.youtube.com/watch?v=DJ1FmXb6sSM>
- Magiczne miejsce, <https://www.youtube.com/watch?v=JitEZdvs0aQ>
- Manville Ch., Teatr w przedszkolu, Łódź 2009 r.
- Marsz, <https://www.youtube.com/watch?v=lvh4teVteGE>
- Muzyka relaksacyjna dla dzieci. Spokojna Melodia do Rysowania, Malowania.
- Odgłosy Natury, <https://www.youtube.com/watch?v=Sly8j45Ev4g>

Muzyka relaksacyjna dla dzieci,

<https://www.youtube.com/watch?v=WsRI0jhEA2g>

Muzyka z cyrku, <https://www.youtube.com/watch?v=wsIldQgCkVk>

Nursery Rhymes, One Two Buckle My Shoe Nursery Rhymes Kindergarten

Song Children Rhymes, <https://www.youtube.com/watch?v=eMhsvYHhTNQ>

Old MacDonald Had a Farm,

https://www.youtube.com/watch?v=_6HzoUcx3eo

Plac zabaw - Wesoła piosenka dla dzieci!

https://www.youtube.com/watch?v=_fgm-kIIRNY

Plac zabaw, <https://www.youtube.com/watch?v=iCqcdRZSrFc&t=15s>

Playsongs KiMusic in the Kitchen,

https://www.youtube.com/watch?v=iIPaOTAoX_k

Piosenka radości, <https://www.youtube.com/watch?v=SASzxyOM5Nw>

Piosenki po angielsku dla dzieci Plac zabaw Nauka angielskiego dla dzieci,

<https://www.youtube.com/watch?v=Aw3aYzknT4Q>

Red Yellow Green Blue featuring The Bumble Nums,

<https://www.youtube.com/watch?v=aMTIm-D1I54>

Słysz S., Domowe zabawy teatralne, Warszawa 1977 r.

Subject Pronouns Song, <https://www.youtube.com/watch?v=IXjfcEmqAHc>

Szmidt K., Elementarz twórczego życia, Warszawa 1994 r.

Szybko-wolno, <https://www.youtube.com/watch?v=afceLnZTLP4>

Way B., Drama w wychowaniu dzieci i młodzieży, Warszawa 1995 r.

Wyginam śmiało ciało, <https://www.youtube.com/watch?v=X00KqXaaptA>

Zaparucha A., Teoria w pigułce. Czym jest CLIL. Po co wprowadzamy programy CLIL. 10 parametrów CLIL. Warunki realizacji programu „miękkiego” CLIL. Przykłady metod i technik. Strategie wspierające myślenie. Rola eksperymentu na lekcji „miękkiego” CLIL, Warszawa 2017 r.

Zabawy logopedyczne, https://www.youtube.com/watch?v=FSGZ3CoE3_I